

ခေတ်

BURMESE CLASSIC

ပိုင်းမော့တနာသိုက်
လျှိုဠှက်ပုဂ္ဂိုလ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၇၃၀၆၁၁

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၄၇၀၇၁၁

ထုတ်ဝေသူ **◆** ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊
ရွာနံး(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ **◆** ဦးကျင်ရင်(ရွှေမြသေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် ၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း **◆** ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ

အုပ်စု **◆** ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး **◆** ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး **◆** စီးလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လမ်း၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - 095.163764, 095089894

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တဲလောက်အညွှန်း (CIP)

၀၉၅-၀၃

ဒေဝီ

မိုင်းမောရတနာသိုက် လျှို့ဝှက်ပုံရိပ် / ဒေဝီ II - ရန်ကုန် ။

ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

(၂၄) စာ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၇.၇ စင်တီမီတာ

(၁) မိုင်းမောရတနာသိုက် လျှို့ဝှက်ပုံရိပ်

ပါဝင်သောအခန်းများ

- ဥစ္စာစောင်မလေးကို ရှာဖွေနေသော အစူးတစ်ယောက်
- လက်ချောင်းများမရှိသောစသမား
- နှစ်သောင်းပြိုင်စံအိမ်တော်
- နားရွက်ပြတ်ပျက်
- စဉ့်ခေါင်းထဲမှ မပုတ်မသိုးသေးရေစိပ်ရုပ်အလောင်း
- မိုင်းမောရတနာသိုက်
- ပျံပင်သမီးကလေး ခေါ်ရာနောက်လိုက်ခဲ့သူ
- ဘဝယောင်စာအုပ်သူ
- မိုင်းမောရတနာသိုက် လျှို့ဝှက်ပုံရိပ်
- တော်ကြီးမာယာ ရတနာသိုက်လိုက်ရ

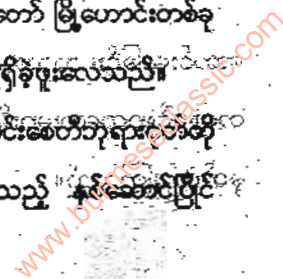
ဥစ္စာစောင့်မလေးကို ရှာဖွေနေသော အရှက်တစ်ယောက်

တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ဝဲန်းလောင်မြစ်ကမ်းတေးတွင် မြစ်နဒီရွာကလေး တည်ရှိသည်။ ရွာကလေး၏နောက်ခံကားမှာ ပြာ ညွင်လွင်မှိုင်းပျူပျူ ရှမ်းရိုးမတောင်တန်းကြီးများဖြစ်ကြသည်။ ရှမ်း ထောင်တန်းကြီးများ၏ တောင်စွယ်များဖြစ်ကြသော မိန်းမလှတောင် အုခေါ်သည့် နတ်ထိပ်တောင်သည် မြစ်နဒီရွာကလေးနှင့် ဝေးကွာလှ သည်တော့မဟုတ်ချေ။

ထို့အတူ မိုင်းမောရွာနားတွင် ပျူနိုင်ငံတော် မြို့ဟောင်းတစ်ခု ထည်း လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက တည်ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။

မြစ်နဒီရွာ တောင်ဖက်တွင် ရှေးဟောင်းစေတီဘုရားလေးစု အပြိုင်အပျက်များနှင့်အတူ စံအိမ်တော်ဟုခေါ်သည့် နှစ်ထောင်ပြိုင်

ရှေးဟောင်းအိမ်အိုကြီးအား တောခြံရိုင်းများက လွှမ်းမိုးဖုံးအုပ်ထား
လျက်ရှိသည်။ ရှေးယခင်နှစ်ပေါင်းများစွာက မြို့ပိုင်မင်းတစ်ဦး နေထိုင်
ခဲ့ဖူးသည်ဟု ပြောဆိုကြသည်။

ဘုရားကုန်းပျက်ကြီးဟု ရွာမှလူများ ခေါ်ကြသည်။ အဆိုပါ
အရပ်ဒေသသည် မြစ်နဒီရွာကလေးနှင့် တစ်မိုင်ခန့်သာ ကွာဝေးသည်။
ဘုရားကုန်းပျက်ကြီးဘက်သို့သွားရာ လမ်းဘေးတစ်လျှောက်တွင်လည်း
မြေပုံနို့ခွံများ၊ သင်္ချိုင်းပူများ ဧရပ်ပျက်တစ်ဆောင်နှင့် သုဿာန်ကလည်း
ရှိနေပေသေးသည်။ သုဿာန်ဝင်းဝတွင် ကြီးမားသောညောင်မှတ်ဆိတ်
ပင်ကြီးများလည်း ရှိသည်။

သုဿာန်မြေကို ဖြတ်သွားရခြင်းကြောင့် ရွာမှလူများ မသွားဝံ့
မလာဝံ့သော ဒေသဖြစ်သည်။

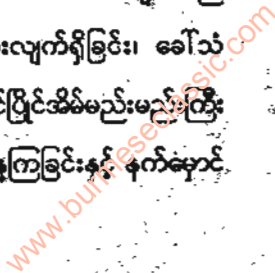
ပိုဆိုးသည်မှာ မြို့ပိုင်မင်း နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော ရှေး
ဟောင်းနှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်အိုဟောင်းကြီးသည် သရဲတစ္ဆေများ ခို
အောင်းနေခြင်း၊ သုဿာန်အဝ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်များတွင် ကုန်းစီး
တစ္ဆေမင်းစာကလေးများရှိခြင်းတို့ကြောင့် မြေကြမ်းဒေသအဖြစ် သတ်
မှတ်ထားကြသည်။

ညနေစောင်း နေဝင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားကုန်းပျက်
ကြီးဘက်သို့ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသွားဝံ့မလာဝံ့တော့ပေ။

မြစ်နဒီရွာသားများမှာလည်း ရိုးသားပြီး ရှေးရိုးဆန်လွန်းသူ
များ ဖြစ်ကြသည်။ မိရိုးဖလာ ရိုးရာအစဉ်အလာများကိုလည်း တရို
တသေ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြသည်။

တစ္ဆေသရဲများရှိသည်ဟုလည်း လက်ခံထားကြသည်။
နတ်ထိပ်တောင်ခြေတွင်ရှိသော တောအုပ်ညိုညိုများထဲသို့
သူတို့ထွက်သူ၊ ဟင်းရှာသူ၊ ဝါးခုတ်သူ၊ ထင်းခုတ်သူများမှာလည်း
ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်နှင့် ဘုရားကုန်းပျက်ကြီးအနီးမှ မဖြတ်သန်းဝံ့ကြ
အဘယ်လမ်းကြောရှည်သည့် ပန်းလောင်မြစ်ကမ်းစပ်မှသာ လှည့်ပြီး
မြစ်သာလှေရှိသည်။

တချို့ဖြတ်သန်းသွားမိကြသူများအဖို့ ဘုရားကုန်းပျက်ကြီး
အနီး စေတီပုထိုးအပြိုင်အပျက်များကြားမှ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများသည်
အတိုင်း သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ယမ်းလျက်ရှိခြင်း၊ ခေါ်သံ
အတိုင်း ကြားရခြင်း၊ ရှေးဟောင်းနှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်မည်းကြီး
အနီး မည်းမည်းသဏ္ဍာန်အရိပ်များ သွားလာနေကြခြင်းနှင့် နက်မှောင်

သောဝံပင်ရှည်များကို ဖားလျားချကာ သွားလာနေသည်တတ်သည် တို့ကို တွေ့မြင်ရသည်ဟု တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားကြားကာ ပြောဆိုမိရာမှ စိုးရိမ်ထိတ်လန့် ကြောက်လန့်ပြီး သွားပုံသူမရှိသော နေရာဒေသတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဘုရားကုန်းပျက်ကြီးရှိရာသို့ ရွာထဲရှိ သတ္တိကောင်းသောလူငယ်ကလေး များပင် ဓမ္မာရုံမလာရရှိသည့်တိုင် ပန်းငုံဆိုသည့် မိန်းကလေးကတော့ မကြောက်မရွံ့ လှည့်လည်သွားလာနေတတ်ပေသည်။

BURMESE CLASSIC

သူမအနေဖြင့် မြို့ပိုင်မင်း နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည်ဟုဆိုသော နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်မည်းကြီးသည် သူမမိတ်ထဲတွင် တရင်းတနီးရှိနေ သည်ဟု ခံစားမိသည်။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စိတ်လည်း မဖြစ်မိပေ။

အဆိုပါအိမ်ကြီးသည် သူမ၏ ယခင်ဘဝဘဝဟောင်းများ က ဆက်နွယ်ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည်လားမသိ ယိုယွင်းပျက်စီးလျက်ရှိ သော အဆောင်အခန်းများအား စိတ်ထဲတွင် ဝိုးတဝါးမှတ်မိလျက်ရှိနေ သည်။ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ရေရေရာရာသိရှိခြင်းတော့မဟုတ် ဝိုးတိုး ဝါးတား ရေးတေးတေးသိနေသလိုဖြစ်သည်။

သူမမိတ်ထဲတွင် ယိုအရပ်ထိုဒေသရှိ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ် မည်းကြီးကား တစ်ချိန်ချိန်က သူမ သွားလာခဲ့ဖူးသောနေရာ နေထိုင်ခဲ့ ဖူးသည့် အိမ်ကြီးပင်ဖြစ်မည်ဟု ထူးဆန်းစွာခံစားရမိသည်။

အစ်ကိုဝဏ္ဏ ရှိခဲ့စဉ်က မောင်နှမနှစ်ယောက် အရဲစွန့်ပြီး နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်မည်းကြီး သီသို့ စူးစမ်းလေ့လာကြည့်ခဲ့ကြဖူးသည်။

ပန်းငုံ၏ သိစိတ်အာရုံများသည် ဘဝဟောင်းသို့ ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်သွားပုံရသည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်ဟုထင်ရသော ခန်းမဆောင် ထဲရှိ သစ်တိုသစ်ဆွေးပုံများကြားတွင် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို အမှတ် ထောင် တွေ့ရှိရာမှ ကော်ကယူသိမ်းဆည်းမိခဲ့သည်။

ကြည့်ပါဦး ဒီပန်းချီကားကလည်း အထူးအဆန်းဖြစ်သည်။ အစ်ကိုဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် ပန်းချီကားထဲမှ ရေးဆွဲထားသော မိန်းကလေး ဝုံတို့ကြည့်ပြီး တအံ့တသြဖြစ်သွားလေသည်။

ညီမလေးပန်းငုံ သေချာကြည့်စမ်း ဒီစံအိမ်ဟောင်းကြီးထဲ က တွေ့ရတဲ့ ပန်းချီကားထဲက မိန်းကလေးပုံက ပန်းငုံမှ မိန်းငုံအစစ်ပုံ နှစ်ဆင့်တို့ကြည့်ပြီးပန်းချီဆွဲထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။ တူလျက် အာထာလည်း တကယ့်ကို ချွတ်စွတ်ပုံ

www.burmeseclassic.com

'ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ မသိတဲ့သူတွေက ပန်းငုံကိုကြည့်ပြီး ဆွဲထားတယ်လို့ ပြောကြမှာပဲ'

မောင်နှစ်မနှစ်ယောက် တိတ်တဆိတ်လျှို့ဝှက်ပြီး ပန်းချီကားကိုယူစတင်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဝေဝေဝါးဝါး ပြန်ရသော ပန်းငုံ၏ အတိတ်ဘဝများသည် အိမ်မက်ထဲတွင် ပီပြင်စွာ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။

အစ်ကိုဝဏ္ဏ ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ပန်းငုံတစ်ယောက်တည်း မကြာခဏဆိုသလို နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်ဟောင်းကြီးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ့လက်ထဲတွင်လည်း စားသောက်ဖွယ်ရာ ယူလာသည်။ ဘယ်သူ့အတွက် ယူဆောင်လာရပါသနည်း။

စံအိမ်တော်ကြီးထဲတွင် လျှို့ဝှက်စွာပန်းဆောင်နေသော လူတစ်ယောက်ရှိသည်လား၊ ရွာမှလူများမရိပ်မိအောင် လျှို့ဝှက်စွာ သွားလာနေတတ်သော ပန်းငုံအဝသည်ပင် လျှို့ဝှက်ချက်များစွာကို ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဝဏ္ဏပျောက်ဆုံးသွားပုံမှာလည်း ရွာမှလူများကို တအံ့တကြဲဖြစ်စေသည်။

လွန်ခဲ့သောတစ်လခန့်က ကိုဝဏ္ဏသည် မိုင်းမောတောင်ပက် မြို့ရိုးဟောင်းနားရှိ စိန်ကြီးပေါက် ရိုးချောင်းကလေးအနီးမှဖြတ်၍ မိုင်းမောတောထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားရာမှ ပြန်ရောက်ရှိလာခြင်း မရှိတော့ပေ။ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သေဆုံးသွားသည်လား အသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးသည်လားကိုလည်း ကွဲကွဲပြားပြားရေရေရာရာ သတင်းအစအနမရတော့ဘဲ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အတူ နောက်ထပ်အစ်ကိုတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုဗလကို ဘုရားကြီးကုန်းပျက်ကြီးထဲမှ ရှာဖွေခေါ်ယူရသည်မှာလည်း ပန်းငုံအတွက်တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ခုလိုဖြစ်နေပေသည်။

ကိုဗလကလည်း အမြဲတမ်းရူးသွပ်နေသူတော့မဟုတ်။ စိတ်ဓာတ်ဖောက်ပြန်လာလျှင် ထိန်းရခက်သည်။ ရူးသွပ်နေသော စိတ်မနံ့သည် စိတ်ဝေဒနာရှင် တစ်ဦးဖြစ်နေပေသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ နှမဖြစ်သူ ပန်းငုံတစ်ယောက်ကိုသာ ကောင်းစွာမှတ်မိပြီး ပန်းငုံစကားကို နားထောင်သည်။ တကယ်တော့ ပန်းငုံသည် ရူးသွပ်နေသော ဦးစိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးအား ထိန်းကျောင်းပေးနေရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုဗလကာ၊ အခြားသူမဟုတ်။ ယန်းငုံ၏အကိုတစ်ဝမ်းကွဲ
 အစ်ကိုဗလကာ သူကြီးဦးယက္ခ၏ သားဖြစ်သည်။ ယန်းငုံ၏မိခင်ဖြစ်သူ
 ဒေါ်သူဇောက ဦးယက္ခ၏နမ၊ မိခင်ဖြစ်သူဒေါ်သူဇာနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူ
 တို့မှာ ယန်းငုံတို့၊ မောင်ဝဏ္ဏတို့၊ မောင်နမ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးပါး
 သွားခဲ့သည်။ ဦးကြီး ဦးယက္ခက သားသမီးအရင်းပမာ ပြုစုကျွေးမွေး
 စောင့်ရှောက်ရင်း လူလားမြောက်လာခဲ့ကြသည်။

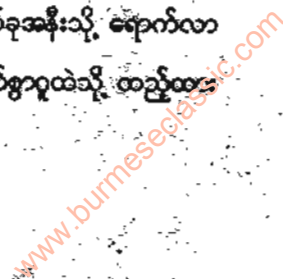
သူကြီးဦးယက္ခတွင် ကိုဝဏ္ဏနှင့်သက်တူရွယ်တူ ကိုဗလဆို
 သည့်သားတစ်ယောက်ရှိသည်။ သားတစ်ယောက်ဆို ဆိုသလောက်ပင်
 ဆိုးခဲ့ပေခဲ့ပိုက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ရွာနီးချုပ်စပ် တခြားရွာများအထိ ကိုဗလ
 သည် နာမည်ဆိုးနှင့် တော်ကြားသူဖြစ်သည်။

သူကြီးဦးယက္ခ၏တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သလို ငယ်စဉ်က
 ပင် အလိုလိုတ်ထားခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်လာသောအချိန်တွင် နောက်
 လိုတ်နောက်ပါတပည့်တယန်းအပေါင်းအသင်းများနှင့် ဆိုးသွမ်းလာ
 သည်။ အရက်လည်းသောက်၊ မိန်းမူရွေသည်။ လောင်းကစားမျိုးစုံနှင့်
 မွေ့လျော်သည်။ အဖျော်အပါးလိုက်စားသည်။ အုပ်စုလိုက်ရန်ပြုများ
 ကြောင့် သူကြီးဦးယက္ခကိုယ်တိုင် ခေါင်းကျိန်းခဲ့ရပေါင်းများလှပြီ။

ယန်းငုံအစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဝဏ္ဏနှင့်တော့ တခြားစီဖြစ်သည်။
 ထိုဝဏ္ဏက အေးဆေးတည်ငြိမ်သူ စိတ်ကောင်းလည်းရှိသည်။ ရစ်ကိုး
 ရွာကိုး သာရေးမှာရေးတွင် ရှေ့ဆုံးက ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသည်။
 အားလပ်သည့်နှင့်ရွာဦးကျောင်းသို့ ရောက်လာတတ်ပြီး ဘာသာရေး
 စာပေများဖတ်ရှုခြင်း၊ ပုတီးစိပ် တရားထိုင်သည်။ မြန်ဒီရွာမှ လူများက
 ထည်း ဗလအား ကြောက်ရွံ့ရွံ့မုန်းကြသလောက် ဝဏ္ဏကိုမူ ချစ်ခင်
 ဆေးစားကြသည်။

ကိုဗလရူးသွပ်သွားသည့် အကြောင်းအရင်းကိုလည်း ရွာမှလူ
 များစေ့နှင့် ဘုရားကုန်းပျက်ကြီးမှ ဥစ္စာစောင့်များ ဖမ်းစားနေစဉ်ယုက်
 ခြင်းကြောင့် ရူးသွပ်ဖွယ်များသည်ဟု ထင်မှတ်ထားကြသည်။ ကိုဗလ
 ထည်း ငှက်ကြီးတောင်စားတရမ်းရမ်းနှင့် ဥစ္စာစောင့်မကို သတ်မည်
 ဆိုလိုက်ရွာနေသူဖြစ်သည်။

ယန်းငုံသည် ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးများအောက်မှဖြတ်ပြီး
 ဘာသာနဲ့ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဂူဟောင်းတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်လာ
 သောအခါ ယူလာသောစားစရာများကို လျှို့ဝှက်ရွာဂူထဲသို့ ထည့်ထား
 ခဲ့သည်။

ပန်းငုံအစားအသောက်များလာပို့သည်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သန့်ရှင်းဝူများကြားတွင် ပန်းကွယ်ပြီးစောင့်ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ပန်းငုံပြန်သွားလျှင် အဆိုပါစားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူငင်စားသောက်နေကျဖြစ်သည်။

ပန်းငုံသည် နှစ်ဆောင်ပြိုင် စံအိမ်တော်ဟောင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်းအိပ်ပျော်နေသော ကိုဗလကိုနှိုးလိုက်သည်။

‘ကိုဗလ ထတော့လေ ရွာပြန်ရအောင် အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဗလက သူ့ဘေးတွင်ချထားသော ငှက်ကြီးတောင်စားဖိဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်သည်။

‘သေချင်းဆိုးဥစ္စာစောင့်မ... ဘယ်ရောက်သွားတယ် မသိဘူး၊ ဒီကောင်မကို သတ်မှဖြစ်မယ်၊ မသေသေအောင် သတ်ရမယ်။ ဒင်းကများ ငါ့ကို သူ့သိုက်နန်းထဲ ခေါ်မယ်လေးဘာလေးနဲ့၊ ဟင်း-တွေ့ကြသေးတာပေါ့’

ဈေးသွပ်နေသူတစ်ဦး၏ စိတ်ဖောက်ပြန်မှုများအတိုင်း ထင်မြင်ရာပြောဆိုနေသည်ကို ချော့မော့ရင်း ခေါ်လာခဲ့ရသည်။

‘ကဲ... လာပါ ကိုဗလရယ်၊ ညီမလေးနဲ့ အတူတူပြန်ကြ

အောင်နော်၊ ကိုဗလသတ်ချင်တဲ့ ဥစ္စာစောင့်မလေးက ဒီနေ့လာမှာ ဟုတ်တော့ဘူး၊ နောက်နေ့မှ လာရှာကြတာပေါ့နော်၊ ကဲ... သွားရအောင်’

ပန်းငုံသည် ကိုဗလ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲခေါ်၍ မြန်ဒီရွာကလေးသို့ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာ အလင်းရောင်များ ချောက်ကွယ်စ ညနေ နေဝင်ရီတရောလေးပင်ဖြစ်သည်။

လက်ချောင်းများမရှိသော ဖဲသမား

မြို့ပိုင်မင်း နေထိုင်ခဲးသည်ဆိုသော နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကား မြန်ဒီရွာသူရွာသာများ စေးစေးကယင် ရှောင်ရှားကြသည်။ အနီးအနားသို့ပင် မချဉ်းကပ်ရဲကြပေ။

မြန်ဒီရွာတွင် ပြောစမှတ်တွင်အောင် သေဆုံးသွားကြသူများ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားသူများရှိကြသည်။

ဒုက္ခိတဖြစ်သွားသော မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ရွာတွင် ယခုထက်ထိ ရှိနေသေးသည်။ မှူးကြီးအကြောင်းကို သိသူတိုင်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို ကြောက်လန့်နေဆဲဖြစ်သည်။

လက်ချောင်းများ ငုံးတိဖြစ်သွားသူ တစ်ဦးကား ဖဲသမားကျောက်ဒိုး။ မြန်ဒီရွာသားမဟုတ်။ အခြားရွာသားဖြစ်သော ဥဒ္ဒုပုတ်ရွာသား။ နယ်လှည့်လောင်းကစားသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

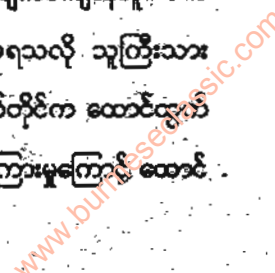
ဗလတို့ မြန်ဒီရွာတွင် ထိုနေ့ညက အသုဘရှိသည်။ နှင်းနုအဖေ ဦးကုလား ပိုးထိ၍ သေဆုံးသွားပြီး ရက်မလည်ခင် အောက်ထပ်မီးတထိန်ထိန် လောင်းကစားပိုင်းများ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နှင့် ဗလတို့အတွက် ဘောင်ပွဲစားပွဲ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲရက်များဖြစ်သည်။

ဒီအသုဘက ဗလအတွက်အရေးကြီးသည်။

သူ့အားကြည့်မရသော ဦးကုလား ပိုးထိဆုံးသွားသောကြောင့် အောင်မင်းကြီးသားမြွေကိုပင် ကျေးဇူးတင်ပြီးအပျော်ကြီး ပျော်ရွှင်နေသော ဗလ။ ဦးကုလားတွင် သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ နှင်းနု... နှင်းနုတထွယ်သွယ်နှင့် သာဓန်မိန်းကလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သော်လည်း ကြည့်ပျော်ရွှင်ပျော်အချောအလှ စာရင်းဝင်မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ကိုယ်လုံး ချိုထိခေါက်က တောင့်တောင့်ပြောင့်ပြောင့်၊ ခါးသေးရင်ချို တစ်တစ် နှစ်နှစ် ဓမ္မဇက်ချစ်ချင်စရာကောင်းသည်။

တကယ်တော့ အပျိုရိုင်းလေး... ဗလမျက်စိကျနေသူ။ ခက်

သော သူ့အဖေ ဦးကုလားက သူ့ကိုကြည့်မရသလို သူကြီးသား... သူ့အသွယ်ဟုထင်ထားသည်။ ဦးကုလားကိုယ်တိုင်က ထောင်လွှာ... ချစ်တစ်ဦး သူကြီးဦးယက္ခ သတင်းပေးတိုင်ကြားမှုကြောင့် ထောင်

ကျခံရသည်။ သူကြီးကို အခဲမကြေသလို သားဖြစ်သူဗလကိုလည်း ကြည့်မရ။ ပိုဆိုးတာက သူ့သမီးနှင့်နုကိုပိုးပန်းနေသေးသည်။

ဗလကလည်း ဦးကုလားအကြောင်းသိပြီး အိမ်နားသို့ပင် ရစ်သီရစ်သီလုပ်လို့မရ။ နှင်းနုရွာထဲထွက်သည့်အချိန်ကိုစောင့်ပြီး စကားပြောရသည်။ နှင်းနုကလည်း သူ့ကိုမကြိုက်။ လူရွှင်လူပွေဖြစ် သောကြောင့် နည်းနည်းလေးမျှ မေတ္တာမရှိ။ သို့သော် သူကြီးသား ဖြစ်နေသောကြောင့် ကြောက်ရွံ့စွာ အလိုက်အထိုက်ကြည့်ပြီး ခေါ်ဖြော ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ ဦးကုလား တမလွန်ရောက်သွားခဲ့၍ နှင်းနုအား အုပ်ထိန်းသူမရှိတော့။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ထွေးကလည်း မျက်မမြင် ဒုက္ခိတ... အရေးစိုက်စရာမဟုတ်။ ဗလအနေနှင့် နှင်းနုမေတ္တာကိုရရှိ အနုနည်းနှင့်ရရ အကြမ်းနည်းနှင့်ရရ ရဖို့သာအဓိက ဖြစ်သည်။

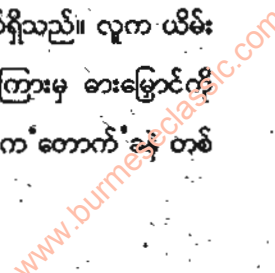
နာရေးအသုဘအကြောင်းပြုပြီး နှင်းနုအိမ်ကမခွာတော့ပေ။ နှင်းနုကိုလည်းစေတနာဗရပွအကူအညီတွေပေးသည်။ အသုဘအိမ် ဖဲဝိုင်းသို့ ဥဒ္ဓံပုတ်ရွာသားကျောက်ခိုးရောက်လာသည်။ ကျောက်ခိုးက လည်း ခေသူမဟုတ် လူမိုက်လူစွာ။ လူလူချင်း ဗိုလ်မထားတတ်သူ။

အေးမြောင်တစ်ချောင်း ခါးကြားထိုးပြီး ရွာစဉ်လှည့် ဖဲရိုက်နေသည့် လူမိုက်တစ်ယောက်...။

ဖဲဝိုင်းတွင်ရွာခံ သူကြီးသားလူမိုက်ဗလနှင့် တွေ့ကြသည်။ ဗလက ဒိုင်ကိုင်သည်။ ကံကမလိုက် ဒီနေ့ညကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်သည် ဆို ကျောက်ခိုးပါသမျှငွေ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းပြီး လက်မှာစွပ်ထားသော အလွန်စွပ်ကလေးကိုပါချပြီး ထိုးရာ ဗလက တဟဲဟဲ ရယ်မောရင်း အနိုင်ယူသိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ ဒါ့အပြင် အရက်မူးမူးနှင့် ရိသဲ့သဲ့ ဗိုတ်တိတ်တိတ်စကားများဖြင့် ရန်စလာသည်။

ဘယ်လိုလဲ နာမည်ကျော်ဖဲသမားကြီး ကျောက်ခိုး၊ အခု ဗလနဲ့တွေ့တော့လဲ ကျောက်ခိုးလည်း မလိမ့်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျောက်ပြား ဖြစ်သွားပြီလား၊ ထိုးစရာလည်း ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျောက်ခိုး... ငါတို့ ဝိုင်းသိမ်းလိုက်ရတော့မလား

ညနေကတည်းက အရက်ကို ရေသောက်သလို သောက်ထား သောကြောင့် ကျောက်ခိုးမျက်လုံးများ နီရဲလျက်ရှိသည်။ လူက ယိမ်း ချင်ယိုင်ချင်နေသည်။ သတိတော့ရှိသည် ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို အသာအယာ ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ကျောက်ခိုးက တောက် နှုတ် တစ်

ချက်ခေါက်ရင်း အကြိတ်သံများ တက္ကသိုလ်ထွက်လာပြီး မေးရိုးကြီးများ လည်း ထောင်တက်လာသည်။

‘ဖင်ခေါင်းသိပ်မကျယ်နဲ့ဗလ၊ မင်းနိုင်တုန်းတော့စားပေါ့ကွာ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ တစ်ကွေ့မဟုတ်တစ်ကွေ့ ပြန်တွေ့ကြမှာပဲ လောင်းကစားဆိုတာ ကြွတစ်လက်ကြက်တစ်ခုနဲ့ပါကွာ’

‘ဒီမယ်ကျောက်ခိုး... ဒီရွာကဘာရွာလဲ မင်းသိတယ်နော် ဒါ မြန်ဒီရွာ။ မြန်ဒီရွာသူကြီးမင်းဦးယက္ခသား ဗလဆိုတာ လူတိုင်း သိသလို လူတိုင်းဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်ကြောက်ရတယ်ကွာ၊ ဥနဲ့ပုတ်ရွာလို သတ္တိမရှိတဲ့သူတွေနေတဲ့ရွာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟေ့ကောင်ဗလ... ခွေးသား၊ မင်း ဘာစကားပြောတာ လဲ’

ကျောက်ခိုးက ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ခါးကြားမှ စားမြှောင် ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ မီးရောင်အောက်တွင်လက်ခနဲဖြစ်သွားသည် ဗလလူများက ကျောက်ခိုးအား ဝန်းရံလိုက်သည်။

‘ဘာစကားပြောရမှာလဲ၊ အခုမင်းမှာပါတာတွေပြောင်ပြီး ဘယ်လိုဆက်တစားမှာလဲ’

‘ငါတစ်နေရာရာမှာ သွားရှာပြီးဆက်ကစားမယ် မိုးမလင်း သေးပါဘူးကွာ’

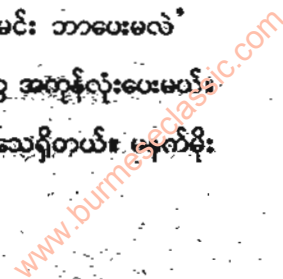
‘အေးကောင်းပြီ၊ ဒီမယ် ကျောက်ခိုး၊ မင်းသတ္တိတယ်လောက် ထောင်းတယ်ဆိုတာ စမ်းကြည့်ရအောင်၊ မဲဝိုင်းလည်း ဆက်ကစားလို့ ရမယ်၊ ငါနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်မလား’

‘ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းက နာမည်ကြီးနေ တော့ မင်းသတ္တိဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ စမ်းကြည့်ရတာ ဆို။ ဒီလို ဘုရားပျက်ကုန်းမှာရှိတဲ့ ဟိုတုန်းကနစ်ဆောင်ဖြိုင်စံအိမ် အောင်းကြီးကသရဲခြောက်တယ်ဆိုပဲ။ ငါတော့မယုံဘူး၊ တစ္ဆေသရဲတွေ ခိုအောင်းနေတယ်လို့လည်း ပြောတယ်။ ငါတော့မထင်ဘူး။ အဲဒီ နှစ် ဆောင်ဖြိုင်စံကြီးဆီ ဒီညမင်းကိုငါလိုက်ပို့ပေးမယ်။ အဲဒီမှာ မင်း တစ်ညအိပ်နေရဲလား’

‘ဘာလို့မနေရဲမှာလဲ၊ ငါနေရဲရင် မင်း ဘာပေးမလဲ’

‘ကောင်းပြီ ဒီညငါနိုင်ထားတဲ့ငွေတွေ အကုန်လုံးပေးမယ်၊ အထာဒီမှာ ကစားနေတဲ့လူတွေ အားလုံးသက်သေရှိတယ်၊ မှက်ခိုး’

လင်းလို့ မင်းပြန်လာရင် ငါပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ မှာလိုက်
မယ်။ မင်းဟာမင်းဘာဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ တစ္ဆေတွေ
က ကုပ်ချိုးသတ်လို့သေသွားရင်လည်း မင်းထိုက်နဲ့မင်းကဲပဲ။ မင်းနိုင်
ရင် ဟောဒီကံငွေတွေအကုန်ရမယ်။ မင်းရှုံးရင် အသက်ပါပေးရမှာ။
ခုလိုထပ်တဲ့လောင်းကြေးကို သေချာစဉ်းစားပါဦး'

'သွားစမ်းပါကွာ မင်းတို့နှစ်ဆောင်ဖြိုင်စံအိမ်တော်ဟောင်း
ကြီးထဲက တစ္ဆေသရဲတွေက ဘယ်လောက်မိုက်လို့လဲ။ မင်းပြောတဲ့
တစ္ဆေတွေကို ငါကိုယ်တိုင် ဂုတ်ချိုးပြီးအရက်နဲ့ မြည်းပစ်မယ်။ အေး
ငါချဖို့ အရက်သုံးလုံးတော့ ရှာပေးလိုက်'

'ဒါဆို မင်း တကယ်လောင်းစားပေါ့'

'ကြာသလားကွာ၊ လာ... အခုသွားမယ်'

'ဟေ့... တာတော၊ အရက်သုံးလုံးယူလာခိုခမ်း။ ထမင်းပါ
ထုပ်ခွဲကွာ။ ညကျဆာရင်စားရတာပေါ့'

ဗလက သူ့တပည့် တစ်ယောက်အား လှမ်းခေါ်ရင်းမှာလိုက်
သည်။ တာတောဆိုသည့် မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး ခန္ဓာကိုယ် တုတ်ခိုင်
ဗလကောင်းသောသူက သွက်လက်စွာဖြင့် အရက်ပုလင်းများဆွဲလာ

သည်။ ဗလ၏ နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့်အတူ ဆုရှားထွက်ကြီးရှိ
နှစ်ဆောင်ဖြိုင်စံအိမ်တော်ဟောင်းကြီးဆီသို့ သွားကြရန် ထလိုက်ကြ
သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လူကြီးပိုင်းများ၌ လက်ဖက်သုတ်စား ရေခွေး
ဆောက်ကြရင်း ဘာသာရေးအကြောင်း ဆွေးနွေးနေသော ကိုဝဏ္ဏက
ထူးစားတားလိုက်သည်။

'ဟေ့ကောင်ဗလ... မလုပ်သင့်တာတွေ ညကြီးမင်းကြီး
ဆောင်ကြကွာ။ တော်ကြာ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပါ
အယ်'

ဗလတို့အစီအစဉ်ကို သိသွားသောကြောင့် ဝဏ္ဏကဝင်ရောက်
အားဆီးလိုက်သည်။

'မဟုတ်ဘူးကိုဝဏ္ဏ ကျောက်ခိုးက သိပ်သတ္တိကောင်းတယ်
ဆိုလို့ စမ်းကြည့်တာပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ငါရှုံးလည်းမမှဘူး ဖဲပိုင်း
အထက်ရိုက်နေတာပဲ'

'ပြောမရလည်းနေပေါ့ကွာ၊ ဦးကြီးသိရင် ငါလည်း အပြော
မရဦးမယ်'

ကိုဝတ္ထကစိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောမိလိုက်သည်။ ဗလတို့
အုပ်စုကား ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဘုရားကုန်းပျက်ရှိ မြို့ပိုင်မင်းစံအိမ်ဟောင်း
နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ချီတက်သွားကြသည်။ ရွာထဲရှိခွေးများ
က စူးစူးဝါးဝါးထိုးဟောင်လိုက်ကြသည်။

‘ဝူး... ဝူး... ဟူး...’

ညအမှောင်ထုကို ထိုးခွဲလိုက်သော မီးတုတ်အလင်းအောက်
တွင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ချီတက်လာကြသော
လူတစ်စုကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ဗလ၏ အားကိုရသော လက်စွဲကျော်
တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သည့် တာတောက ရှေ့ဆုံးမှ မီးတုတ်ကို ကိုင်မြှောက်
ရင်းဦးဆောင်လာသည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းတောကို ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။

‘ဝူး...ဟူး... ဟူး...’

အမှောင်ထဲတွင် ရုတ်တရက်ထိုးဟောင်လိုက်သော ခွေးအူသံ
များကြောင့် ခြေလှမ်းများ တုံ့ဆိုင်သွားကြသလို ရင်ထဲတွင်ထိတ်သွား
ကြသည်။ ဗလက အုတ်ခဲကျိုးတစ်ခုကို ကောက်ယူပြီး ခွေးများအ
နေသော နေရာဆီသို့ အဆက်မပြတ်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ခွေးလေ
ခွေးလွင့်များက သင်္ချိုင်းကုန်းတောထဲမှ တဝန်းဝန်းဖြတ်ပြေးသွားကြပြီး
နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်တော်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြသည်။

‘အမယ်လေးချေး... ဝုံးစီးမှင်စာလေးတွေ ကျလာကြပြီ’
ထိုစဉ်မှာပင် ဗလတပည့်တစ်ဦးဖြစ်သော ဖိုးထောင်ပန်းပေါ်
သို့ ဖုတ်ခနဲကျလာသည်။ ဖိုးထောင်က သူ့ပန်းပေါ်သို့ ညောင်မှတ်
ဆီစပ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ဝုံးစီးမှင်စာကလေးများ ခုန်ချလိုက်သည် ထင်မှတ်
ပြီး အလန့်တကြားထအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖိုးထောင်အနားမှ
အရာဝတ္ထုကိုကြည့်ရင်း

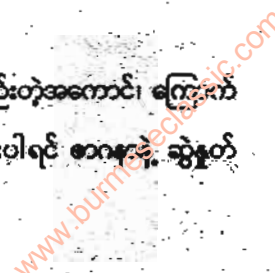
‘သစ်ကိုင်းချောက်ကျိုးကျတာပါဣာ၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး’

ဗလက အကြောက်ပြေစေရန် ပြောလိုက်ရင်း ရှေ့သို့ ဆက်
လျှောက်လာကြသည်။ သူ့ဘေးတွင်ပါလာသော ကျောက်ခိုးဘက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘မယုံမရှိနဲ့ ကျောက်ခိုး နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲမှာ မင်းတစ်

ဆောက်တည်းနေရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းပျင်းရင် အဖော်လှုပ်ပေးမယ့်
ဥက္ကာစောင့်မချောချောလေးတွေရှိတယ်။ အပျင်းပြေကစားဖို့ ဝုံးစီးမှင်စာ
ထလေးတွေလည်း ရှိတယ်’

‘ဘာလဲ မင်းကငါ့ကို သူရဲဘောနည်းတဲ့အကောင်၊ ကြောက်
တတ်တဲ့ကောင်လို့ထင်လို့လား။ ကြောက်ရွေးပါရင် စာကုန်းနဲ့ ဆွဲနှုတ်

ပစ်မယ်၊ မနက်ကျရင် မင်းဆီက ငွေထုပ် ငါ့ကိုပေးဖို့သာ အဆင်သင့် လုပ်ထား'

'စိတ်ချပါ ကျောက်ဒိုးရာ၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ည နေရဲလို့ မင်းအသက်ရှင်ရင် လာယူလို့ရပါတယ်။ ငါ့ဘက်က တော့အဆင်သင့်ဘဲ စောင့်နေမှာ။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်တော်ကြီးထဲမှာ အိပ်နေပုံ မနေပုံ လောင်းကြေးထပ်ထားတဲ့အတိုင်း မနက်ကျရင် ဘယ် လိုလုပ် ရုံးသွားစာယံဆိုတာမသိလိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားမယ်။ ကဲ ဟောဒီမှာ မင်းမှာတဲ့အတိုင်းအရက်ပုလင်း။ မိုးလင်းအောင်သောက်ရင်း စောင့် ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ခြေ... ဒီမှာ ထမင်းထုပ်လည်း ယူထား ညကျမှိုက်ဆာရင်စားရတာပေါ့'

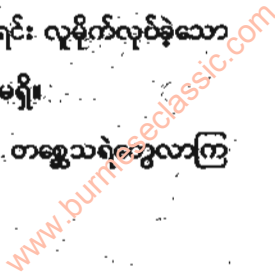
ဗလတို့လူစုသည် ဥဒ္ဒမုတ်ရွာသား ဖဲသမားကျောက်ဒိုးအား နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်တော်ကြီးထဲတွင် ထားခဲ့ကြပြီးနောက် အမှောင်ထုထဲ တွင် မီးတုတ်ရောင်တလက်လက်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ပြန်သွားကြရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော ကျောက်ဒိုးသည် မီးတုတ် အား မြေတွင်ထိုးစိုက်ထားလိုက်သည်။ သူရောက်နေသော အခန်းထဲသို့ ဆေးဘီဝဲကြည့်လိုက်သည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ဟောင်းကြီးမှာ မည် သည့်ခေတ်မည်သည့်ကာလကတည်ဆောက်ခဲ့သည်မသိ သစ်တိုသစ်စ ဖျားတ ခြတက်ဆွေးမြေနေသလို ပင့်ကူမျှင်များ၊ အမှိုက်သရိုက်များနှင့် ခွပ်ထွေးညစ်ပတ်လျက်ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကလည်း ချောက်ချား ဒွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။

ကျောက်ဒိုးသည် ခါးကြားမှ မားမြောင်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး မီးတုတ် အနားရှိမြေပြင်တွင် စိုက်ထားလိုက်သည်။ အရေးအကြောင်း မှီစ အသင့်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။ ဗလပေးခဲ့သော အရက်ပုလင်း ဆို မော့ချလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင်ပူခဲစီးဆင်းသွားသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် တွင် လည်ပတ်လျက်ရှိသော သွေးများဆူပွက်လာသည်ဟု ထင်မှတ် ထိတ်သည်။ နဂိုကတည်းက သွေးမနည်းသော ကျောက်ဒိုး အရပ် သထာ နယ်တကာလှည့် လောင်းကစားလုပ်ရင်း လူမှိုက်လုပ်ခဲ့သော ကျောက်ဒိုးအတွက် ကြောက်လန့်စရာဘာမျှမရှိ။

'နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေလာကြ

ဟေ့။ မင်းတို့သောက်တတ်ရင် ဟောဒီမှာအရက်ရှိတယ်။ ငါနဲ့အတူ
လာ သောက်လို့ရတယ်။ ဘုရားပျက်ကြီးထဲက ဥစ္စာစောင့်မတွေ
ရှိရင်လည်း လာနဲ့ကြ။ ဒီည အချောဆုံးဥစ္စာစောင့်မလေးကို ဖက်ပြီးအိမ်
မယ်။ အင်း... ဒီညမှာဘဲ ဥစ္စာစောင့်မလေးနဲ့အိပ်ရတဲ့ အရသာ
ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိရမှာပေါ့'

ဆွေးမြေ့နေသော ကြမ်းခင်အပြီအပျက်များကြားမှ တရပ်ရပ်
နှင့် ခြေသံများကိုကြားလိုက်ရသည်။ မြေကြွက်ကြီးများ ပြေးလွှားနေ
တာပဲ ဖြစ်မည်ဟုကျောက်ဒိုးတွေးမိပါသည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်
ကြီးနားမှ ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့သံရှည်ဆွဲအူလိုက်သော ခွေးအူသံများကို
ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ခထဝကြာတော့ ခွေးအူသံများပျောက်သွားပြီး
လူနာညည်းတွေးသံကဲ့သို့ ဗာဟင်းဟင်း ညည်းညူသံများပေါ်ထွက်
လာသည့်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ပါသည်။ လင်းနီတွေပဲဖြစ်မည်ဟု
ကျောက်ဒိုးတွေးမိပါသည်။

ကျောက်ဒိုးသည်အရက်မုလင်းကို ကိုင်မြှောက်ရင်းနောက်
တစ်ကြိမ်မော့ချလိုက်သည်။ ကျောက်ဒိုးကိုယ်တိုင် အမူးလွန်စပြုလာ
သည်ကို သတိထားမိသည်။ ဒီတစ်နေ့လုံးသောက်လာသည့် အရက်

အလည်းမနည်းတော့။ ခေါင်းထဲတွင် ရီဝေအောက်ကျနေသည်။ ထို
အချိန်တွင် လေပြေတစ်ချက်ဝင်လာသည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင်စိုက်ထား
သော မီးတုတ်မှာ လဲကျသွားပြီးဟုတ်ခနဲမီးများငြိမ်းသွားသည်။
နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကား အမှောင်ထုထဲတွင် တိုးဝင်နစ်မြုပ်
သွားတော့မည့်အလား ချောက်ချားဖွယ်ဖြစ်လာသည်။ အမှောင်ထုက
အောင်သထက်မှောင်လာသလို မိမိလက်ငါးချောင်းထောင်ကြည့်လျှင်
အောင်မမြင်ရတော့ပေ။

'ဝူး...ဟူး... ဟူး...'

ခွေးအူသံများကဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသလို မျက်နှာကြက်
အိမ် ညည်းတွေးသံများကြားလာရသည်။

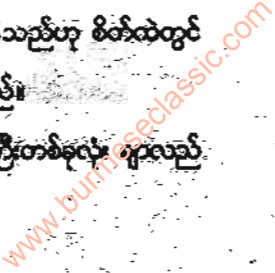
'မြောက်ချင်တဲ့အကောင်တွေ မြောက်ကြစမ်းကွာ'

မူးမူးနှင့် ကျောက်ဒိုးအော်လိုက်သည်။

မျက်ခွံများလေးလဲလာသည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်

အောင်ကြီးတစ်ခုလုံး ပတ်ချာလည်လှည့်လည်နေသည်ဟု စိတ်ထဲတွင်
အင်လာသည်။ မျက်လုံးကိုမှိတ်ထားလိုက်သည်။

မျက်စိမှိတ်ထားသည့်တိုင် အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်ခုလုံး ဂျာလည်

ပတ်လည် လည်ပတ်နေ သလို သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည် ဂျင်စာစ်ခုကို ခွဲထား ထမင်းထုပ်မှ စားကြွင်းစားကျန်များလည်း တက်တက်စင်
 မွတ်နေအောင်လည်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ရင်ထဲတွင်ပူလောင်နေကြောင်း ခံနေပေသည်။
 သလို စာကျွတ်ကျွတ်မြည်လာသည်။ မိုက်ထဲက ဆာလာသည်။ အလို... သွေးစသွေးနုတွေပါလား။ ဘယ်ကသွေးတွေပါ
 အခုမှ ဗလပေးလိုက်သော ထမင်းထုပ်ကိုသတ်ရမိသည်။
 ထမင်းထုပ်ကိုဖြည့်ပြီးစားလိုက်သည်။ လက်ဆေးစရာရေမရှိသော
 ကြောင့် ပုခိုးနှင့်သာ သုတ်မိလိုက်သည်။ မိုက်ထဲတွင် အစာဝင်သွား
 သောကြောင့် စာစ်ကိုယ်လုံးလေးလံထိုင်းမိုင်းလာသည်။ ထို့နောက်တွင်
 ကျောက်ဒိုးသည် ကြမ်းခင်းပေါ်သို့ အသာအယာလှဲချလိုက်ရာမှ အိမ်
 ပျော်သွားလေသည်။

အမူးလွန်ကာ အိပ်ပျော်သွားခြင်းကြောင့် ကျောက်ဒိုးကိုယ်
 တိုင် ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိ နာမည်ကြီးနှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီး
 မှ ခြောက်လှန့်လေ့ရှိသော သရဲတစ္ဆေများကလည်း ကျောက်ဒိုးအား
 ခြောက်လှန့်၍မရသောကြောင့် သရဲတစ္ဆေများပင် စိတ်ညစ်ကောင်း
 စိတ်ညစ် စိတ်ပျက်ကောင်းစိတ်ပျက်သွားပေလိမ့်မည်။

မနက်မိုးလင်း၍ ကျောက်ဒိုးမျက်စိနှစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်
 သည်။ သူ့ဘေးနားတွင် လဲကျနေသော အရည်ပုံလင်းခွဲများ ညက

ခွဲသော ထမင်းထုပ်မှ စားကြွင်းစားကျန်များလည်း တက်တက်စင်
 ကြွင်းနေပေသည်။
 အလို... သွေးစသွေးနုတွေပါလား။ ဘယ်ကသွေးတွေပါ
 ဒီတော့မှ သူ့ လက်နှစ်ဖက်စလုံး မချိမဆန့် နာကျင်လာ
 ည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် သူ့လက်များကို မြှောက်ပြီး
 ညှို့လိုက်သည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံး သွေးစများ ခြောက်ကပ်နေ
 ထို တုံးတီးကြီးဖြစ်နေသည်။ မချိမဆန့်ကိုက်ခဲနာကျင်လှသည်။

သူ့လက်ချောင်းများမရှိတော့ပေ။ ညက သရဲတစ္ဆေများက
 လက်ချောင်းများကို ကိုက်စားသွားတာဘဲ ဖြစ်ရမည်။ တော်သေး
 ည် သူ့ရင်ကိုခွဲပြီး အသည်းတွေ၊ အူတွေ စားမသွားတာကို ကျေးဇူး
 ခံရပေတော့မည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးတွင် လက်ချောင်းများ
 တော့သဖြင့် သွေးစများနှင့် ခြောက်ကပ်နေပေသည်။ ကျောက်ဒိုး
 ည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှ
 ည်ပြေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍စံအိမ်တော်ကြီးတွင် လက်ချောင်းများကိုစား

သော သရတစ္ဆေများရှိကြောင်းသတင်းကြီးသွားလေသည်။ အစက
တည်းက ကြောက်လန့်တကြားရှိလှသော နှစ်ဆောင်ပြိုင် ခံအိမ်တော်
ကြီးအနီးသို့ ပို၍ပင်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြကာ ယောင်လို့ပင် အနား
မကပ်ရဲတော့ပေ။

ဦးကုလားဆုံးပြီး ရက်လည်သောနေ့ဖြစ်သည်။

မနက်ပိုင်းက ရွာဦးကျောင်းကဆရာတော်ကြွလာသည်။
ဆွမ်းကျွေးလှူဒါန်းပြီး သီလယူတရားနာကြသည်။ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်
ပွဲပြီးနောက် ဆရာတော်ဖြစ်ကြသွားသည်။ လှူဘွယ်ပစ္စည်းများကို
ကူညီသယ်ပိုး၍ ကိုဝဏ္ဏသည် ဆရာတော်နှင့်အတူ ကျောင်းသို့ လိုက်
ပါသွားသည်။ ကိုဝဏ္ဏက ဘာသာတရားကို လေ့လာလိုက်စားပြီး
စိတ်စေတနာကောင်းရှိသူဖြစ်သည်။

နှင်းနုသည် ကိုဝဏ္ဏကိုကြည့်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။
သူမဘဝတွင် အားကိုးအားထားပြုရသည့် ဖခင်ကြီးဦးကုလားမရှိတော့

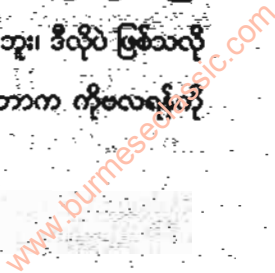
ခင်ဖြစ်သူကလည်း မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရသည့် မျက်မမြင်
အစွဲတဖြစ်၍ ဘာမှမလုပ်နိုင်။ အိမ်၏စီးပွားရေး ရှေ့ နေရေးထိုင်ရေး
အို့တို့ တွေးမိပြီး ပုပင်သောကရောက်နေရှာသည်။

ဦးကြီးကုလားမရှိတော့ပေမယ့် ဘာမှ စိတ်အားမငယ်မပါနဲ့
နှင်းနုရယ် ငါတို့လည်း ရှိမိတယ်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပန်းငုံကတော့ အားပေးစကား ပြောလိုက်
သည်။ ကိုဝဏ္ဏနှင့် ပန်းငုံတို့မောင်နှမက သူမအပေါ် ကောင်းရှာပါ
သည်။ ခက်သည်က ကိုဗလ။ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲများဖြစ်သော်လည်း
စိတ်နေသဘာဝချင်းက အဖြူအမည်းလို ကွဲပြားခြားနားကြသည်။
ထက လူဆိုးလူမိုက်တစ်ဦး။

အပေ သူကြီးဦးယက္ခအားကိုးနှင့် ပေတေဆိုးမိုက်နေသူ
ဖြစ်သည်။ နှင်းနုကိုလည်း အခြားသူ ဖျက်ဆီးခဲ့သော မိန်းကလေးများ
ဆဲ့သို့ဖျက်ဆီးယုတ်မာလိုသော အကြံနှင့် ချဉ်းကပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အဖေမရှိတော့ပေမယ့် ငါမကြောက်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သလို
ထုပ်ကိုင်ရှာဖွေစားသောက်လို့ရပါတယ်။ ခက်တာက ကိုဗလရယ်ကို
ကြောက်နေရတာဘဲ။

ပန်းငုံ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ မှန်သည်။ ဗလက သူမအစ်ကို ဖြစ်သလို ဗလ၏ ဆိုးမိုက်မှုများကိုလည်း အကြောင်းသိနေသူဖြစ်သည်။

အင်း...ကိုဗလအကြောင်းသိနေတော့ ငါလည်း သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပြောရတော့ခက်တယ်။ ကိုဗလက ဘယ်လိုမှ ဆိုဆုံးမလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ ဦးကြီးဦးဦးယက္ခဘစ်ယောက်ပဲ ကြောက်တာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ နှင်းနုရယ်။ ကိုဗလရဲ့အန္တရာယ်ကိုတော့ ဝေးဝေး ကပဲရှောင်နေဖို့ ဒါဘဲငါပြောချင်တယ်။

မမင့်စိတ်သဘောထားကို သိပါတယ်။ ကိုဗလသာ ကိုကြီး ဝဏ္ဏလိုမျိုးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲနော်။

ဟုတ်ပါရဲ့ သူတို့က ညီအစ်ကိုတွေသာဖြစ်ကြတာ တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က တခြားဆီပဲ။ ကဲ နှင်းနု ဘာမှစိတ်ပျက် အားငယ်မနေနဲ့၊ လိုတဲ့အကူအညီရှိရင်လည်း အားနာစရာမလိုဘူး၊ ညည်းတို့ငါတို့က တစ်ရွာတည်းနေ တစ်ရေတည်းသောက်ပြီး ငယ် ငယ်ကတည်းက ညီအစ်မလိုနေလာကြတာပဲ။ အိမ်မှာလည်း လုပ်စရာ လေးတွေရှိလို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။

ဟုတ်ကဲ့ပါ မမင့်။

မယန်းငုံပြန်သွားပြီးနောက် ကိုဗလတို့အုပ်စု ဝင်ရောက်လာကြ သည်။ နွားတင်းကုတ်ရှေ့ရှိ တွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လိုက် ရင်း သောက်ကြစားကြတော့မည်ပြင်သည်။ ကိုဗလ၏ တပည့်များ နှင့်အတူ တဟီးဟီးတဟားဟား ရယ်မောပြောင်လှောင် စကားပြောဆို သံများကိုလည်းကြားလိုက်ရသည်။

ကိုဗလစိတ်ကူးနဲ့ အကြံအစည်ကတော့ တကယ်ကောင်း တာပဲ ဥနဲ့ပုတ်သား ဖဲသမား ကျောက်ဒိုးကို ပညာပေးလိုက်တာ တကယ်တော်တာပဲ။ ခုလောက်ဆို ကျောက်ဒိုးလည်း သူ့မြတ်နိုးတဲ့ ဖဲချပ်ကလေးတွေ ပွတ်လို့မရတော့ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ ဖဲချပ်ကလေးတွေကို ပွတ်လို့ မရတော့တာလဲ ရှင်းစမ်းပါဦး။

ဘယ်လိုလုပ် ဖဲချပ်တွေ ကိုင်လို့ရမှာလဲကွာ သူ့လက်နှစ် ဇာတ်လုံး တုံးတံကြီးဖြစ်ပြီး လက်ချောင်းတွေမှ မရှိတော့တာပဲ။

ဟုတ်တယ်တာတီး၊ ငါက နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီး အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိထားတယ်။ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ လူမဟုတ် ဘာကြာတော့ မြေကြွက်ကြီးတွေက ကြောင်လောက်နီးနီးရှိတယ်။

ခြံတွေနယ်တွေ ပူးထားပြီး နှစ်ပေါင်းကြာလာတော့ မြေတွေ၊ ကင်းတွေ အဆိပ်ရှိတဲ့သတ္တဝါတွေ ခိုအောင်းလို့ကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခုဖြစ်လာတာပေါ့။ အစကတည်းက ငါက အကြံနဲ့ ကျောက်ခိုးကို အကွက်နဲ့ စီစဉ်လိုက်တာပဲ။

‘ဘယ်လိုစီစဉ်လိုက်တာလဲ ကိုဗလ’

ဖိုးတောင်က စိတ်ဝင်စားမေးလိုက်သည်။

‘ငါတို့ရွာက လူတွေပြောပြောနေတဲ့ နှစ်ဆောင်ဖြိုင်ခံအိမ်

တော်ကြီးမှာရှိတဲ့ တစ္ဆေသရဲတွေက လူသားစားတယ်ဆိုတာလေး အမှန်က တစ္ဆေသရဲတွေက လူသားစားတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ အကောင်တွေက အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ မြေကြွက်ကြီးတွေ။ အစကတည်းက ကျောက်ခိုးနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်ပြီး အရက်ပုလင်းထဲ ထမင်းထုပ်စားလိုက်တာ။ ဟိုရောက်ရင် တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ညမှာ အရက်သောက်မယ်၊ ဗိုက်သာလာရင် ထမင်း ထုပ်ဖြည့်စားမယ်၊ နူးဖူးနဲ့ လက်မသေးဘဲအိပ်ရင်း ဟင်းခော်နဲ့နေတဲ့ လက်တွေကို ဗိုက်ထဲ နေတဲ့ မြေကြွက်ကြီးတွေက ကိုက်စားသွားတာပေါ့။ ဟား...ဟား...ဟား...’

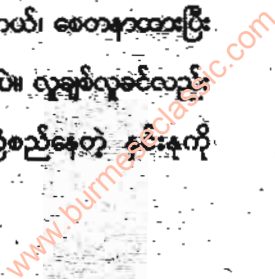
‘ ဝိုင်လိုက်လေကိုဗလရာ ကျောက်ခိုးကိုယ်တိုင်က မြေကြွက်ကြီးတွေ သူ့လက်ချောင်းကို ကိုက်စားတာမသိဘဲ သရဲတစ္ဆေတွေ စားတယ်လို့ထင်ပြီးသွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ဥန္တုပုတ်ရွာကို တန်းပြေးတော့တာပဲ။’

‘ဒါပဲလေကွာ ဗလကို လာယှဉ်လို့ဘယ်ရမှာလဲ။ ဗလကို ထာယှဉ်တဲ့အကောင်မှန်သမျှ တနည်းနည်းနဲ့တော့ ဒုက္ခရောက်စေရမယ်’

‘ဟုတ်တယ်မို့ကြီးကို ကြည့်ပါလား’

‘မို့ကြီးကဘာဖြစ်နေလဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ၊ မို့ကြီးဆိုတဲ့အကောင်က ရွာကခိုင်းစော်မဲ။ နံတုံတဲ့ အတောတစ်ခုခုအကောင်လေး။ ဆင်းရဲသားတစ်ဆောင်ကြွက်ပေမယ့် ထမင်းတော့မငတ်ဘူး။ ရွာထဲမှာ ကြုံရာကျမန်း ထုပ်ကိုင်စားတတ်တယ်။ ပညာမတတ်တော့ ဒီတစ်သက် ချမ်းသာဖို့ ထမ်းလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သဘောကောင်းတယ်၊ စေတနာထားပြီး ထူတိုင်းအပေါ် ကူညီတတ်တာ တစ်ရွာလုံးအသိပဲ။ လူချစ်လူခင်လည်း ချားတယ်။ ခက်တာက ဒီအကောင်က ငါကြံစည်နေတဲ့ နှင်းနကို’

မတန်မရာ တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီကောင်ကိုလည်း
ငါ့ပညာပေးလိုက်တာ နင်းနကိုလုံးဝမကြိုက်ရဲတော့ဘူး

‘ကိုဗလက မှုံကြီးကိုဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သလဲဆိုတာ မင်းသိချင်ရင် မှုံကြီးက
ခေါ်မေးကြည့်ပါလား ဟိုမှာ မှုံကြီး’

မှုံကြီးသည် နင်းနတို့အိမ်မှ ရေစည်ထဲသို့ ရေထည့်ပြီး
ပြန်လှည့်ထွက်လာခိုက်ဖြစ်သည်။ ကုန်ထမ်းရေထမ်း ထင်းခွဲ ဗာယီ
အလုပ်မှန်သမျှ လုပ်ကိုင်သူဖြစ်သည်။

‘ဟေ့ကောင် မှုံကြီး ဒီဆိုအေပါဦး’

ခေါ်သံကြား၍ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ဗလက လှမ်းခေါ်
လိုက်သဖြင့် ဒူးတုန်သွားသည်။ သူကြီးသား ကိုဗလကိုတော့ သူ
အသေအသေ ကြောက်သူဖြစ်သည်။ မူးလာလျှင် ပြာသာနာရာ ထိုးကြိတ်
ရှိတ်နှစ်နေသောကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အရက်သောက်
နေရာမှ လှမ်းခေါ်သောကြောင့် သူ့အား ဒုက္ခပေးတော့မည်ကို သိ
သည်။ ထွက်ပြေးလို့လည်းမဖြစ်။ မဝံ့မရံနှင့် ဗလတို့ ဝိုင်းနားသို့
တရွေ့ရွေ့တိုးလာသည်။

‘မှုံကြီး ဒီကောင်တွေက နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှာ
တစ္ဆေသရဲတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ မယုံဘူးလို့ပြောနေကြတယ်။မင်းကိုယ်
တိုင် ကြံ့ခဲရတာတွေ ပြောပြစမ်းပါဦး’

‘ဟုတ်လားကွ မှုံကြီး၊ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှာ တစ္ဆေ
တွေသရဲတွေက လူတွေကို အရှင်လတ်လတ်စားတယ်ဆိုတာ ဘာဘယ်
ဟုတ်လား’

‘ဟာ ဟုတ်တာပေါ့အစ်ကိုတို့ရာ၊ မယုံမရှိနဲ့ ကျွန်တော်
တိုယ်တိုင်ကိုယ်တွေ့ပဲ’

‘ငါတို့တော့မယုံမိဘူးကွာ’

‘မယုံရင် ဟောဒီမှာကြည့်’

မှုံကြီးက ကုပ်ထောက်အောင် ရှည်လျားနေသည့် သူ့ဆံပင်
ဗူးကို ဖယ်ရှားပြီးပြလိုက်သည်။ အားလုံးကဝိုင်းကြည့်လိုက်ရာ လန့်
သွားကြသည်။ ဟုတ်တယ် မှုံကြီး၏ ဘယ်ဖက်နားရွက်တစ်ဖက်မှာ
လုံးဝမရှိဘဲဖြစ်နေသည်။

‘အဲဒါသရဲတွေစားသွားတာပဲ။ ကျွန်တော်ပေါ့လျော့တာ
ထည်း ပါပါတယ်’

‘အဲဒီအကြောင်းကို ဒီကောင်တွေသိအောင်ပြောပြလိုက်စမ်းပါ
 မှုံကြီးရာ’
 ကိုဗလကပြောလိုက်သဖြင့် မှုံကြီးက သူတွေကြုံခဲ့ရသည်
 များကိုပြန်ပြောပြသည်။

ငယ်စဉ်တတည်းက လယ်သူရင်းငှားဖြစ်သော မိဘနှစ်ပါး
 ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းများကလည်း မရှိ။ မှုံကြီး၏
 ကလေးဘဝသည် ရွာကပဲ ကျွေး၊ ရွာကပင် မွေးခဲ့သည်ဟုပြောရပေ
 လိမ့်မည်။ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ကြုံရာကျမန်းလုပ်ကိုင်စား
 သည်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း သဘောကောင်းသည့်မှုံကြီးကို ချစ်ခင်ကြ
 သည်။ ဆင်းရဲသား တစ်ကောင်ကြွတ်ဖြစ်သလို အားငယ်စိတ်များနှင့်
 နုံချာသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

နှင်းနုအိမ်တွင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း နှင်းနုအပေါ် စိတ်ဝင်
 စားမိသည်။ နှင်းနုကလည်း မိမိဘဝမှို သနားစိတ်နှင့် ခင်မင်ရသည်။
 နှင်းနုနှင့် ပူးတွဲပူးတွဲဖြစ်နေသည်ကို မနာလို မရွံ့စိမ့်ဖြစ်ရသူက ဗလဖြစ်
 သည်။ မှုံကြီးအနေနှင့် ဆင်းရဲသားဖြစ်ပြီး နှင်းနုအား တင့်တောင်
 တင့်တယ် လက်ထပ်ယူဖို့ပင်မပြောနှင့် နှင်းနုအပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်

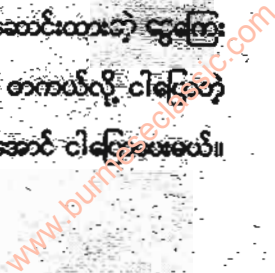
ချစ်ခင်မိသည်ကိုပင် မပြောစုံ မပြောရပေ။ အခြေအနေချင်းကလည်း
 မိုးနှင့်မြေလိုကွာခြားသည်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲကသာ ကြိတ်ပြီး
 ခြတ်ဖိုးနေရသည်။ နောက်ဆုံး နှင်းနုခိုင်းသမျှ လုပ်ဆောင်ပေးနေရသည်
 ထိုစင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေရသည့် အဆင့်မှမကျော်ရပေ။

တစ်နေ့တွင် သူကြီးဦးယက္ခခိုင်းသဖြင့် ခြံထဲမှ သစ်ပင်များ
 ခုတ်ပေးရသည်။ ခုတ်ပြီးသော သစ်ကိုင်းများကို ထင်းအဖြစ် ဖြတ်
 ထောက်ပေးနေစဉ် ဗလရောက်လာသည်။ ဗလကလည်း မှုံကြီးအနေ
 နှင့် နှင်းနုအပေါ် တိတ်တဆိတ်ကြိတ်ပြီးချစ်နေသည်ကို သိနေသည်။
 နှင်းနုအပါးမှ အဝေးလွင့်သွားရန် မကောင်းကြံတော့သည်။

‘ဒီမယ်မှုံကြီး မင်း နှင်းနုကို သဘောကျနေတယ်ဆိုတာ
 ငါသိတယ် မင်းနှင်းနုကို မလိုချင်ဘူးလား’

မှုံကြီးစိတ်ထဲတွင်ပျော်သွားသည် ဘာမျှတော့ပြန်မပြောပေ
 ထိုဗလပြောသည်ကို ဆက်၍နားထောင်နေမိသည်။

‘နှင်းနုကို လက်ထပ်ဖို့ မင်းမှာက စုဆောင်းထားတဲ့ လွှေကြေး
 ဥစ္စာကလည်း မရှိဘူး၊ ပြောလည်းမပြောရဲဘူး၊ စာကယ်လို့ ငါပြောတဲ့
 အတိုင်းသာ မင်းလုပ်ဖယ်ဆိုရင် နှင်းနုနဲ့ နီးစပ်အောင် ငါပြောပေးဖယ်။

မင်းတို့မင်္ဂလာဆောင်တို့အတွက်လည်း လုံလုံလောက်လောက်ငွေ ငါ ထုတ်ပေးမယ်

ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ နှင်းနုနု နီးစပ်ဖို့သာဆိုရင် ကိုကြီးဗလ ဘာခိုင်းခိုင်း ကျွန်တော်လုပ်ပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းတဲ့ အလုပ်တော့ ကျွန်တော်မလုပ်ချင်ဘူး

မကောင်းတဲ့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုနဲ့လည်း ကင်းပါတယ်

ဘုရားပျက်ကြီးအနားမှာရှိတဲ့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်တော် ဟောင်းကြီးထဲမှာ မင်းတစ်ည သွားအိပ်ရဲပါ့မလား

မုံကြီး စဉ်းစားသည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်တော်ကြီးတွင် တစ္ဆေသရဲများရှိသည်။ သရဲများက လူတွေကို အရှင်လတ်လတ်စား သည်။ စေတီပျက်များတွင် ဥစ္စာစောင့်တွေရှိသည်။ သင်္ချိုင်းလမ်းရှိ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးများတွင် ငှက်စီးတစ္ဆေလေးများရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့ လူပြောများသဖြင့် ရွာမှ လူများ ရှောင်ကွင်းထားသောနေရာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် နှင်းနုကိုသာ ရမည်ဆိုပါက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စွန့်စားကြည့်ရင် သည်။ နှင်းနု၏ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင် လာသည်။

နှင်းနုနှင့်အတူထူနေရသည့် အကြောင်းကို တွေးမိပြီးပျော် သွားသည်။

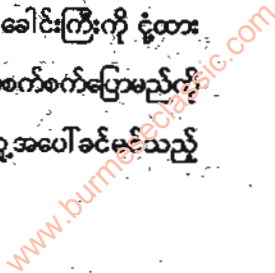
လုပ်မယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တကယ်သွားအိပ်မယ်၊ နောက်ပြီး ဘာမှသာ ကိုကြီးဗလဘက်က တစ်မျိုးတစ်မည် လျှောက်မလုပ်နဲ့။ နတ်လာဆောင်ဖို့ ငွေတကယ်ထုတ်ပေးမှာလား

ပေးမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းသာတစ်ညသွားအိပ်ရဲရင် ငါက ဆတီတည်ပါတယ်

အဆိုပါသတင်းမှာ မြန်မာ့ရွာကလေးတွင်ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ဗလ ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိသည်မသိ။ မုံကြီးအတွက် စိုးရိမ်သွားကြ သည်။ နှင်းနုကိုယ်တိုင် သိသွားပြီး မုံကြီးကိုခေါ်တွေ့သည်။ စိုးရိမ်စွာနှင့် ဆေးသည်။

ဪ... လက်စသတ်တော့ ကိုမုံကြီးက ကျွန်မကို ကြိုက် နေတာကိုး။ ကျွန်မက မောင်လိုနှုမလိုပဲ ခင်တယ်ထင်နေတာ

မုံကြီး ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ရှက်စိတ်နှင့် ခေါင်းကြီးကို ငုံ့ထား သည်။ အကြောင်းစုံသိသွားပြီး နှင်းနုက ရက်ရက်စက်စက်ပြောမည်ကို လူကြောက်နေမိသည်။ သို့သော် နှင်းနုက သူ့အပေါ်ခင်မင်သည့်

သံယောဇဉ်နှင့် အပြစ်မဆိုရက်စေ။ သို့သော် ဗလခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်မှာကိုတော့ နီးရိမ်မိသည်။ ဗလသည် လူကောင်းမဟုတ် လူတစ် ဖက်သားအပေါ် အမြဲတမ်း ဒုက္ခပေးတတ်သူဖြစ်သည်။

‘အိဒီအစီအစဉ်ကို လက်မခံပါနဲ့ ကိုမှုံကြီးရယ်။ ကျွန်မက ကိုမှုံကြီးကို ပြန်မချစ်နိုင်ပေမယ့် အခင်အမင်မပျက်ဝါဘူး။ ခါတိုင်းလိုပဲ အိမ်မှာ အလုပ်ရှိလည်းကူလုပ် စင်ထွက်သွားလာ စားသောက်လို့ရပါ တယ်’

မှုံကြီးသည် နှင်းနုအား တစ်စုံတစ်ရာဘာမှပြန်မပြောခဲ့ပေ နှင်းနုကို သူ့အရမ်းလိုချင်ပါသည်။ ဗြတ်ဗြတ်နိုးနိုးစွဲလမ်းရာဖြစ်သည်။ ကိုကြီးဗလပြောသည့်အတိုင်း တစ္ဆေသရဲများကို မကြောက်ဘဲ နှစ် ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်ဟောင်းကြီးတွင် တစ်ညတာလေး အိပ်ပြန်နှင့် ငွေတွေ ရမှာဖြစ်သည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ငွေကြေးဥစ္စာပြည့်စုံလျှင် နှင်းနုနှင့် ပို၍ နီးစပ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု အတွေးသာသူ့မှာရှိသည်။

ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်သူများကလည်း ဗလပြောသည့်အတိုင်း လျှောက်မလုပ်ဘို့ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်ဟောင်းကြီးတွင် သွားအိပ်

မိတ တစ္ဆေသရဲတွေအရှင်လတ်လတ်အစားခံရပြီးအသက်ပါ ပျောက် သွားနိုင်ကြောင်းသတိပေးစားမြစ်ကြသည်။

ရွာတွင်ဆေးကုသောဆေးဆရာကြီး မဟိဒ္ဓိရိုက်စင် ဆရာ ကြီးဦးဒေဝကလည်း မှုံကြီးသတင်းကိုကြားသိပြီး သံဃာ့သောကြောင့် ခေါ်တွေ့သည်။

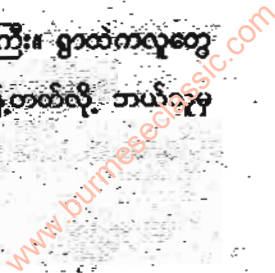
‘မောင်မှုံကြီး ရွာထဲမှာကြားရတဲ့ သတင်းစကားတွေက အမှန် သေး’

‘အမှန်ပါတဲ့ ဆရာကြီး’
ဆရာကြီးဦးဒေဝသည် အသက် ၇၀ ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း

နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ပြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရှေ့နောက်မှို သိရှိထား သူဖြစ်သည်။

‘မင်းက နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးအကြောင်းကို ဘယ် အထက်သိထားသလဲ မှုံကြီး’

‘ကျွန်တော်ဘာမှ မသိပါဘူး ဆရာကြီး။ ရွာထဲကလူတွေ ပြောတာကတော့ တစ္ဆေသရဲတွေ ခြောက်လှန်တယ်လို့ ဘယ်သူမှ အတွေးရဲဘူးလို့ပြောကြပါတယ်’

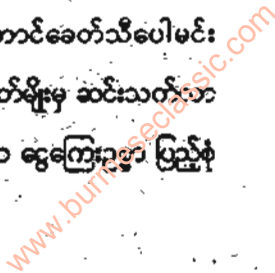
‘အေး အိမ်အိမ်ကြီးရဲ့ ရာဇဝင်နောက်ကြောင်းကလေးတွေကို
 ငါတို့အတိုးတွေပြောပြခဲ့လို့ သိရှိခဲ့ရဖူးတယ်’
 ‘ဘယ်လိုပါလဲ ဆရာကြီး ကျွန်တော်လည်း သိချင်ပါတယ်’
 ‘စဖြစ်ပုံပြောရရင်တော့ ဒီလိုကွယ့်’
 ဖော်ပြချက်ထဲဝင် ဆရာကြီးအဖေက နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်
 ကြီးနောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို မှုံကြီးအား ပြောပြခဲ့ပေသည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်

နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးအား စတင်ဆောက်လုပ်ခဲ့သူ
 ဟာ မြို့ပိုင်မင်းဦးအောင်ဘနှင့် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လိပ်ဟားခိုင်တို့ဖြစ်
 သည်။ ထိုအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံအား အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းပိုက်ထားသည့်
 ခေတ်ဖြစ်သည်။ မြို့ပိုင်မင်းဦးအောင်ဘသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်
 အောက်၌ အမှုထမ်းရသော အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်သလို အာဏာရှိသော
 သူဖြစ်သည်။ အဆင့်အတန်းခွဲခြားသောစိတ်နှင့် ရာထူးဂုဏ်ရှိန်မောက်
 သွန်းလှသည်။

ဒေါ်လိပ်ထားခိုင်မှာလည်း ကုန်ဘောင်ခေတ်သီပေါမင်း
 ထက်ထက်တွင် နန်းတွင်း၌ခစားရသော မူးမျိုးမတ်မျိုးမှ ဆင်းသက်လာ
 သည့်ဟုပြောဆိုကြသည်။ မျိုးရိုးဂုဏ်ရှိရုံသာမက ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံ

ကြွယ်ဝကြသည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူက မြို့ပိုင်မင်း၊ မိန်းမဖြစ်သူက နန်းတွင်းအဆက်အရွယ် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဘဝင်မြင့်မြင့် မာနကြီးကြသည်။ ဝတ်ရုံတန်ရုံလူများကိုပင် တူသည်တန်သည် ထောင်။ အထင်အမြင်သေးကာ အမြဲတမ်း နှိပ်ချဆက်ဆံတတ်ကြသည်။

ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်အသက်အရွယ်များသည် နန်းတွင်းအရေးအခင်းများကြောင့် ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်ရင်း မြနဒီရွာကလေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ မြို့ပိုင်မင်းဦးအောင်ဘနှင့် အိမ်ထောင်ကျသောအခါ ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်နေထိုင်ရာ မြနဒီရွာလေးမှာပင် အခြေတကျ နေထိုင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဣသူရွာသားများနှင့် မပတ်သက်လိုသောကြောင့် တစ်သီးတစ်ခြား နေထိုင်နိုင်ရန် ရွာအစွန်တွင် ကြီးမားသော နှစ်ဆောင် ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

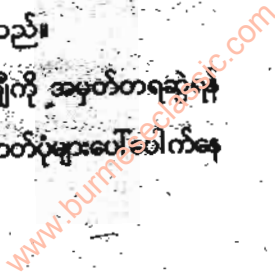
အိမ်တွင်ခိုင်းစေထားော အစေအပါးမှလွဲ၍ မြနဒီရွာသားများနှင့် ရောနှောဆက်ဆံခြင်းမရှိပေ။ ဦးအောင်ဘနှင့် ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်တို့တွင် အရွယ်ရောက်သော အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ် ခင်ခင်လေးဆိုသော သမီးပျိုလေးတစ်ဦးရှိသည်။ လှပချောမောသိမ်မွေ့လှသူတစ်ဦး အဖြစ်နာမည်ကြီးသော်လည်း တွေ့မြင်ဖူးသူမရှိကြပေ။ လှောင်ချိုင့်

တစ်ဆောင်ကောသိသဖွယ် နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်ကြီးထဲတွင်သာ အိမ်တွင်း နှစ်ဆောင်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

မာနကြီးသော ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်မှာ အသက်အရွယ်ရလာသည့် တန်းမာရေးလည်းထိခိုက်လာသည်။ မအိပ်နိုင်မစားနိုင်ဖြစ်ကာ နှစ်ဆောင်သွားသည်။ ထိုခေတ်ကာလက လူသိမများသေးသော ကင်ဆာ ရောဂါဝင်ဖြစ်သည်။ မြို့ပိုင်မင်း ဦးအောင်ဘကလည်း ဇနီးသည်အတွက် အလွန်စိုးရိမ်သွားသည်။ မြို့ပေါ်မှ ဆရာဝန်ကြီးများကို တကူးတထာ ဝင့်ဆောင်ပြီးကုသစေသည်။

မည်သို့ပင်ကုသကြသော်လည်း ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်ရောဂါမှာ တွန်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် လက်လျှော့သွားသည်ကိုပင် ဒီလိုနှင့် ကွယ်လွန်မည့်နေ့ရက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ဦးအောင်ဘသည် သူ့ဇနီးအား လွန်စွာမှ ချစ်မြတ်နိုးသူဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဇနီးသည်အတွက် အာလုပ်ရလျှင် ကောင်းမည်ကို သူစဉ်းစားသည်။

မကွယ်လွန်ခင် သူ့မိန်းမ ပုံတူမန်းချိုကို အမှတ်တရဆွဲရန် စိတ်ကူးရလိုက်သည်။ ထိုခေတ်တိုကာလက ဓာတ်ပုံများပေါ်ပေါက်နေ

ပြုဖြစ်သော်လည်း ငွေကြေးကြွယ်ဝချမ်းသာသောသူများအနေဖြင့် ပုံစံပန်းချီကားများ ရေးဆွဲကာ ဂုဏ်ယူစွာဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားလေ့ရှိကြသည်။ ဦးအောင်ဘက စိတ်မြန်လက်မြန်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးပေါ်ထူလျှင် ချက်ချင်းပင် အကောင်အထည်ဖော်ရန် အမြန်စီစဉ်တော့သည်။

မိတ်ဆွေများ၏ ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာလေးကိုနန်းဝေကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ကိုနန်းဝေလူငယ်တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ပါရမီရှင် ပန်းချီဆရာဖြစ်သည်။ ပန်းချီပညာ၌ ထူးချွန်၍ နာမည်ကျော်ကြားသူသည်။ မြို့နယ်အတွင်းက တန်ခိုးကြီးဘုရားများတွင် ကိုနန်းဝေ၏ လက်ရာမြောက်စွာ အသက်ဝင်သော ဗုဒ္ဓဝင်ပန်းချီကားများ များစွာရှိလေသည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးသို့ ကိုနန်းဝေရောက်ရှိလာသည်။ မြန်ဒီရွာကလေး၏ တောင်ဖက်တွင်ရှိသော စံအိမ်တော်ကြီးမှာ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း ပုံကြားလျက်သီးခြားဆန်စွာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေသည်။

မောင်နန်းဝေက နာမည်ကျော်ပန်းချီဆရာတစ်ဦးလိုသိရတယ်။ ဦးအိမ်ကိုခေါ်ယူလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ဦးရဲစန်း

အားရေးမကောင်းတော့ဘူး။ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်လို့ပြောရင်လည်း သေမယ်။ ပြောရရင်တော့ ထိခံထားမကွယ်လွန်ခင်မှာ ပုံတူပန်းချီကား နည်းနည်းရေးဆွဲပေးဖို့ပဲ။ ထိုက်သင့်တဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခအပြင် ပိုပြီးပေးမယ်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်ကြိုးစားရေးဆွဲပေးပါ။

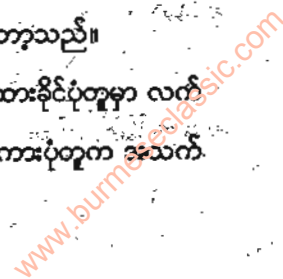
ဟုတ်ကို မြို့ပိုင်မင်း၊ ကျွန်တော်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရေးဆွဲပေးမယ်။

မောင်နန်းဝေအနေနဲ့ ဦးရဲစံအိမ်တော်ကြီးမှာ ပန်းချီကားရေးဆွဲပြီးတဲ့အထိနေထိုင်ရမယ်။ စားသောက်နေထိုင်ရေးအတွက် ဦးအိမ်ပေးမယ်။ လိုအပ်တာရှိရင်လည်း အားမနာတမ်းပြောပါ။

မြို့ပိုင်မင်း ဦးအောင်ဘသည် စနိုးသည် ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်၏

နတ်တရ ပုံတူပန်းချီကားရေးဆွဲနိုင်ရေးအတွက် ပန်းချီဆရာလေးကို ခေါ်အောင်ခေါ်အား လိုက်လိုက်လျှောလျှောဆက်ဆံခဲ့သည်။ မောင်နန်းဝေသည် နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးတွင်နေထိုင်ရင်း ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင် ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို စတင်ရေးဆွဲလေတော့သည်။

မောင်နန်းဝေရေးဆွဲပေးသော ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်ပုံတူမှာ လက်ခြောက်လှစွာအသက်ဝင်လျက်ရှိသည်။ ပန်းချီကားပုံတူက အသက်

ဝင်လောက်အောင် တစ်ထေရာတည်းတူသော်လည်း ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်မှာမူ အသက်ပျောက်ပြီး ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ ဦးအောင်ဘသည် သူ့ဇနီး၏ ပုံတူပန်းချီကားကြီးကို စည်ခန်းဆောင်တွင် တခမ်းတနားကနုတ်ဘောင်များကွပ်ပြီး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ပန်းချီကားကြီးရှေ့မှလည်း မခွဲနိုင်အောင်ရှိပေသည်။ အချိန်နှင့်အမျှ ပန်းချီကားရှေ့မှာပင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ကြည့်ကာ အလွမ်းမပြေနိုင်အောင်ခံစားနေရသည်။

ဇနီးသည်ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်၏ ပုံတူပန်းချီကားကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြည့်ရှုရင်း အတွေးတစ်ခုရလာပြန်သည်။ ထိုပန်းချီကားနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲချိတ်ထားနိုင်ရန် နောက်ထပ်ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုအပ်နေပေသေးသည်။ အဆိုပါပန်းချီကားမှာ တခြားမဟုတ်။ သူ၏ ပုံတူပန်းချီကားပင်ဖြစ်သည်။

ပန်းချီဆရာလေးကိုနန်းဝေကလည်း အလုပ်များ ပြီးသွားသဖြင့် ပြန်ရန်ပြင်ဆင်သည်။ ဦးအောင်ဘက ပြန်ခွင့်မမြဲသေးဘဲ သူ၏ ပုံတူပန်းချီကို ထပ်ခံရေးဆွဲစေပြန်သည်။ ရက်အတော်ကြာအောင် နေထိုင်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုနန်းဝေသည် သူ့မြို့သို့ မပြန်နိုင်သေးဘဲ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

နှစ်ထိုင်ရာတွင်လည်း ဦးအောင်ဘမှာ နှလုံးရောဂါရှိသောကြောင့် ကြာရှည်စွာမထိုင်နိုင်ဘဲ မှာရီအနည်းငယ်သာ ထိုင်နိုင်သည်။

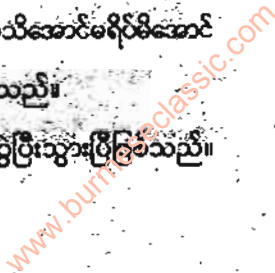
နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးတွင် နေရသည့်ရက်က ကြာသည်ထက် ကြာလာသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ခင်ခင်လေးနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ကြသည်။

ခင်ခင်လေးအတွက် ပန်းချီဆရာကိုနန်းဝေမှာ စိတ်ဝင်စားစွာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမအနေနှင့် အပြင်ထွက်ခွင့်မရဘဲ သူမိမ်းယောက်ျားလေးများနှင့် တွေ့ကြုံဖူးခြင်းမရှိရာ ကိုနန်းဝေသည် သူမအတွက် ရင်ခုန်စရာစောင်းသူဖြစ်နေသည်။ မြတ်နိုးချစ်ခင် တွယ်တာစရာဖြစ်လာသည်။ တစ်အိမ်တည်းအတူနေနီးစပ်ရာမှ အိုးချင်းထားဆိုးချင်းထိ၊ ခြံချင်းထား ကြိုးချင်းငြိကုန်ကြတော့သည်။

ကိုနန်းဝေနှင့် ခင်ခင်လေးတို့မှာ ခုတ်သုသမီးရည်းစားဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ဘ မသိအောင်မရိပ်မိအောင် ဝိတ်တဆိတ်လျှို့ဝှက်စွာ နေထိုင်ကြသည်။

ဦးအောင်ဘ၏ ပုံတူပန်းချီကားရေးဆွဲပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။

ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်ပန်းချီကားဘေးတွင် ယှဉ်တွဲချိတ်လိုက်ရင်း ဦးအောင်ဘ
မှာ ဝီတိဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်
အထီးကျန်မဖြစ်နေတော့ပေ။ သူမဘေးတွင် ဦးအောင်ဘအမြဲ ရှိနေဆဲ
ချစ်မြတ်နိုးနေဆဲပင်ရှိကြောင်း ယှဉ်တွဲချိတ်ထားသည်ဟု ပုံတူပန်းချီ
ကားနှစ်ချပ်က သက်သေပြနေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

အလုပ်တာဝန်ပြီး၍ ကိုနန်းဝေပြန်ရတော့မည်။ ယခုမှပင်
အခက်တွေ့ရသည်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးသည့် သူ့အားလွှမ်း
မိုးချုပ်ကိုင်ထားသည်။ မြတ်နိုးစွဲလမ်းစွာချစ်ရသော ခင်ခင်လေးနှင့်
ခွဲခွာမသွားနိုင်။ မခွဲနိုင်မခွာရက်ဖြစ်နေချိန်တွင် စံအိမ်တော်ကြီးမှ အဝေး
သို့ ထွက်ခွာမသွားလို။ ခင်ခင်လေးကလည်း ကိုနန်းဝေအား မျက်စိ
အောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်။ ကိုနန်းဝေဤအိမ်ကြီးတွင် ဆက်လက်နေ
ထိုင်နိုင်ရန် ကြံစည်ရတော့သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ဘအား သူမ၏ပုံတူပန်းချီပါ ဆွဲလို
ကြောင်း ပူဆာတော့သည်။ ဟုတ်ပေသားဘဲ အဖေနှင့်အမေပုံတူပန်းချီ
ကားချိတ်ထားလျှင် သမီးခင်ခင်လေး ပုံတူပန်းချီကားကိုလည်း ချိတ်
ထားရမှာပေါ့။ ဦးအောင်ဘက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး ဆန္ဒကို

ပြင်းပယ် အလိုလိုက်ကာ သူမဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောပေးလိုက်
သည်။ သို့သော် သမီးဖြစ်သူ ခင်ခင်လေးအမူအရာ ပြောင်းလဲနေသည်
ဆို သတိထားမိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အိမ်မှ အစေခံများကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်
ဦတ်မှာရင်း သူတို့နှစ်ယောက်၏ အနေအထိုင်အသွားအလာ အပြော
အဆိုများကို စောင့်ကြည့်ရန် မှာကြားထားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင်
ထင်စားကင်းရှိလာသည်။ ထိုအကြောင်းကို ကိုနန်းဝေနှင့် ခင်ခင်လေး
နှစ်ဦးမသိကြပေ။ ပုံစံထိုင်ပြီး ပန်းချီဆွဲရာတွင်လည်း လွတ်လပ်မှုမရှိ
အောင်မလေးတစ်ဦးက အမြဲတမ်းစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

တစ်ညတွင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးရှေ့ရှိ ဥယျာဉ်ထဲ
သို့ ကိုနန်းဝေနှင့် ခင်ခင်လေးတို့သည် ချိန်းဆိုပြီး စကားပြောနေ
ကြသည်။ ခင်ခင်လေးအိပ်ခန်းထဲတွင်မရှိတော့ဘဲ အလစ်ပျောက်သွား
အောင်ပိုင်းရားရှေ့ကြရင်း မိသွားကြသည်။ ဦးအောင်ဘဒေါ်သ ပေါက်
သွားသည်။

‘အနုလက်နဲ့ ရွှေခွက်နို့ကံချင်တဲ့အကောင် မှတ်လော့
လောက်အောင်ဆုံးမရမယ်’

တပည့်များကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဦးအောင်ဘတပည့်များက ကိုနန်းဝေအား ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ကြပြီး နှစ်ဆောင်ဖြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ခင်ခင်လေးအဖို့ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲလို့မဆုံး ချစ်သူနှင့်ဝေးရသော ဝေဒနာသည်ရှင်ထဲတွင် မီးတောက်လောင်ကျွမ်းနေသကဲ့သို့ ပူလောင်ပြင်းပြစွာ ခံစားနေရသည်။ ဦးအောင်ဘကလည်း...

‘နောက်ထပ် ဒီကောင်နဲ့ ဆက်ဆံတာလုပ်ရင် နင်တို့နှစ်ထောက်လုံးကို သတ်ဝစ်မယ်’

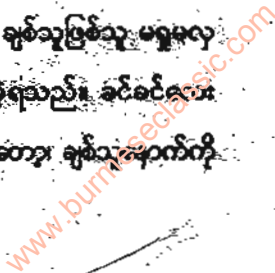
ဆူပူကြိမ်းမောင်ဖြိုး ခင်ခင်လေးအား အခန်းတံခါး ပိတ်လှောင်ထားလိုက်ကြသည်။ ကိုနန်းဝေကလည်း မည်သို့မျှ အဆက်အသွယ်လုပ်မရ၍ အခက်ကြုံရသည်။ ခင်ခင်လေး၏ အချစ်မီးတောက် လောင်ကျွမ်းမှုကို မခံစားနိုင်သော အိမ်ဖော်မကြီးတစ်ဦးက ကူညီပေးသည်။ မမေနိုင်သော ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ အခက်အခဲတွေကြားထဲမှ အိမ်ဖော်မကြီးအကူအညီပေးမှုကြောင့် ပြန်လည်၍ အဆက်သွယ်ရသွားကြသည်။

ကိုနန်းဝေထံမှ လပြည့်ညတွင် လာရောက်ခေါ်ဆောင်မည့် အကြောင်း စာကိုရသည်။ ခင်ခင်လေးကလည်း ကိုနန်းဝေခေါ်ရာ

နောက်သို့လိုက်ပါသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ချိန်းဆိုထားသည့် အတိုင်း လပြည့်ညတွင် ခိုးရာလိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဦးအောင်ဘနှင့် တပည့်များက အချိန်မီသိရှိလိုက်ပြီး နောက်မှလိုက်လာကြသည်။ သေနတ်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ကိုနန်းဝေ မြေပြင်ပေါ်တွင် ပုံခနဲထဲကျသွားသည်။ ဦးအောင်ဘပစ်လိုက်သောကျည်ဆန်က နောက်ကျောမှ ဖောက်ထွက်သွားသည်။

ကိုနန်းဝေ သေဆုံးသွားသည်။ လူသတ်မှုကိုလည်း ဖျောက်ဖျက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဦးအောင်ဘသည် မြို့ပိုင်မင်းဖြစ်သလို အချိန်ခေါ်ကြီးသည်။ ပန်းချီဆရာကိုနန်းဝေသည် သူ့အိမ်မှ ရွှေငွေပစ္စည်းများကို ခိုးယူထွက်ပြေးသွားသောကြောင့် ယခုလိုဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း စွပ်စွဲထိုက်သဖြင့် အပြစ်ပေးမခံရပေ။ ပန်းချီဆရာလေး ကိုနန်းဝေ သေဆုံးမှုမှာလည်း ပြီးပြီးပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားသည်။

ခင်ခင်လေးကိုလည်း နှစ်ဆောင်ဖြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးသို့ ပြန်ထည့်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ မိမိရှေ့မှာပင် ချစ်သူဖြစ်သူ မဂ္ဂမလှ သေဆုံးခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခင်ခင်လေးထွလာကကြီးတွင် ဆက်လက်ရှင်သန်နေချင်တော့ ချစ်သူနောက်ကို

လိုက်သိသွားရန်ဆုံးဖြတ်မိပြီး ထိုနေ့ညမှာပင် အဆိပ်သောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခဲ့သည်။ ဦးအောင်ဘက်တော့ သမီးဖြစ်သူ ဆေးမှားသောက် သေဆုံးသွားရကြောင်း သတင်းရရှိခဲ့သည်။

ဇနီးသည်လည်းဆုံးတစ်ဦးတည်းသောသမီးလည်း ဆုံးသွားသောကြောင့် ဦးအောင်ဘက်မှာ မချီတင်ကဲခဲစားခဲ့ရသည်။ ဒုဂုဏ်မာန်မာန်များ၊ ဂုဏ်မောက်မာမှုကြောင့် သမီးခင်ခင်လေး သေဆုံးသွားရသည်ကို တစ်စတစ်စ အမှားများကိုသိလာရသည်။ သို့သော် မှားမိသော အမှားများက ဖြန့်၍ပြင်မရအောင်နောက်ကျသွားခဲ့သည်။ အစကတည်းက နှလုံးရောဂါအခံရှိသော ဦးအောင်ဘက်မှာ စိတ်ဆင်းရဲမှုများ ကြုံတွေ့ရပြီး အိပ်ရာထဲလဲသွားသည်။ တစ်လခန့်အကြာတွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။

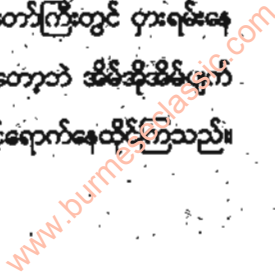
မြို့ပိုင်မင်း ဦးအောင်ဘက်ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် မြို့ပေါ်မှာ ဦးအောင်ဘညီဖြစ်သူ ဦးအောင်ခ ရောက်ရှိလာပြီး နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးအား ချစ်တီးကုလားတစ်ဦးလက်ထဲသို့ ရောင်းချခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှာ သရဲခြောက်သည့် အိမ်ကြီးအဖြစ် နာမည်ကြီးလာသည်။ ကွယ်လွန်သွားကြသော ယန်းချိုဆရာလေး ကိုနန်းဝေ၊ ခင်ခင်လေး၊ ဦးအောင်ဘ၊ ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်တို့မှာ

တက္ကတံမလွတ်ဘဲ တစ္ဆေသရဲများဖြစ်ကာ မြေကြွသည်ဟု ဆိုလာကြသည်။

ချစ်တီးကုလားမှာလည်း သရဲခြောက်သည်ဟုဆို၍ ကြောက်ရွံ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင်နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်ကြီးကို ရှေးပေါ်ပေါ်နှင့် ရောင်းချကာ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ နောက်ထပ်ဝယ်လိုက်သူမှာ ဆန်စက်သူဦးထွန်းအေးမိသားစုဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစုမှာလည်း ကြာရှည်နေနိုင်ကြပေ။

ညဘက်အိပ်နေစဉ် ခြေသံများ တရှပ်ရှပ်ကြားရခြင်း၊ တခိုင်းခိုင်း အသံများဆူညံခြင်း၊ ဝိုင်းညည်းသံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်းတို့ကို ခြုံကြုံရသည်။ ဦးထွန်းအေးက တစ္ဆေသရဲများကို နိုင်နင်းနိုင်သော အောက်လမ်းဆရာများကိုပင့်ဖိတ်ပြီး အစီအရင်များလုပ်ကာ နှိမ်နှင်းသတ်လည်း မရခဲ့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ဦးထွန်းအေးတို့မိသားစုလည်း အဆုံးတော့ဘဲ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်သည့်သူလည်းမရှိ၊ ဝယ်မည်သူလည်းမရှိတော့ဘဲ အိမ်အိမ်ဖျက်ဖြစ်လာသည်။ ခွေးလေးခွေးလွှင့်များက ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြသည်။

၆၂

မိုင်းမောရတနာသိုက် လျှို့ဝှက်ပုရိက်

ကြောင်လောက်ရှိသည့်ကြွက်ကြီးများ၊ လင်းနီများခိုအောင်းရာ ဖြစ်လာသည်။ လူမနေသည်မှာကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ပြိုပျက်သည့်နေရာများသည် ပြိုပျက်လာကြသည်။ အဆိပ်ရှိသော မြွေ၊ ကင်းများ စသည့် သတ္တဝါများ ပေါများနေထိုင်လာပြန်သည်။

ညအနောင်ထဲတွင် တစ္ဆေသရဲကြီးတစ်ကောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသကဲ့သို့ အကြည့်ရဆိုးသော နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

နားရွက်ပြတ်ပျံ့ကြီး

'နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ နောက်ကြောင်းရာစင်က အဲဒါပဲပျံ့ကြီး။ ပြိုပိုင်မင်းဦးဆောင်ဘတို့မိသားစုဟာ အစွဲတွေမကျွတ်ဘဲ သေသွားကြတဲ့သူတွေ။ ခုထိမကျွတ်သေးဘဲ တစ္ဆေသရဲတွေ အရောင်လည်းဖြစ်နေမှာပေါ့ကွာ။ အဲဒါကြောင့် အန္တရာယ်ရှိတဲ့နေရာကို သေသွားစေချင်ဘူး'

မှုံကြီးသည် ဆရာကြီး ဦးဒေဝပြောပြသည့်နေ့ကို စိတ်ဝင်စား နားထောင်နေခဲ့သည်။

'ဒါနဲ့ဆရာကြီးက ဆေးဆရာကြီးဆိုတာ ကျွန်တော် မယ်လို့ ခေါ်ဝေါ်တယ်'

'ဘာများလဲ မှုံကြီးရ'

တစ္ဆေသရဲတွေကို မြင်လိုရတဲ့ဆေးရှိတယ်ဆို အဲဒါ ဆရာကြီး ဆီမှာရှိလား

ဘာလဲ မျက်ကွင်းဆေးလား

မျက်ကွင်းဆေးလား ဘာလားတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး ကိုဗလတပည့်ဖြစ်တဲ့ တာတေကပြောဖူးတယ် ဘုရားကုန်းပျက်ကြီးနဲ့ သီချိုင်းကိုသွားတဲ့လမ်းမှာ ညောင်မှတ်ဆိပ်ပင်ကြီးတွေရှိတယ် အဲဒီညောင်မှတ်ဆိပ်ပင်ကြီးတွေပေါ်မှာလည်း ဝှံးစီးမှင်စာလေးတွေ နေတယ်လို့ပြောတယ်။ ညောင်မှတ်ဆိပ်ပင်ကြီးအောက်က ညောင်မြစ် တွေကိုသွေးပြီး မျက်လုံးကွင်းကြည့်ရင် တစ္ဆေသရဲတွေကို မြင်ရတယ် တဲ့ အဲဒါဟုတ်လားဟင် ဆရာကြီး

ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ။ တစ္ဆေတွေသရဲတွေထဲ မြင်နိုင်တဲ့ဆေးမြစ်ရှိတယ်လို့တော့ စာထဲမှာ ငါဖတ်ဖူးတယ်။ အဲဒါ ဟိုတုန်းက သီဟိုဠ်မှာဖြစ်ခဲ့တာလို့ပြောတယ်လို့ပြောတယ်။ ဒီလိုကွဲ တစ်ခါတုန်းက ပြိတ္တာမကြီးတစ်ကောင်က အစာရှာရာကိုအတွက် မြို့ထဲ ကိုထွက်လာတယ်။ သူ့နဲ့အတူ ကလေးနှစ်ယောက်လည်းပါလာတယ်။ မြို့ထဲကို ဝင်မယ်လုပ်တော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကို မြို့အဝင်တံခါးမှာ

က ထုပါရုံဘုရားဆန်းမှာထားခဲ့တယ်။ ပြိတ္တာမကြီးကတော့ အစာရှာရ အောင် မြို့ထဲကိုဝင်သွားတာပေါ့ကွာ

ပြိတ္တာလေးတွေက ဘာဖြစ်သွားလဲ ဆရာကြီး

မြို့အဝင်တံခါးနားမှာ စောင့်နေရတာတော်တော်ကြာသွား တယ်။ သူ့အမေပြိတ္တာမကြီးကတော့ တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်မလာဘူး။ ဝိုက်တွေကလည်း ဆာလာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မြို့ထဲကို ဆွမ်းခံ ပြွဲလာတဲ့ မထေရ်တစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပြိတ္တာကလေးတွေ က ကိုယ်ထင်ပြုပြီး အရှင်ဘုရား တမဉ္စိတော်တို့အဖေ မြို့ထဲဝင်သွား တာကြာလှပါပြီ။ ဝိုက်တွေလည်းဆာလှပါပြီ။ မထေရ်တော်တို့အဖေ ကိုတွေ့ရင် အမြန်ပြန်လာဖို့ ပြောပေးပါလို့ပြောတယ်

ဒီတော့ မထေရ်က မင်းတို့အဖေကို ငါဘယ်လိုလုပ်မြင်နိုင် မှာလဲလို့မေးတယ်။ ပြိတ္တာလေးတွေက ဆေးမြစ်တစ်ခုကိုဖော်ပြီး အရှင် ဘုရား အဲဒီဆေးမြစ်ကိုကိုင်သွားရင် မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့မထေရ်ကလည်း ဆေးမြစ်ကိုင်ပြီး မြို့ထဲဝင်လာတာ သူ့ပတ်ဝန်း ကျပ်မှာ တစ္ဆေတွေ သရဲတွေ ပြိတ္တာတွေ အနိုးရိုးမြင်ရတော့တာပါဘဲ။ မြို့ထဲဝင်လာတော့ အလှူမဏ္ဍပ်တစ်ခုရှိသေးမှာ စားကြမ်းစားကျန်သွား စွန့်တာကို ကောက်ယူဘို့စောင့်နေတဲ့ ပြိတ္တာမကြီးကိုသွားလေ့တယ်

အဲဒီတော့ မထေရ်က ဘာပြောလဲ ဆရာကြီး

မြို့အဝင်တံခါးများမှာ သူ့ကလေးတွေ စောင့်နေကြောင်း။

စိုက်ဆာနေကြောင်းပြောတော့ ပြိတ္တာမကြီးက တော်တော်လန့်သွားတယ်။ အရင်ဘုရား တပည့်တော်ကို ဘယ်လိုလုပ်မြင်ရပါသလဲ မေးတော့ နှင့်ကလေးတွေ ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးမြစ်ကြောင့် မြင်ရတာပေါ့။ ဒီတော့ ပြိတ္တာမကြီးက မထေရ်တိုင်ထားတဲ့ ဆေးမြစ်ကို လှယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ ငါဖတ်မိတယ်'

ပြိတ္တာမကြီးက ဘာဖြစ်လို့ထွက်ပြေးသွားရတာလဲ

တစ္ဆေတွေ ပြိတ္တာတွေက အရမ်းရုတ်ခိုးကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ခုံမျက်ခန်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာတွေ၊ ကိုယ်လုံးတွေကို လူတွေ မမြင်စေချင်လို့နေရာပေါ့ကွာ'

အဲဒီလိုဖြစ်နိုင်တဲ့ဆေးနည်းရှုရင် ဆိပ်ကောင်းမှာပဲ

မုံကြီးသည် အဲဒီအခါမှာ ထုတ်စိယောက်ဖြစ်သလို သူ့စိတ်ထဲ ထင်ရာပြောမိသည်။

ဘယ် မင်းကဆေးမြစ်ရှုရင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီး

ထဲက သရဲတွေ တစ္ဆေတွေကိုသွားကြည့်မလို့လား

မုံကြီးသည် ဆရာကြီးဦးဒေဝအားတစ်စုံတစ်ရာပြန် မပြောဘဲ အိမ်အောက်စိုက်ချကာ တွေးနေရုံရသည်။ အတန်ကြာမှ ကောက်ခါ ငင်တာ ထမေးလိုက်ပြန်သည်။

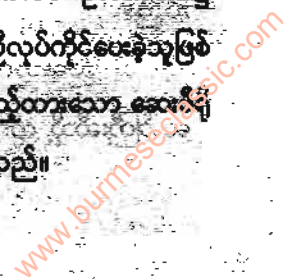
'ဟန့်ကပြောကြတယ် ဆရာကြီး၊ တစ္ဆေတွေဟာ ကိုယ် ချောက်တဲ့ဦးထုပ်တွေဆောင်ထားကြတာတဲ့။ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှာ ဆောင်းထားတဲ့ဦးထုပ်နီလေးတွေကို ဆွဲယူလိုက်ရင် ကိုယ်ချောက်လို့ ရနေတာသွားတဲ့ အဲဒါဟုတ်လား ဆရာကြီး'

'မင်းလည်း ခက်တာတဲ့ မုံကြီးရာ ဘုရားတကာတွေ ပေါက် အရပြောတိုင်း လျှောက်ယုံမနေနဲ့။ မင်းက ဗလပြောတဲ့အတိုင်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးမှာ တစ်ညသွားအိပ်မှာလား'

'တစ်ညတည်း အိပ်ရုံနဲ့ပိုက်ဆံရမှာပဲ ဆရာကြီးရာ၊ ကျွန်တော် က တစ္ဆေတွေသရဲတွေကို မကြောက်ပါဘူး၊ သွားအိပ်မှာပေါ့'

'အေးဒါဆိုရင်လဲ မင်းကိုငါတစ်ခုကူညီမယ်'

မုံကြီးသည် ဆေးဆရာကြီးမဟ်နွိုကိုက်ဝင် ဦးဒေဝအိမ်၌ ကြောဏေဆိုသလို လိုအပ်သည်များအား ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဦးဒေဝသည်ဆေးပုလင်းများအစီအစဉ်ထားသော ဆေးခန်းဆရာ ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

'ဒါက ငါကိုယ်တိုင်စီရင်ထားတဲ့ အစွမ်းထက်ဆီမန်း ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ မင်း အသုံးပြုပေတော့။ အရေးကြီးတာက ဆောင်ပြင်စံအိမ်တော်ကြီးဆီ သွားအိပ်မယ့်ညကျရင် ရေခိုးခို။ ဘုရား ငါးပါးသီလယူ၊ မင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို ဆီမန်းတွေလိမ်းပြီး သွားအိပ် တော့။ မင်းကို ဘယ်သူရဲတစ္ဆေမှ ကပ်တာခြောက်စား လှန့်လှန့် လုပ်ရဖို့မရတော့ဘူး'

ဟုပြောဆိုကာပေးလိုက်သည်။ မှုံကြီးသည် ဆရာကြီးဦးမောင်ပေးလိုက်သော ဆီမန်းအားဝမ်းသာအားရစွာ ယူပြီးပြန်လာခဲ့သည်။ ကိုဗလကိုလည်း ယနေ့ည နှစ်ဆောင်ပြင်စံအိမ်တော်ကြီးတွင် သွားအိပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဆရာကြီးဦးဒေဝ မှာကြားသူအတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်သန့်စင်ဆောင် ရေခိုးခိုသည်။ ဘုရားစင်ရေတိုင်း ငါးပါးသီလယူသည်။ ဆီမန်းကိုလည်း တစ်ကိုယ်လုံးအနှုလိမ်းလိုက်သည်။

ညနောက်တွင် မြန်မာ့တောင်ဖက်ရှိ နှစ်ဆောင်ပြင်စံ အိမ်တော်ကြီးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ စံအိမ်တော်ကြီးမှာရွာနှင့် တစ်မိုင်

ဝေးသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဘုရားကျောင်းပျက် အနီးသို့ရောက်သည်။

ရှေးဟောင်းဘုရားစေတီအပြုအပျက်များမှာလည်း ပြုပြင်ဆီမီးသူမရှိသောကြောင့် အုတ်ပုံကြီးများသာဖြစ်နေကြသည်။ အထဲမှ ဥစ္စာစောင့်မလေးများ ထွက်လာမလားဟု မှုံကြီးကြည့်သည်။ ထူးထူးခြားခြားဘာမှ မတွေ့ရပေ။

ဆရာကြီးဦးဒေဝပေးလိုက်သော ဆီမန်းကို တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းထားသဖြင့် ဥစ္စာစောင့်များလည်း သူ့အနားသို့ လာတော့မည် မထင်ပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရှိနေသည်။

သူ့သားအောင်လမ်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မှုံကြီးသည် အားသာ ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်များအပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သော်လည်း ညောင်မှတ်ဆိတ်များတွင် နေထိုင်သော ဂုံးစီးမှင်စာကလေး မတွေ့ရလည်း အရိပ်အယောင်မျှပင်မတွေ့ရပေ။ ဆရာကြီးဦးဒေဝ နှစ်ဆောင်ပြင်စံကြောင့် ဂုံးစီးမှင်စာကလေးများလည်း အဝေးသို့ထွက်ပြေး နေသည်လား မသိပေ။

သင်္ချိုင်းထဲရှိစရပ်ပျက်ကြီးတစ်ဆောင်နှင့် အုတ်ဂူများကို တွေ့

လိုက်ရသည်။ ခြံနယ်ပိတ်ပေါင်းများက တောထလျှက်စားလွမ်းထားသည်။ သီချင်းနယ်မြေကို ကျော်ပြီး နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးထဲသို့ မှုကြီးဝင်လာခဲ့သည်။ ဆွေးလေဆွေးလွင်များက အုပ်စုလိုက် ထိုးဟောင်ကြသည်။ မှုကြီးသည် အနီးရှိအုတ်ခဲကျိုးများနှင့် ပစ်ပေါက်ခြောက်လှိုက်လောက်အခါ သီချင်းထဲသို့ ဆွေးများပြေးဝင်သွားကြသည်။ ဆီခဲကို ကြောက်သွားကြပြီထင်သည်။

စံအိမ်တော်ကြီးအတွင်းရှိအဆောင်များမှာလည်း ကျိုးပဲ့ပျက်စီးလျက်ရှိသည်။ မှုကြီးသည် သစ်တိုသစ်စများကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်းပြီး ကြောက်ရွံ့စိတ်စောင်းစွာနှင့် လဲလျောင်းလိုက်သည်။ မျက်နှာကြာထဲတွင်လျောင်းကျနေသော လင်းနို့များလည်း တကွိုကျွဲ တပျပ်ပျပ်နှင့် ဆူညံနေပေသည်။ အစိုက်သရိုက်များကြားတွင် ပြေးလွှားနေသော ကြောင်လောက်နီးပါရှိသည့် မြေကြွက်ကြီးများလည်း ရှိနေကြသည်။

ထိုညက မှုကြီးသည် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်ပင်အိပ်ပျော်သွားသည်။ မနက်မိုးခင်သောအခါ ထူးထူးခြားခြားသူ၏ မှားတစ်ဘက်မှာ ကျွန်နေကြောင်းသိလိုက်၍ လက်ဖြင့်ခမ်းကြည့်လိုက်ရာ သွေးများပေးသွားသည်။ ထိုအချိန်ကမှ မှုကြီးတွင် ညာတက်နားရွက်တစ်ဖက်

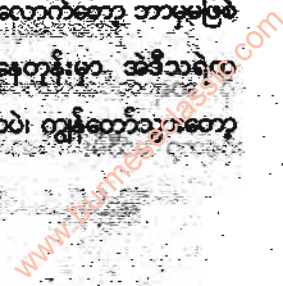
ခိုတောကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သူအိပ်နေတုန်းတွင် သရဲစားသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သွားသည်။

‘ဆေးဆရာကြီး ဦးဒေဝပေးထားသောဆီခဲများကို မင်းတစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းထားရက်သားနဲ့ မင်နားရွက်တစ်တက်ကို ဆရဲကဘာဖြစ်လို့ စားသွားတာလဲ’

ဗထတိုအုပ်စုက မှုကြီးနှစ်ဆောင်ပြိုင်စံကြီးတွင် တစ်ညအိပ်နိုးပုံလေးအကြောင်းကို ပိုင်းမေးကြပြန်ရာမှ တာတောက ဝင်ဖြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ပေါတာမေ့ပါ့ဗျာ၊ ဆီခဲကို လိမ်းတာတော့ တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ညာဘက်နားရွက်နားရောက်တော့ ဆီခဲက ကုန်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလောက်တော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုပြီး ဒီအစိုင်းသွားအိပ်တာ၊ အိပ်နေတုန်းမှာ အိမ်သရဲက ဆီခဲမလူးတဲ့ နားရွက်ကို ကိုက်စားသွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်သွားတော့ပယ်၊ ရေထမ်းတွေ ထပ်ဖြည့်ရဦးမယ်’

မှကြီးသည်ရေထမ်းဝုံးများကို ကောက်ကိုင်ပြီး ထွက်သွားသည်။

‘ဆရာကြီးဦးဒေဝရဲ့ ဆီမန်းက သရဲတစ္ဆေတွေမကပ် နိုင်အောင်တော်တော်စွမ်းတာဘဲ’

‘ဘယ်ကပုဂ္ဂိုလ်ရမှာလဲကွာ၊ ဆရာကြီးဦးဒေဝက နှစ်ဆောင်ဖြင့် ချိတ်တော်ကြီးမှာ ကြွက်ကြီးတွေ သောင်းကျန်းမှုနဲ့သိတယ်။

‘ကြွက်ကြီးတွေ မဟိုက်ရအောင် ဆေးဖော်ဖော်ပေးရမယ်။ မှားရွက်ဆရာမှားပလိမ်းမိတော့ ကြွက်တွေကိုက်စားသွားတော့တာပေါ့ကွာ။ ခဲမီးအချိန်ကပြေး မှုကြွက်ကို ငါကပြောလိုက်တယ်။ မင်းအခု ခုကိုတဖြစ်သွားပြ မှားရွက်တစ်ဖက်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ နှင်းနုက မကြွက်တော့ဘူး၊ ပြောလိုက်တာနဲ့ ဒီကောင် နှင်းနုကိုရှောင်တော့တာပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ ချီအကြံပိုင်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်အားပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့လို့လဲ ကျွန်တော်တို့က ကိုဗလကို ဆရာကပ်ဆေးကပ်စား၊ အခု နှင်းနုလေး အပေမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မဆိမ်းပိုက်စားဘူးလား’

‘မြည့်မြည့်ပေါ့ကွာ ဦးကုလားမှ မရှိတော့တာပဲ။ နှင်းနုက

‘လက်စုပ်ထဲကရေပါကွာ။ သွန်လိုသွန် နောက်လိုမှောက် အချိန်မရွေး အစားလိုရပါတယ်။ သူ့အပေသေကာစဆိုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အတင်းဝင်ရောလို့မရဘူးကွ အနုနည်းနဲ့ သိမ်းပိုက်ရမှာ’
ဗလတပည့်များဖြစ်ကြသော တာတေး၊ ဖိုးထောင်ကိုမှာ အောင်ကြီးလေးစားစွာနှင့် ဗလအား မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဗလအညံ့မှာတော့ အရက်ဆီပြန်လျက် သူဦးနှောက်ထဲတွင် ယုတ်မာစိတ်ကောက်ကျစ်သော အကြံအစည်များ အပြည့်အဝ ထည့်သိုထားဝေသည်။

စဉ်ခေါင်းထဲမှ မပုပ်မသိုးအေးရည်မိမိရုပ်အလောင်း

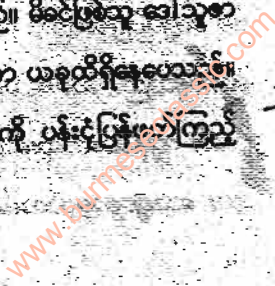
ပန်းငုံသည် အိမ်အတွင်းခန်းထဲရှိလျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားသော ထူးဆန်းသည့် ပန်းအိုးသဏ္ဍာန်စဉ်အိုးကြီးကို ကြည့်မိရင် အစ်ကိုဝဏ္ဏအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ မိုင်းမောတောကြီးဘက်ဆီသို့ထွက်သွားရင်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်မှာလည်း တစ်နှစ်ခန့်ပြီဖြစ်သည်။ ယခုထိအစ်ကိုဝဏ္ဏ၏သတင်းအစကို ရှာမရ။ အသက်ထင်ဆုံးသွားသည်လား (သို့မဟုတ်) တစ်နေရာရာတွင် ရောက်ရှိနေသလား။ အဖြေရှာမရအောင်စဉ်းစားရခက်လှသည်။

ထူးဆန်းသည်ကတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ အမေမဆုံးခင်ကဆိုလျှင် အစ်ကိုဝဏ္ဏသည် အဘိုးဖြစ်သူမိုင်းမောသူကြီးမင်း ဦးမင်းခင်စားသူဟု ပြောခဲ့သည်။ ဖော်စဉ်တုန်းက ဆိုလျှင်ဦးကြီးယက

တိုယ်တိုင် သူတို့အစိုး လူ့ဘဝသို့ တစ်ခေါက်ရောက်လာသည်ဟု ခွဲခြား ယုံကြည်လက်ခံထားသည်။ အစ်ကိုဝဏ္ဏအား နောက်ပြောင်ကျီစယ်ရင်း အဘိုးလေးဟုပင် ခေါ်ဆိုခဲ့သည်။

ကိုဝဏ္ဏသည် မြန်ဒီရွာလေးတွင် ဘာသာရေးနှင့် ဝတ်သက်သည့်လှုပ်ငန်းများ၌ ရှေးဆုံးတန်းမှ အားတက်သရောပါလုပ်ဆောင်လာရှိသည်။ ဘာသာတရားကိုလည်း လွန်စွာမှ ကိုင်းရှိုင်းရှိသောသူဖြစ်သည်။ တစ်ချို့ကဆိုလျှင် ဘုရားဒါယကာလေးဟုပင် ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုလိုပျောက်ဆုံးသွားသည်မှာလည်း ရှေးခေတ်မိုင်းမောဒေသမှ ဂျူမင်းသမီးလေး သီရိမာလာနှင့် ဝတ်သက်နေသည်လား မသိပေ။ အဘိုးဖြစ်သူမိုင်းမောသူကြီးမင်း ဦးမင်းမင်းကိုယ်တိုင်ရေးသားထားခဲ့သော မှတ်တမ်းတစ်ခုရှိသည်။

အဆိုပါမှတ်တမ်းသည်ပင်လျှင် ကိုဝဏ္ဏ၏စိတ်ဓာတ်သဏ္ဍာန်များထဲတွင် ယုံကြည်မှုမြဲစွာခိုင်မာလာခဲ့ပုံရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သူစာတို့ကလေးသိမ်းဆည်းထားသော မှတ်တမ်းမှာ ယခုထိရှိနေပေသော်လည်း ကိုဝဏ္ဏအားသတိရတိုင်းအဆိုပါ မှတ်တမ်းကို ပန်းငုံပြန်လာသည့်ကြည့်မိပြန်သည်။

မိုင်းမောသူကြီးဦးနေမင်း၏မှတ်တမ်း

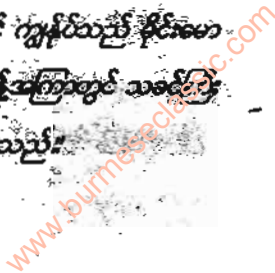
ကျွန်ုပ်အမည်မှာ ဦးနေမင်းဖြစ်သည်။ ဘိုးဘွားလက်ထက်က တည်းက သူကြီးမျိုးရိုးဖြစ်သည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်အရွယ်ရောက်လာ၍ ဖခင်ကြီးဆုံးပါးသွားချိန်တွင် အစဉ်အဆက်အတိုင်း မိုင်းမောရွာသူကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်များ အုပ်ချုပ်သောကာလ ဖြစ် သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဒေသပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှေးခေတ်အခါက ပျူလူမျိုး များတည်ထောင်ခဲ့သော မိုင်းမောမြို့တော်ဟောင်းရှိသည်ဟု ပြောဆိုကြ သည်။

ကျွန်တော်သူကြီးဘဝဖြင့် အုပ်ချုပ်စဉ်ကာလအတွင်း ဘဝ တစ်သက်တာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အတွေ့အကြုံများကို တွေ့ရှိခဲ့ရာ နောင်လာရောက်သားများ သိရှိစေရန်အတွက် ဤမှတ်တမ်း အား ရေးသားပြုစုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ ကျွန်ုပ်အသက်မှာ ၆၈ နေ့ပြည့်ဖြစ်သည်။ ၎င်းကဏ္ဍာရေခဲကိုလည်း အငြင်းအထန်ခံစားရ လျက်ရှိသည်။ သင်္ခါရသဘောအရ စာမလွန်သို့ သွားရမည်ဖြစ်သော် လည်း ကျွန်ုပ်မသေဆုံးမီ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်ဆန်း ဆား သေရမည့်အမှုစစ်အစစ်အောင်ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂလိပ်အစိုးရများအုပ်ချုပ်စဉ်ကာလ ၁၉၀၅ ခုနှစ်တွင် မိုင်းမောရွာသူကြီးဦးမောင်ကြီး၊ ဒေါ်ငွေရှုမှ မွေးဖွားခဲ့သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်ကပင် ဥဒ္ဓံပုတ်ရွာ ဆရာတော်ကြီးထံတွင် သဒ္ဒါ၊ သင်္ဂြိုဟ်နှင့် မြန်မာ့စကားပြေများ စတင်တော်ကြီးများကိုသင်ကြားခဲ့ရသည်။

ထိုပြင် ဆက်တွေ့ အမျိုးအနွယ်ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်အရေးပိုင် ဝင်းကြီး စိစိမဏ္ဍင်းတော့(ရှ်)က ကျွန်ုပ်အား သားအရင်းပမာ ချစ်ခင်သ ကြံ သူသွားလေရာနောက်သို့ ခေါ်သွားလေ့ရှိပါသည်။ အရေးပိုင်မင်း ကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂလိပ်စကား၊ အင်္ဂလိပ်စာပေတို့ကို ကောင်း စွာသင်ကြားပေးခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာ ပြောဆိုတတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ သခင်ကြီးဖြစ်သော အရေးပိုင်မင်းကြီး၏ လုပ်ငန်း ထိခွာအဝကိုလည်းလိုက်လံကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ် အသက် ၂၅ နှစ် ပြည့်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မခင်ကြီးဖြစ်သော သူကြီး ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မိုင်းမော မြို့သူကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူကြီးဖြစ်ပြီး ၃ လခန့်အကြာတွင် သခင်ကြီး နှင့်အတူ သပြေတောရွာဘက်သို့ လိုက်ပါခဲ့သည်။

သပြေတောရွာနှင့် မောင်းကျေရွာသို့ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးချိန်ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စများကိုလည်း အရေးပိုင်မင်းမထွင်းတော့ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ကွပ်ကဲနေချိန်ဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားများဖြစ်ကြသော အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား၊ ဝရီးယား၊ ကုလားများသည် နွယ်များရှင်းလင်းခြင်း၊ မြေပေါက်ခြင်း၊ မြေဖိုခြင်းလုပ်ငန်းများကို ကျီးနွံနှင့် အားတက်သရောဆောင်ရွက်နေကြသည်။

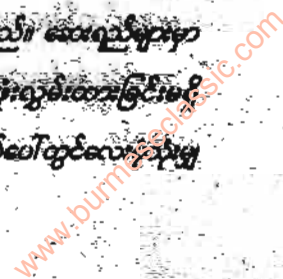
ကျွန်ုပ်အုပ်ချုပ်သော မိုင်းမောရွာအနီးသို့ မကြာမီမှာပင် မီးရထားလမ်း ရောက်ရှိတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အထူးပင်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက်ရှိသည်။ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းမှာ နှစ်လကျော်ကြာသည့်အချိန်တွင် မိုင်းမောမြို့ဟောင်းအနီးသို့ရောက်ရှိလာသည်။ အရေးပိုင်မင်းကြီးမထွင်းတော့(ရှ်)တာဝန်ပေးချက်အရ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများထဲတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်နှစ်လကျော်ကြာသည်အထိ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲပေးရပေသည်။

အလုပ်ကြမ်းလုပ်ကြံသည့် ဝရီးယားတူလားများနှင့်အတူ မြေတောကြီးများကို ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်ရခြင်း မြက်တောကြီးများထွင်

ရတနာသိုက်မှာ တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရခြင်းကို မကြာမီကျွန်ုပ်မှာ ငှက်ဖျားရောဂါ ရခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်ဘဝတစ်သက်သာတွင် ဘယ်လိုမှ မေ့ဖျောက်မရနိုင်သော နေ့တစ်နေ့ရှိခဲ့ပေသည်။ ထိုနေ့ကား ၁၂၉၁ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်ပြည့်နေ့(၁၇ အောက်တိုဘာ ၁၉၂၉ ခုနှစ်)ကြာသပတေးတော်နေ့သည်။ ထိုကဲ့သို့သော ထူးဆန်းသည့်တွေ့ကြုံမှုများ နောင်မှာပင် တွေ့ကြုံမည်မထင်တော့ပေ။ မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးပြီးသော ဝရီးယားကုလားများသည် မြေကြီးများကို တူးဆွနေကြရင်း လွန်စွာအေးရာဝသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ရုပ်အလောင်းကို အမှတ်မထင်ဖွင့်လိုက်ကြရပေသည်။

တွေ့ရသောနေရာမှာ မိုင်းမောတောင်ဘက်မြို့ဟောင်းကြီးအနီး စိမ်းကြီးပေါက်ရိုးရောင်းကလေးအနီးတွင်ဖြစ်သည်။ ရုပ်အလောင်းအား စဉ့်အခေါင်းဖြင့် ထည့်ထားပြီး စဉ့်အခေါင်းထဲတွင် နေရည်များဖြင့် စိမ်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ လေးရည်များမှာ မြေခွက်ကိုယ်တစ်ခုလုံးအားမြှုပ်နေအောင် ဖုံးလွှမ်းထားခြင်းမရှိ။ ထိုထဲတွင်နေသော မိန်းမပျိုလေး၏ ဓမ္မာကိုယ်ပေါ်တွင်လေးရည်များ

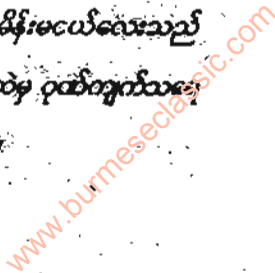
သာ ပုံလွမ်းထားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်နှာပြင်ကိုလည်း ဆေးရ
များထဲတွင် ဗလုံးဗထွေးမတွေ့ရဘဲ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာဖြင့် တွေ
ရသည်။ ကြည်ကြည်လင်လင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့ရသည်
လည်း တစ်မျိုးထူးခြားနေပေသည်။

သို့ ဧည့်ခေါင်ကြီးမှာလည်း မိန်းမငယ်လေး၏ ခန္ဓာကိုယ်အ
ကို ခုစားနှင့် အဝင်ခွင့်ကျဖြစ်သည်။ အပေါ်ဘက်တွင်လျှောက်ကျော
ကြည်ဖြင့် အလုံဝိတ်ထားသည်။ လှပချောမောသော မိန်းမပျို
မီးရောင် ရုပ်အလောင်းအား အပြင်မှနေပြီး ပကတိအတိုင်းမြင်တွေ့ရသူ
နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ပုပ်ပူဖူးယောင်ခြင်းမရှိ
အသားအရေများကလည်း ဖြူဝင်းလျက်ရှိပြီး နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ နီ
ဆံပင် မျက်နှာ၊ မျက်တောင်၊ ဆံပင်တို့မှာလည်း နက်မှောင်တောက်
ပြောင်လျက် ပကတိမိန်းကလေးတစ်ယောက် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။
ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း လုံးဝပျက်စီးခြင်းမရှိပေ။ အစွမ်းထက်သော ဆေး
များနှင့် လိမ်းထားသောကြောင့်သာ ယခုထက်ထိ အသက်ရှင်စဉ်
အတိုင်း မြင်တွေ့ရသည်မှာ လွန်စွာမှ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ကောင်း
သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆေးရည်စိမ်ထားသော မိန်းမငယ်လေး၏ မျက်နှာ
ကို ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်လွန်စွာမှ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားမိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆေးရည်စိမ်ထား
သော မိန်းမငယ်မျက်နှာမှာ ကျွန်ုပ်ဇနီးသည်ဖြစ်သောမသိရှိနှင့်
တစ်ဆရာတည်း တူနေပေသည်။

ဆေးရည်စိမ်ရုပ်အလောင်းမှ မိန်းမ၏ ရှည်လျားနက်မှောင်
သောဆံဖွယ်တစ်ချို့တို့ကား ခန္ဓာကိုယ်အောက်တွင် ပါလျက်ရှိနေပြီး
ဆံဖွယ်ဆံဖွယ်စလေးများမှာ ဆေးရည်ထဲတွင် လှပစွာ တလွင့်လွင့်ချော
ချက်ရှိသည်။

လည့်တိုင်ကျောကျောလေးပေါ်တွင် အနက်စင်းကျား
အောက်ပုတီးကုံးလေးကို ဆွဲထားရာ မိန်းမငယ်လေး၏ အလှကိုပင်
အညွှန်ပြုပြီးအလှသာရဖူးဆောင်းပေးထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဆံစွယ်
ဆုံတို့ ပြေပြစ်ချောမောသောလက်မောင်းတစ်နေရာတွင် ဝတ်ဆင်ထား
သည့် ရွှေနယားလက်ကြပ်ကလေးမှာလည်း မိန်းမငယ်လေးသည်
အဆန်အရပ်ချာမဟုတ်ဘဲ ထီးနန်းအဆက်အနွယ်ထဲမှ ဝုထိကျက်သော
ဦးစားမှုကို ဖော်ညွှန်းထားသကဲ့သို့ရှိပေသည်။

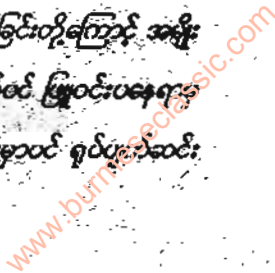
ဆေးရည်စိမ်ထားသော မိန်းမငယ်လေး၏ ရုပ်အလောင်းကို စတင်တွေ့ရှိချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်စိတ်များလှုပ်ရှားလာကြသည်။ ဘာကြောင့် မိန်းမသိ အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်ဇနီးသည် မသိရိအေး ဖြစ်လာသတိရစေပြီးစိတ်မချနိုင်စွာ သောကများဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အဆိုပါ မိန်းကလေးနှင့် မသိရိတို့မှာ ဘာကြောင့်များ တစ်ပုံစံတည်း ချွတ်စွတ်လာပြီးတူရပါသနည်း။ မသိရိမြင်နိုင်သော အကြောင်းတရားများရှိတောင်းရှိနေမည်ဖြစ်သည်။ မီးသဂြိုဟ်ချိန်တွင် ထူးဆန်းသော အဖြူအပျက်များဖြစ်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က အရေးပိုင်မင်း မထွင်းတော့(ရှ်)မှာ ခေတ္တမြို့ပြိုစုန်းစိုက်ရာ ညောင်ပင်ဒေသတွင် ရှိနေပေသည်။ မီးရထားလမ်းဟောလုပ်ရေး စခန်းများသို့ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ လာရောက်လေ့ရှိပြီး ကျွန်ုပ်သာလျှင်ကြီးကြပ်စီမံနေရသည်။ ထူးဆန်းသော ဆေးရည်စိမ်ထားသည့် ရှေးခေတ်ဟောင်းမှ မိန်းမငယ်လေးရုပ်အလောင်းတွေ့ ရှိရကြောင်း သခင်ကြီးထံသတင်းပို့တင်ပြရန်အတွက် ကျွန်ုပ် စီစဉ်ရပေသည်။ ဝန်းယားကုလားများ၏ ပေါ့လျော့မှုကို ကျွန်ုပ်လွန်စွာ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်မိသည်။ ဤကဲ့သို့ ထူးဆန်းအညံ့ မပုပ်မသိုးသော

မိန်းမငယ်လေးရုပ်အလောင်းကိုရရှိပါလျက် ပျက်စီးခြင်းဖြစ်အောင် ထိကြမ္မာက ဖန်တီးလိုက်သည်လား မသိပေ။ အုတ်တိုက်ပျက်တစ်ခု ဖြစ်ဟန်တူသော ရှေးဟောင်းအုတ်ခဲကျိုးပဲ့ အပြိုအပျက်များကြားမှ စိတ်ရှည်လည်ရှည်စွာခက်ခက်ခဲခဲထုတ်ဖော်ယူခဲ့သည့် စဉ့်ခေါင်းတလား ကြီးဖြစ်သည်။

အဆိုပါစဉ့်ခေါင်းကြီးအား နွားလှည်းပေါ်သို့ တင်ကြစဉ် ဝန်းယားကုလားအလုပ်သမားများပေါ့လျော့မှုကြောင့် စဉ့်ခေါင်းခေါင်းပိုင်းမှာ လှည်းပေါ်မှ နောက်ပြန်လျောကျပြီး ဦးခေါင်းပိုင်းမှာ ပျက်စီးသွားတော့သည်။ အတွင်းထဲမှ ပြာလှဲလှဲအရောင်ရှိသော ဆေးရည်များသည် အပြင်သို့ထွက်ကျလာကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ယူကျုံးစေ့ဖြစ်မိပြီး အမျိုးသမီးငယ်၏ ရုပ်အလောင်းကို မှတ်တက်မိ၍ စူးစိုက်ကြည့်နေမိလိုက်သည်။

စဉ့်ခေါင်းအတွင်းမှ ထူးဆန်းသော ဆေးရည်များ အပြင်သို့ စိတ်လှံထွက်ကျလာခြင်း၊ ပြင်ပမှလေထုနှင့်တွေ့ရှိခြင်းတို့ကြောင့် အမျိုးသမီးငယ်၏ရုပ်ကလာပ်သည် ကျွန်ုပ်မျက်စိရေခွံစင် ဖြူဝင်းပနေရာမှ ထမြည်းမြည်း ညှိမည်းလာသည်။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ရုပ်ပွားဆင်း

ပျက် ဖြစ်သွားပေတော့သည်။ စောစောပိုင်းက စဉ်ခေါင်းထဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသော လွန်စွာမှချောမောလှပသည့် ရွှေမငြီးဖွယ် နတ်သမီးလေးမှာ ကြောက်မက်ပွယ် မကောင်းဆိုးရွားအသွင်သို့ တမဟုတ်ချင်ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဖြစ်ပျက်မှုများက မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုရှုပ်အလောင်းအား ထိုနေရာမှာပင် မီးသဂြိုဟ်လိုက်ကြပေသည်။ မီးမသဂြိုဟ်ခင် မိန်းမငယ်လေး၏ ဘယ်ဖက်လက်မောင်းတစ်နေရာတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ရွှေနယားလက်ကြပ်နှင့် စဉ်ခေါင်းအနီးမှ ရှာတွေ့ရသော ပုရပိုက်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်အမှတ်တရအဖြစ် လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

ရွှေနယားလက်ကြပ်မှာ အကောင်းဆုံးရွှေစင်ရွှေသားတို့နှင့် သွန်းလုပ်ထားသဖြင့် ရွှေရည်ရွှေသွေးများမှာ ဝင်းအိလျက်ရှိသည်။ ဦးခေါင်းတွင် ဆင်နှံမောင်းနှစ်ခု ဆင်စွယ်နှစ်ချောင်း၊ မြင်းနားရွက်နှစ်ခုနှင့် လည်ပင်းပတ်ပတ်လည်တွင် ဂဠုန်ရှပ်များကိုလည်း အဆန်းတကြယ် ထုလုပ်ထားသော လက်ရာအလွန်မြောက်သည့် ရွှေနယား လက်ကြပ်

တစ်ခုဖြစ်သည်။ တန်ဖိုးဖြတ်နိုင်စွမ်းမရှိသော ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ပုရပိုက်တွင် ရေးထားသောအက္ခရာများမှာလည်း ဖွန်စာဖွဲ့စာ သက္ကတစာပေအမျိုးအစား ဖြစ်နိုင်ချေရှိပြီး ကျွန်ုပ်နားမလည်၊ ခတ်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။ တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ရှေးဟောင်းဝညာနှင့်ရှားနှင့် တွေ့ဆုံပါမှ ရေးသားထားသည့်အကြောင်းအရာများကို သိရှိရမည်ဖြစ်သည်။

စဉ်ခေါင်းထဲတွင် နတ်သမီးတမျှ လှပချောမောပြီး ဆေးရည်စိမ်ထားသော မိန်းမငယ်လေးနှင့်စတွေ့ရပြီး တခဏတွင်ပင် ရုပ်ဆင်းပျက်စွာပြောင်းလဲသွားခြင်းများကို မြင်တွေ့ခဲ့စားလိုက်သော ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်ပင်ပန်းလှပင်ပန်းဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း အကြောင့်မှန်းမသိ မိုင်းမောရွာတွင်ကျန်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်အနီးသည် ဆီရိုကိုသာ အထူးတလည်သတိရ မြင်ယောင်နေမိသည်။

စဉ်ခေါင်းထဲတွင်မြင်တွေ့လိုက်ရသော မိန်းမငယ်၏ မျက်နှာနှင့် မသီရိကိုမြင်နေရသလို မသီရိကိုယ်တိုင် ဆေးရည်စိမ်ထားသည့် ခေါင်းထဲတွင်လဲလျောင်းနေသည်လားဟု စိတ်ထဲတွင် မေးစေတါဖြစ်

လာရသည်။ ကျွန်ုပ် အနားယူတော့မည်ဟုကြံစည်နေစဉ်မှာပင် မြင်းခွာ
သံများကြားရပြီး အပြင်းနှင်လာသော မြင်းတစ်စီးကိုမြင်တွေ့လိုက်
ရသည်။

ကျွန်ုပ်အနီးသို့ရောက်လာသောအခါ မိုင်းမောရွာမှ ကျွန်ုပ်
တပည့်ကျော်မင်းလုလင်အောင်ဘဖြစ်နေသည်။ အောင်ဘသည် မြင်းထူ
အပြင်းနှင်လာစေရသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာလည်း အမောတကောနှင့်
ရောက်ရှိလာသော အောင်ဘမှာ မြင်းပေါ်မှမဆင်းဘဲ ရွာတွင် အလွန်
အရေးကြီးသောကိစ္စ ရှိနေပါကြောင်းယခုချက်ချင်း အမြန်ဆုံးပြန်လိုက်
ခံရန် လှမ်းပြောပြီးရွာတာကဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းနှင့်၍ ပြန်သွားလေသည်။

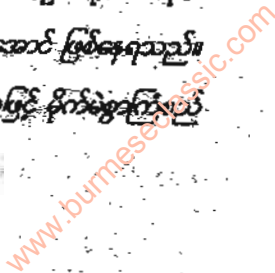
ကျွန်ုပ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်မြင်းလိမ္မာကြီးဖြစ်သော ဝရဇိန်အား
မြင်းစောင်းမှ အမြန်ထုတ်ယူပြီးလွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ ရွာဘက်ဆီ
သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် အောင်ဘကလည်း
ရွာဆီသို့ ဦးတည်ပြီးမြင်ခိုးစိုင်းသွားလျက်ရှိသည်။

ရွာထဲသို့ ရောက်ပြီးကျွန်ုပ်ခြံဝင်းကြီးထဲ ဝင်လိုက်သည်မှာ
မျက်နှာမသာမယာရှိကုန်သော ရွာလူကြီးများ၊ ကျွန်ုပ်ဆွေမျိုးများ
တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြင်းပေါ်မှ ဒရောသောပါး ခုန်ဆင်း

ထိုက်ပြီး လူအုပ်ကြားမှ ဝှီးထွက်ကာ အိမ်ကြီးပေါ်သို့ အပြေးတက်လာ
သည်။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများမှာ မိုက်ခနဲ
ပြာစေသွားသည်။ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း လေးလံသော အရာ
အမျိုးမျိုးနှင့်ပိညပ်ထားသလို တင်းကျပ်မှာကျင်လျက်ရှိနေပေသည်။
ဘာတွေဖြစ်ကုန်သည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် နားလည်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

အိမ်ပေါ်ရှိခုတင်ပေါ်တွင် မီးရထားဖောက်လုပ်ရာမှ မထင်
မှတ်ဘဲ တူးဖော်ရရှိခဲ့သည်။ စဉ်ခေါင်းထဲမှအမျိုးသမီးငယ် ရစ်သွင်နှင့်
တစ်ထောရာတည်းတူသော ကျွန်ုပ်၏ဇနီးသည်လေး မသိရှိသည် မထ
သော အိပ်စက်ခြင်းဖြင့် အိပ်စက်လျက်ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ချစ်လှစွာသော ဇနီးသည်မသိရှိရုံပဲအလောင်း
အား ရွေ့ဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငင်ငင်ငင်ကြွေးမိသည်။ ပြစ်မှုဖြစ်ရလေ
မသိရှိရယ်။ ကျွန်ုပ်၏ဖိတ်များကား တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက်ရှိသည်။
အကောင်းသားအမွန်သားနေထိုင်လျက်ရှိသော မသိရှိရာ ရုတ်တရက်
ယခင်သွားရခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်မှာမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။
ကျွန်ုပ်သည် မသိရှိရုံပဲအလောင်းအား မဖော်ရက်သဖြင့် မိုက်ခဲရွာကြီးထဲ
သွားသည်။

မိုင်းမောမြို့ဟောင်းအနီးတွင် တွေ့ခဲ့ရသော စဉ့်ခေါင်းကို ပြုပြင်စာသေးပြီး မသီရိ၏ ရုပ်ကလာပ်ကိုပြန်လည်ထည့်ကာ ပြာသာဒ်နှင့်ထားရှိရန် ကြံစည်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါကျွန်ုပ်၏ဆွေမျိုးသားချင်းများက ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်ရန် မသင့်လျော်သောကြောင့် မပြုလုပ်သင့်ကြောင်း တားမြစ်ပိတ်ပင်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးရည်စိမ်ထားသော အတတ်ပညာကို မကျွမ်းဘဲ ထိုသို့ထားရှိပါက အကျိုးမရှိနိုင်ကြောင်း ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြသည်။ အမင်္ဂလာရုပ်ကလာပ်ကိုလည်း ကြာရှည်စွာထားရန် မပြုနိုင်ပေ။ မသီရိအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု၍ အမျှအတန်းဝေရန်သာ အဓိကဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုကြသဖြင့် မသီရိရုပ်အလောင်းအား မိုင်းမောသီချိုင်းမှာပင် မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြတော့သည်။ ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပင်ဖြစ်မည်လား မပြောတတ်ပေ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့လည်း ပြော၍ မကုန်နိုင်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကိုလည်း မြင်တွေ့ခဲ့ရပေသည်။ ထိုနေ့ည ဆယ်နာရီခန့်အချိန်တွင် မိမိကြီးပေါက်ချောင်ရိန် စဉ့်ခေါင်းထဲမှ အမျိုးသမီးငယ်ရုပ်အလောင်းအား မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သော နေရာလောက်ပေမှ အစိမ်းရောင်မီးလုံးကြီးများတစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်လာ

ပြီး မိုင်းမောသုဿန်အတွင်းရှိ မသီရိအား မီးသင်္ဂြိုဟ်ရာနေရာသို့ ထူးသန်းပြောင်းရွှေ့လာကာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကို ကျွန်ုပ်နှင့် တကွ ရွာမှလူများပင် မြင်တွေ့ခဲ့ကြရပေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဇနီးချောလေး မသီရိ ထူးဆန်းတိုက်ဆိုင်စွာ ဆွေမျိုးရမှုကြောင့် ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုဖြင့် သောကများ ဖိစီးလာခဲ့သည်။ အစိမ်ပျက်အစားပျက်နှင့် ရက်ရှည်လများ ကြာမြင့်လာသောအခါ အားအင်နည်းပါးနွယ်နွယ်စွာဖြင့် နဂိုကတည်းက ငှက်ဖျားရောဂါ အခံလည်းရှိခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်အသက်ရှင်နေထိုင်ရမည့်ရက်မှာ သိပ်ကျန်ရှိတော့ချည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်မကွယ်လွန်ခင်တွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ထူးဆန်းစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို သားစဉ်မြေးဆက်သိရှိစေရန် ဤစုတ်တမ်းကို ရေးသားထားခဲ့ပါသည်။ သက်သေခံပစ္စည်းများဖြစ်သော ဇီရုထား လမ်းဖောက်လုပ်စဉ်က မမျှော်လင့်ဘဲ တူးဖော်ရရှိခဲ့သည့် ဆေးရည်စိမ်စဉ့်ခေါင်းကြီးနှင့်ရွှေနယားလက်ကြပ်အား ရောင်းချခြင်းဖြင့် မပျောက်မပျက်ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ စွာသိမ်းဆည်းထားသော ပုရဏ်ပါစာများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုဖော်ထုတ်

ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ပါစာများ၏ ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြပါရန် မှတ်တမ်းရေးသားထားခဲ့လေသည်။

ဦးနေမင်း (မိုင်းမောသူကြီး)

၁၂၉၁ ခုနှစ် သီတင်းကျွတ်လပြည့် ကြာသပတေးနေ့

ကိုဝဏ္ဏအိမ်မှာရှိစဉ် သူကြီးဦးနေမင်း၏ မှတ်တမ်းကို မကြာမကြာဖတ်လေ့ရှိသည်။ ထူးခြားသည့် အဖြေအမူများကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်တည်းစကားပြောနေတတ်သလို တစ်ခါတရံ အိမ်မှ ၁၀ ရက်ခန့်ပျောက်နေတတ်သည်။ ပြန်ရောက်လာရင်လည်း ငှက်ပျောခိုင်၊ အုန်းခိုင်၊ ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီး စသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာတစ်ခုခုကို လက်တွင်ကိုင်ဆောင်လာတတ်သည်။ ဘယ်ကယူလာတာလဲဟု မေးသော်လည်း ကိုဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် ဘယ်ကရလာမှန်းမသိပေ။

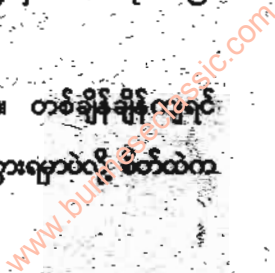
သူကြီးဦးနေမင်း၏ ထူးဆန်းသောမှတ်တမ်းများသည်လည်း ဦးနေမင်းဝင်စားသူဟု ထင်မှတ်ထားသော ကိုဝဏ္ဏကိုယ်တိုင် လက်ခံ

ထုံကြည်ထားသည်။ ရွှေနယားလက်ကြပ်နှင့် စဉ့်ခေါင်းကြီးတို့မှာ ထံည်း ကိုဝဏ္ဏအတွက် လွှမ်းမောက်ကြွဖွယ်ရာအမှတ်တရပစ္စည်းများ ဖြစ်နေသည်။ မကြာခဏ ထူးထူးခြားခြားမက်တတ်သော အိမ်မက်ကို ထည်း မြောပြခဲ့လေသည်။

‘ဒီလိုညီမလေးရဲ့ အိမ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ်။ သူက ပျူမင်းသမီးကလေး သိရှိမှာလာနေတဲ့ ကျောက်လိုဏ်ဂူကိုခေါ်သွားတယ်။ မင်းသမီးကလေးက အခုထိ အစ်ကို့ကို စောင့်နေတုန်းဘဲ။ အဲဒီနေရာက တောအရမ်းနက်တယ်။ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးထဲမှာ ရွှေငွေရတနာတွေကလည်း အပုံလိုက် ရှိတယ်။ မြွေတွန်သံတွေလည်း ကြားနေရတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာတော့မသိရဘူး’

‘အဲဒါတွေ အစ်ကိုအဘိုးဦးနေမင်းရဲ့ မှတ်တမ်းကိုဖတ်ပြီး နိတ်ထဲမှာ စွဲလမ်းနေတာ ဖြစ်မှာပါ’

‘မဟုတ်သေးဘူး ညီမလေးပန်းငုံ။ တစ်ချိန်ချိန်လွှာရင် ဣန္ဒေးသမီးလေးရှိတဲ့ နေရာကို ရောက်အောင်သွားရမှာပဲလို့ မိတ်ထဲက

၉၂

မိုင်းမောရတနာသိုက် လျှိုဝှက်ပုရိုက်

အမြဲတမ်းနှိုးဆော်နေတယ်။ သွားရမှဖြစ်မယ်။ အစ်ကိုကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီမင်းသမီးလေးကို အရမ်းမြင်ချင်တွေ့ချင်နေမိတယ်။

ကိုဝဏ္ဏ၏ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်များကို ကြားရ၍ သူကြီး ဦးယက္ခနှင့် ဗလတို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

‘နေစမ်းပါဦး အဘိုးလေးမောင်ဝဏ္ဏရ၊ ရွှေတွေ့ရတနာတွေ ရှိတဲ့ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးကို တွေ့တယ်။ ပျူမင်းသမီးလေးတစ်ပါးလည်းရှိတယ်ဆိုတော့ သူကြီးဦးနေမင်းထားခွဲတဲ့ ဗုရိုက်နဲ့ ပတ်သက်နေလားမသိဘူး။ ခက်တာက ပုရိုက်မှာရေးထားတာက သူကြီးဦးနေမင်းကိုယ်တိုင် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်တယ်လို့ ရေးထားတယ်။ အဘိုးလေးဝဏ္ဏအိပ်မက်ထဲမှာ ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးထဲမှာ ရှိတယ်လို့ မြင်မက်တယ်။ ဘယ်ဟာက အမှန်ဖြစ်မလဲမသိဘူး။ ပုရိုက်မှာရေးထားတဲ့ အဓိဇ္ဈာန်ကိုသိရရင် သိပ်ကောင်းမှာဘဲ’

‘ဟုတ်တယ် အဖေ အဲဒီပုရိုက်က ပျူမင်းသမီးလေးနေတဲ့ ကျောက်လိုဏ်ဂူထဲက ရတနာသိုက်ကို ညွှန်းထားတာလားမသိဘူး။ ဒီစာတွေကို ဖတ်တတ်ပြီး အဲဒီဂူကိုသာရှာတွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ သူဌေးဖြစ်ပြီ’ လောဘရမက်ကြီးသော ဗလက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

၉၃

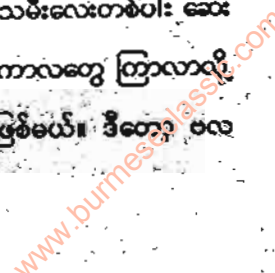
၉၃

‘ရေးဟောင်းရတနာ ပစ္စည်းတွေဆိုတာက ထိုက်မှရတာမျိုး ဦးကြီး။ တောထဲတောင်ထဲသွားရှာပြီး ဦးကြီးတို့ ဒုက္ခရောက်နေသေး’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှာကြည့်တာအကျိုးမယုတ်ပါဘူး။ နောက် ဦးတော့ရော ဘိုးလေးဝဏ္ဏအိပ်မက်ထဲမှာ ထူးခြားတာတွေသာတွေ့ရော့သေး’

‘အဲ ထူးခြားတာဆိုလို့ အဲဒီဂူထဲမှာ အလွန်သပ္ပာယ်တဲ့ ခြောက်ရားတစ်ခုကို ဖူးရတယ်။ ဟုတ်တယ် မြဘုရားတစ်ဆူလည်း ရှိတယ်’

‘အဘိုးလေးမောင်ဝဏ္ဏရဲ့ အိပ်မက်တွေက တကယ်ထူးဆန်းသေး။ အဖိုးဦးနေမင်းရဲ့ မှတ်တမ်းတွေ၊ ငါတို့ဆီမှာရှိတဲ့ ရွှေနယားထပ်ကြပ်၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ထိမ်းသိမ်းလာတဲ့ စဉ့်ခေါင်းကြီးတည်း တကယ်ရှိနေတော့ ပျူမင်းသမီးလေးရဲ့သနျိုင်းဟာ မိုင်းမောဘာဖြစ်ထဲမှာ ရှိချင်ရှိနေမှာပဲ။ တခြားပျူမင်းသမီးလေးတစ်ပါး ဆေးညစ်မိထားတာလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ နှစ်ကာလတွေ ကြာလာလို့ မှာအတွေ့နိုင်အောင်ပျောက်ဆုံးနေတာလည်းဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ ဗလ

မင်းတပည့်တွေ့ရုံ မှဆိုးတွေကို သေချာပြောပြပြီး မိုင်းမောတော်ကြီးထံမှာ ရှာကြည့်တာပေါ့ကွာ။ မိုင်းမောရတနာသိုက်ဟာ ရှိကိုရှိတယ်လို့ ငါထင်တယ်။

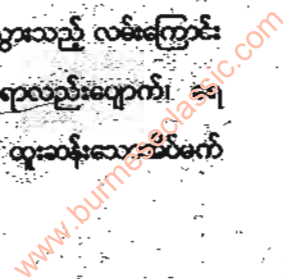
ထိုအချိန်မှစပြီး သူကြီးယကွနှင့်ဗလတို့အဖွဲ့သည် ရှာဖွေစူးစမ်းထောက်လှမ်းကြသည်။ သို့သော်လည်း နှစ်ကာလများ ကြာသည်အထိ ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူကြီးဦးယကွ လက်ထဲတွင်ရှိသော ရှေးဟောင်းပုရပိုက်မှာလည်း မျောက်အုန်းသီးရသထဲသို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ ရှေးဟောင်းပျူစာသတ္တတစာကို နားလည်သော လူတစ်ယောက်ကိုလည်း ရှာဖွေစုံစမ်းလျက်ရှိကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကိုဝဏ္ဏတစ်ယောက် မြန်ဒီရွာကလေးမှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ကိုဝဏ္ဏတစ်ယောက် မြန်ဒီရွာကလေးမှ ထွက်ခွာသွားသည်ကို နောက်ဆုံးအနေနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်ရသူမှာ ဆေးဆရာကြီးဦးဒေဝဖြစ်သည်။ နတ်ထိပ်တောင်မှ ပရဆေးဖက်ဝင်သော သစ်ဥသစ်ဖဆေးမြစ်များကို ရှာဖွေပြီးပြန်လာသော ဦးဒေဝနှင့် မိုင်းမောတောင်ဘက် မြို့ရိုးဟောင်းအနားရှိ စိမ့်ကြီးပေါက် ရိုးချောင်း

ထဲမှာတွင် ဆုံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အဆိုပါနေရာမှာ သူကြီးဦးနေမင်း နတ်တမ်းတွင်ပါရှိသော ပျူမင်းသမီးလေးအား စဉ့်ခေါင်းကြီးတွင် ဆေးရည်စိမ်ထားသည်ကို တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့ရသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ နှစ်ဆင်းပျက် သွားသော မင်းသမီးလေးအား သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သော နေရာသည် ဖြစ်သည်။ ပျူမင်းသမီးလေး မရှိတော့သည်ကို ကိုဝဏ္ဏက အကြောင့် လိုက်လံရှာ ဖွေနေရပါသနည်း။

‘ဟုတ်တယ်သူကြီး၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့ခဲ့တာ အဲဒီနေရာမှာပဲ။ အပူပိုတောင် မောင်ဝဏ္ဏကိုပြောလိုက်သေးတယ်၊ တောထဲတောင်ထဲ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်မသွားနဲ့ဦး၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့တောင် သတိပေးစကားပြောခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ဝဏ္ဏကတော့ ကျုပ်ပြောတာကို အလေးမထားဘူး၊ ပျူမင်းသမီးလေး သိရှိမလာက သူ့ကိုခေါ်နေပြီလို့ ပြောပြီး ဆက်ထွက်သွားတာပဲ’

ပန်းငုံကတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်နေမိသည်။ ထိုခေလနှင့် တပည့်များကလည်း ကိုဝဏ္ဏထွက်သွားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှာဖွေစုံစမ်းကြည့်သော်လည်း ခြေရာလည်းပျောက်၊ နေထည်းနောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်။ ပန်းငုံသည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်

များမက်ပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြုမှုဆောင်ရွက်တတ်သော ကိုဝဏ္ဏအကြောင်းကို တွေးမိပြီး မျက်ရည်များနှင့် စိုးရိမ်သောကဖြစ်နေရတော့သည်။

သူ့နားထဲတွင် ခေါ်သံများ ကြားနေရသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့စိတ်များကလည်း လေထဲတွင် မျောလွင့်ပါနေသည်ဟု ခံစားနေရသည်။ ကိုဝဏ္ဏသည် တစ်ယောက်တည်း တောတိုးဝင်လာခဲ့ရာ တောနက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်မိမှန်းမသိ ဝင်ရောက်လာမိလေတော့သည်။

အိမ်မှထွက်မလာခင်ညက ထူးဆန်းသည့်အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည်အမှတ်ရနေမိလိုက်သည်။ ထိုညကလည်း ယခင်က မကြာမကြာမက်လေ့ရှိသော အိပ်မက်ကိုပင် ပြန်မက်ပြန်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်သူသည် ကြီးမားသောတောနက်ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေသည်။ လိုဏ်ဂူကြီးထဲမှခေါ်သံများကို ကြားနေရသည်။ ငြိမ်ညောင်းသာယာသော ဂီတသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ မြဘုရားတစ်ဆူကိုလည်းဖူးတွေ့ရသည်။

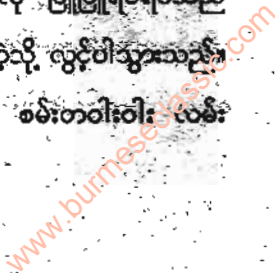
‘မောင်တော်... မောင်တော်... နှမတော်လေး သစ္စာရှိစွာ စောင့်နေပါတယ် အမြန်လာခဲ့ပါ မောင်တော်ရယ်’

မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ကရုဏာသက်ဖွယ် ခေါ်ဆိုတမ်းတသံများ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ခေါ်လာသည်။

‘သစ္စာရှိစွာ စောင့်မျှော်နေတဲ့ သီရိမာလာ မင်းသမီးလေးထံ သွားဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ အရှင်သား။ ကျွန်ုပ်ခေါ်ရာ နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ’

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ စကားပြောသံ ကြားလိုက်ရပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသလို ကိုဝဏ္ဏ အိပ်ရာမှ ဖျက်ခနဲ နိုးလာသည်။ သူ့အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဖြူဖြူအရိပ်တစ်ခုသည် သူ့အား စောင့်စားနေသလိုထင်ရသည်။ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်သောအခါ ညအမှောင်ထဲတွင် မီးခိုးငွေ့လိုလို ဖြူဖြူရိပ်ရိပ်သည် ရွေ့လျားပြီးသူ့အရှေ့မှ လမ်းပြခေါ်ဆောင်နေကဲ့သို့ လွင့်ပါသွားသည်။ ကိုဝဏ္ဏသည်လည်း နိုးတစ်ဝက်အိပ်မက်နှင့် စမ်းတဝါးတီး လမ်း

လျှောက်နေရာသူပမာ အဆိုပါအရိပ်ဖြူနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

မြန်ဒီရွာကလေးနှင့် အလှမ်းကြာဝေးသော မိုင်းမောတောကြီးထဲသို့ ဘယ်ကနေဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာမှန်းမသိပေ။ ထိုစဉ်မှာပင် လေပြင်းများ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်လာသည်။ လေပြင်းနှင့်အစာ မိုးရိပ်မိုးတွေပါ ပါလာသည်။ ကိုဝဏ္ဏတစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းစိန်စိန်ဖြစ်လာသည်။

မိုင်းမောတောကြီးအလယ်သို့ ရောက်နေသဖြင့် မိုးခိုရန် နေရာတစ်ခုကို ရှာရပေတော့မည်။ လေတိုက်နှုန်းကလည်း တပိုးတိုးနှင့်ပြင်းထန်လှပေသည်။

‘သစ်ပင်တွေအောက်မှာနေရင် သစ်ကိုင်းတွေ ကျိုးကျနိုင်တယ်။ အန္တရာယ်များတယ်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်စုတွေရှိမယ် နေရာကိုရှာရမယ်’

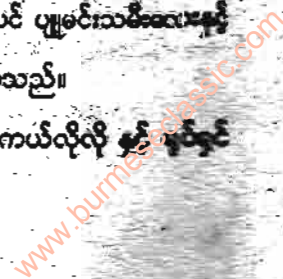
စိတ်ထဲတွင် ထိုသို့တွေ့မိရင်း အားသွန်ခွန်စိုက်ပြေးလွှားလိုက်သည်။ မိုးကလည်း တဝန်းဝန်းတစ်ခိုင်းခိုင်းနှင့် ပြင်းထန်စွာ ရွာကျလာသည်။ မြေပြင်ပြေးရာတွင်လွှားလွှား ရောက်ကမ်းပါးစွန်းတစ်ခု

ထဲသို့ ရောက်လာသည်ကိုလည်းသူမသိပေ။ လေတိုးအားနှင့်အတူ အရှိန်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အောက်သို့ ထိုးကျသွားသည်။ ရောက်ကမ်းပါးကလည်း နက်ရှိုင်းသော ရောက်ကမ်းပါးဖြစ်သည်။ အောက်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှင်နိုင်စရာအကြောင်းမရှိပေ။

ကိုဝဏ္ဏစိတ်ထဲတွင်လည်း မိုးရွံ့ထိတ်လန့်သွားမိသည်။ ဒီမိုင်းဆိုလျှင် ရောက်ကမ်းပါးစွန်းမှ ပြုတ်ကျပြီး မကြာခင် သူသေရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူသေဆုံးသွားလျှင် ဝိညာဉ်ဖြစ်သွားမည်။ ဝိညာဉ်အရောက်မှ ပျူမင်းသမီးလေးကို တွေ့ရမှာပါလား။ ကိုဝဏ္ဏ သေလိုဖြစ် မသေခင်မှာ အသက်ရှင်လျက်တွေ့ဆုံလိုသူ ဖြစ်သည်။

အရှိန်နှင့် ထိုးကျရာမှ အပြင်ဘက်သို့ ထိုးထွက်နေသော သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းပေါ်သို့ထိုးကျလာသည်။ ကိုဝဏ္ဏခေါင်းသည် သစ်ကိုင်းပျားနှင့် ရိုက်မိလိုက်ပြီး မူးဝေနောက်ကိုသွားသည်။ အရှိန်က အန်သော်လည်း မြေပြင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ ကိုဝဏ္ဏ လုံးဝသတိမနေတော့ချေ။ ထိုသို့ သတိမေမောသွားချိန်မှာပင် ပျူမင်းသမီးလေးနှင့် ကျွဲဘဝ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အမြင်အာရုံတွင် အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို နှစ် နှစ်နှင့်

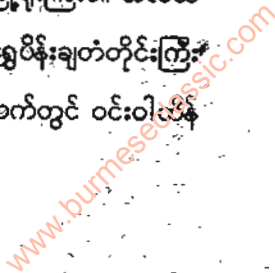
ဇာတ်ဝင်ခန်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြည့်ရှုနေရသကဲ့သို့ ပြန်လည်မြင်
တွေ့နေရသည်။ အတိတ်ဘဝက ကိုဝဏ္ဏကျင်လည်ခဲ့ရသော အဖြူ
ဟောင်းများ၊ မိုင်းမောရွှေပြည်ကြီးအတွင်းမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသည်များကို
အထင်းသားပြန်လည်မြင်တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။

မိုင်းမောရွှေပြည် ပျံမြို့တော်

ကျွန်ုပ်အမည်မှာ သူရိယရာဇာဟုခေါ်သည်။ မိုင်းမောပြည့်ရှင်
ဖောရာဇာမင်းကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသော သားရတနာတစ်ပါးဖြစ်
သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘိုးဘွားအစဉ်အဆက် တည်ထောင်ခဲ့သော
မိုင်းမောရွှေပြည် နေပြည်တော်ကြီးကား တံတိုင်းသုံးတန်တို့ဝိုင်းပတ်
ထားပြီး လွန်စွာမှန်ညားထည်ဝါသော ရွှေပြည်မြို့တော်ကြီး ဖြစ်ပေ
သည်။

ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာလည်း စက်ဝိုင်းပုံမြို့ရိုးကြီး၏ အလယ်
ဧဟိုတည့်တည့်တွင်တည်ဆောက်ထားသည်။ ရွှေဝိန်းချတံတိုင်းကြီး
ဖျားနှင့် ရွှေနန်းတော်ကြီးမှာလည်း နေရောင်အောက်တွင် ဝင်းဝါယံန
ပြောင်လျက်ရှိနေပေသည်။

ရွှေနန်းတော်ကြီး၏ မြောက်ဘက်တွင် မဟာသိမ်တော်ကြီးနှင့် တကွ သာသနိကအဆောက်အဦများ၊ အရှေ့ဘက်တွင် နန်းတော်စေတီတော်နှင့် မင်္ဂလာကန်တော်ကြီး၊ တောင်ဘက်တွင် သဘင်ဂိတ်စာတ်ရုံတော်ကြီးနှင့် အနောက်ဘက်တွင် လက်မှုအလုပ်ရုံများ အသီးသီးတည်ရှိနေကြသည်။

သာသနိက အဆောက်အဦများကို ခြေလေးချောင်း အဝပလ္လင် သို့မဟုတ် ပစ္စယာပေါ်တွင် 'အဏ္ဏ'ခေါ် ထုလုံးခြစ်အဆောက်အဦများကို ထပ်ဆင့်တည်ထားသည်။ ပစ္စယာများမှာ မြင့်မားအပေါ်သို့ တက်ရောက်နိုင်ရန် အုတ်လှေကားများလည်း ရှိနေပေသည်။ အုတ်ပစ္စယာများတွင် ဖောင်းခိုနန်းများကိုလည်း အတိုးအဆင့်ပုံသဏ္ဍာန်လှပအောင် ပုံဖော်ထားသည်မှာ လွန်စွာမှ လက်ရာမြောက်လှပေသည်။

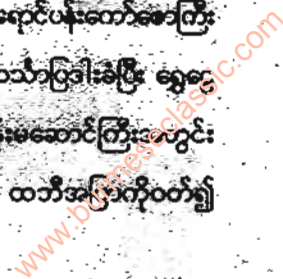
ကျွန်ုပ်တို့ ဗျူဟာမျိုးတို့ကား ဖန်းရုံ၊ ပန်းပု၊ ဗိသုကာအတတ်ပညာများကို ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်ထားကြသူများသည် မွန်မြတ်စွာကျက်သရေမင်္ဂလာရှိသော 'ဘဒ္ဒပိဋ' ရုပ်ကြွများသွင်းထု ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းအုတ်ချပ်များကို သီးသန့် စီမံပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ရှေးယခင်က သီဝနတ်ကိုးကွယ်သော အလူဝါဒ မဟာယနဗုဒ္ဓအလူဝါဒနှင့် ဟိနယဗုဒ္ဓဝါဒ ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်ပြီး ကိုးကွယ်ပူဇော်ကြသည်။

မြို့ရိုးများထိ လူနေအိမ်ခြေများရှိသလို ဖြောင့်ဖြူးညီညာသော ထမ်းများ၊ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းသစ်ပင်များ၊ သစ်သီးဝလံပင်များနှင့် စိမ်းလန်းစိုပြည်စွာတည်ရှိသော မိုင်းမောရွှေမြို့တော်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေနန်းဆောင်များရှေ့ရှိ အုတ်စီခင်းထားသော ထမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာမိသည်။ ဂီတကဇာတ်ရုံအဆောင်တော်ကြီးမှ သာယာငြိမ်ညောင်းသော တေးဂီတသံများကို ကြားနေရပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကဇာတ်ရုံကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။

ကဇာတ်ရုံအတွင်း၌ ခန်းလုံးပြည့် နီညိုရောင်ဖန်းကော်စောကြီးတို့ ခင်းထားသည်။ အတွင်းနံရံများမှာလည်း ဟင်္သာပြာ၊ ခဲဖြူ ရွှေစတုရန်းနှင့် ဗွမ်းမဲပြင်ဆင် ချယ်သထားသည်။ ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထဘီအပြာကိုဝတ်၍

အချိုးအဆစ်ပြေဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်အား နံသာရောင်ပုဝါပါးပါးလေးဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသော ကချေသည်မကလေးများသည်။ ကျွန်ုပ်အား လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ ဦးညွတ်အရိုအသေဖြုလိုက်ကြသည်။ ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှုလေ့ အစဉ်အလာပင်ဖြစ်သည်။

လက်ပံမှီမှရသော ချည်ဖြင့်ရက်လုပ်ထားသည့် ပုဆိုးဖြူကို ခါးပုံစံချ၍ ကျနုစွာ ဝတ်ဆင်လာသော ကျွန်ုပ်သည် ပုလဲသွယ်များတွင် တွဲရရှိခဲ့ထားသော သံပုရာခွံဦးထုပ်အား ဦးခေါင်းမှ အသာအယာ ချွတ်ယူ ခြောက်လိုက်ပြီး ပြုံးရွှင်စွာ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်ပေသည်။ အဆိုအကအဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ပျူမင်းသမီးချောကလေး သီရိမာလာသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ လှမ်းလျှောက်လာသည်။

စိုစွန်းနီရဲသော သူ့နှုတ်ခမ်းဝေါ်မှ အပြုံးရိပ်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲသို့ အေးမြလန်းဆန်းသွားစေသည်။

ကျွန်ုပ် သိလိုသောကိစ္စအား မေးကြည့်မိသည်။

‘သီချင်းတွေကုန်နေကြတာ ဘယ်နှပုဒ်လောက် လှေကူငိုပြီး ငြိလဲ သီရိမာလာ’

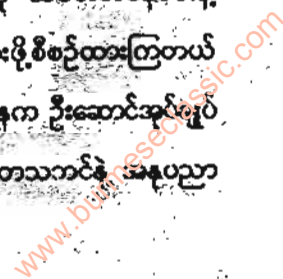
‘ဆယ်ပုဒ်လောက်ကိုတော့ ကျေးကျေးညက်ညက်လှေကူငိုလို့ ငြိပါပြီ အရှင်သား’

‘အေးအေး ကြီးသားကြကွယို၊ တို့များရဲ့ ပျူသဘင် အနုထွာဆိုတာက ခေတ်အဆက်ဆက် ယဉ်ကျေးမှုအမွေတွေကို မပျောက်စေရအောင် ထိမ်းသိမ်းလာခဲ့ကြတာမဟုတ်လား၊ အခွင့်အခါ ကြုံလို့ တိုင်းတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ တရုတ်နေပြည်တော် ချန်အန်းမှာ အစွမ်းကုန် ပြသနိုင်ဖို့ အားတက်သရောကြိုးပမ်းကြ၊ လိုအပ်တဲ့အခက်အခဲတွေ ရော ဘာများရှိကြပါသလဲ ပြောပြပါ အစ်တို့’

‘ဘာမှမရှိပါဘူးအရှင်သား’

ကျွန်ုပ်သည် ပျူကချေသည် မိန်းကလေးများကို ကျော်လွန်ပြီး ပျူတူရိယာလုလင်များအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့သည်။ ဂီတအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဆက်ပြီးစကားပြောမိသည်။

‘ချန်အန်းမှာရှိတဲ့ ထန်ဧကရာဇ်ဆီကို သံခင်းတမန်ခင်းနဲ့ အတူ ပျူတူရိယာဂီတအဖွဲ့လည်း လိုက်ပါသွားဖို့စီစဉ်ထားကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအရေးမှာ အမတ်ကြီးမဟာသေနက ဦးဆောင်အုပ်ချုပ်ပြီး ခေါ်သွားရမှာဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပျူဂီတသက်သေ အနုပညာ

ရွမ်းရည်ကို အရွမ်းကန်ကြီးပမ်းပြီး တင်ဆက်ပြသရမှာပဲ။ ခရီးမထွက်ခင်မှာ ဘယ်လိုစီမံဆောင်ရွက်ထားကြမယ်ဆိုတာ တင်လျှောက်ကြပါဦး။

‘မှန်လှပါ အရှင်သား... အနုပညာရှင်အနေနဲ့ ၃၅ ဦးစီရှိမှာဖြစ်ပါတယ်။ တူရိယာပစ္စည်းကတော့ အားလုံး ၂၂မျိုးပါဝင်ပါတယ်။ အထဲ မမျိုးနဲ့ တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေကြပါမယ်။ သီချင်း ၁၅ပုဒ်ကို လည်း စီစဉ်ထားပါတယ်။ အစမ်းလေ့ကျင့်သီဆိုတီးမှုတ်ကြရာမှာ ဆယ်ပုဒ်ကတော့ နဂါးစည်းဝါးအကိုက်လေ့ကျင့်တတ်ကျွမ်းနေကြပါပြီ အရှင်သား။’

‘တောင်းပြီလေ၊ အားလုံး ကိုယ့်တာဝန် ကျေပွန်အောင် အားစိုက်ကြိုးပမ်းကြစေချင်တယ်။’

‘မှန်လှပါ အရှင်သား။’

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်လခန့်အကြာတွင် သီဆိုတီးမှုတ်ကခုန်မှုများသည် အားလုံးကျေညက်ကျွမ်းကျင်စွာလေ့ကျင့်ပြီးစီးသွားသည်။ တိုင်းတပါးဖြစ်သော တရုတ်ပြည်ချန်အန်သို့ သွားရောက်ပြီး ဖျူသဘင်ပညာကို ထုတ်ဖော်ပြသရခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ အဆိုပါခရီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း

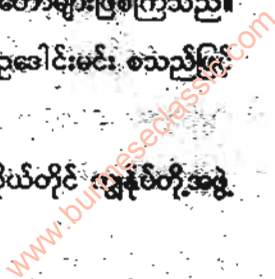
တိုင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ နန်ချောင်တို့၏ အကူအညီဖြင့် ချန်အန်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာ ဝါးလရွဲကြာမှ ရောက်ရှိလာသည်။

တရုတ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိုင်းမောမြို့ကို ‘လူမင်’ဟု ခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဖျူလူမျိုးများအား ‘ထူလောင်ကျူ’ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

တရုတ်လူမျိုးများသည် လွန်စွာမှ စဉ်းစက်ကျေမြန်သော လူမျိုးများဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဖျူလူမျိုးကော့မှ သဘင်ပညာအဖွဲ့အား ကောင်းစွာဆီးကြို နည်းခံကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ကလည်း ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့်ပတ်သက်၍ သီကုံးရေးဖွဲ့ထားသော သီချင်း ၁၅ ပုဒ်အား ထည်ဝါခန့်ငြားသော ပြကွက်၊ ချိုသာညက်ညောသော သံစဉ်နှင့်နှောင်းလှစသော ကကြိုးကကွက်များနှင့် သီဆိုတီးမှုတ်ကပြခဲ့ကြသည်။

သီချင်းများကိုလည်း ဗုဒ္ဓတံဆိပ်တော်များဖြစ်ကြသည်။ အင်ကြင်းပန်းဖွဲ့၊ ချိုးဖြူစုန်၏ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ဥဒေါင်းမင်း စသည်ဖြင့် အမည်များပေးခဲ့ကြပေသည်။

တရုတ်ပြည်မှ ထန်စကရုန်ကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့

အား စိတ်ဖိုဝင်စားကာ အားပေးခဲ့သည်။ ပျူဂီတ၏ ငြိမ်ညောင်းသာယာပုံ ကချေသည်တို့၏ ဆန်းကြယ်သော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အလှပြင်ဆင်မှုနှင့် သရုပ်ဖော်ကပြပုံ အတီးအက ပန်ရပုံ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဆိုသံ စသည်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ မကပြမီကလင် အခမ်းအနားတွင် ရှင်းလင်းတင်ပြဘာသာပြန်ပေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ကား တရုတ်ပြည်တွင် အများက ခိုးကျူးထောပနာပြုကာ အောင်မြင်မှုများရခဲ့ပေသည်။

ချန်အန်းတွင် တစ်လနီးပါးခန့် နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ထန်ကေရာစ်မင်းကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အား လတ်ဆောင်ပဏ္ဍာတော်များ ချီးမြှင့်ခဲ့ကြသည်။ အပြန်ခရီးကား ငါးလကျော်ကျော်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးနောက်မှ မိုင်းမော နေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

အသွားအပြန် ၁ နှစ်နီးပါးမျှကြာမြင့်ခဲ့သော တရုတ်ပြည်သွားခရီးစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကချေသည်မလေး သီရိမာလာတို့သည် သွားအတူလာအတူ မခွဲမခွာရှိခဲ့ရာမှ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး သံယောဇဉ်ကြီးလေးများရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့တွယ်တာလာခဲ့ကြသည်။

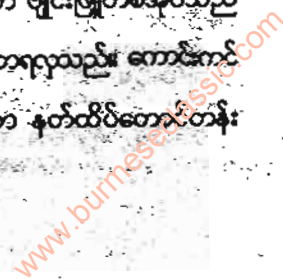
တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မကြည့်မမြင်ရလျှင် မနေနိုင်လောက်သည့် အခြေအနေသို့ ပင်ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

မိုင်းမောနေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိကြပြီးနောက် တစ်ညနေတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် အရှေ့ဘက်ရှိ ရွှေတံခါးမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မြို့ရိုးအပြင်ဖက်ရှိ သဲဖြူချောင်းစပ်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကြီးမားသော ညောင်ညိုပင်ကြီးအောက်တွင် အစောမြေထိုင်လိုက်ကြသည်။

သဲဖြူချောင်းမှ တသွင်သွင်တငြိန်ငြိန် ရေစီးသံများကို ကြားနေရသည်။ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် စိမ်းစိုမြူးကြွနေသော စပါးခင်းများ နှံစားပြောင်းခင်းများသည် လေအနှော့တွင် မြူဆော့ထိမ်းထိုးနေကြသည်။

စိုက်ခင်းများပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသွားသော ဗျင်းဖြူတစ်အုပ်သည် ချောက်ခံကောင်းကင်တိမ်သားပြာပြာထဲတွင် ပထာရုဗာသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်တော့မည့်ဟန် မြင့်မားသော နတ်ထိပ်တောင်တန်း

များတွင် ပြေးဝင်ကွယ်ပုန်းတော့မည့် နေလုံးနီနီက ညနေခင်း သဘာဝ
ရောင်ခဉ့်များ ယှက်ပြာနေပေသည်။

‘ဘာတွေများ အတွေးနဖယ်ချဲ့နေပါသလဲ နှမတော်၊’

အဝေးသို့ငေးမျှော်ရင်း ဆွေးလှလှဖြစ်နေသော ကချေသည်
မလေးသီရိမာလာအား ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည်။

‘ဪ... မောင်တော်နဲ့ နှမတော်တို့ရဲ့ အဆင့်အတန်း
ကွာလွန်းတဲ့ဘဝတွေကို တွေးမိပြီးစိတ်မောနေရပါတယ်။ ဒီဘဝမှာ
အတူတကွ ပေါင်းဆုံခွင့်ရမူ ရပါမလားလို့ နှမတော်စိုးရိမ်နေမိပါတယ်
မောင်တော်ရယ်’

‘စိုးရိမ်ကြောင့်ကြဖြစ်တော်မူပါနဲ့နှမတော်ရယ်၊ ခမည်းတော်
မယ်တော်တို့ကလည်း စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ သူတွေပါ။
မောင်တော်ရဲ့ဆန္ဒကို အမြဲတမ်းလိုက်လျောခွင့်ပြုပေးထားတတ်ကြပါ
တယ်။ နှမတော်လေးကလည်း ပျူဂီတအဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင် ကချေ
သည်မလေးတစ်ဦးဖြစ်ပေမယ့် အမတ်ကြီးမဟာသေနဲ့ တူမတော်
တစ်ဦးပဲလေ၊ မျိုးမျိုးမတ်မျိုးဖြစ်လေတော့ အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျတယ်
လို့ ပြောလို့မရပါဘူး၊ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာလည်းရှိပေတာဘဲ မောင်တော်
နဲ့ ဘာလို့ခွဲခွာရမှာလဲ။ ဘာတွေမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူပန်မနေနဲ့တော့’

‘ကောင်းပါပြီ မောင်တော်’

‘ကဲ... နေတောင်အတော်ကျခွားပြီ အမှောင်လည်းသန်း
အပြို မြို့တော်ထဲ ပြန်ဝင်ကြပါနဲ့’

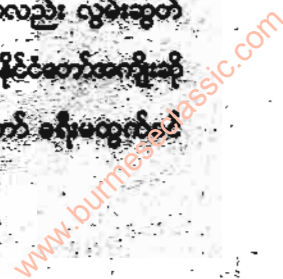
‘ဪ... ဒါနဲ့မောင်တော်’

‘ဘာများပါလိမ့် နှမတော် ဆိုပါဦး’

‘သန်ဘက်ခါထုရင် မောင်တော် ခွါရဝတီနိုင်ငံကို ကုန်ခွဲထံမှ
ခွဲတွေနဲ့ ခရီးထွက်မယ်လို့ကြားထားတယ်’

‘ဟုတ်တယ်နှမတော်၊ မောင်တော်တို့မှာ ဒဂိုင်းတွေအများ
ပြီး ရအောင်ရှာနိုင်မှ ဘာသာရေးမှာ ဒီထက်မက သာသနာတော်
အဖွဲ့ကို ထမ်းဆောင်နိုင်မှာမဟုတ်လား၊ ကုန်သွယ်ကိစ္စတွေက
အများဖြစ်သွားရဦးမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီက ကချေသည်နှမလေးကို
အမြဲတမ်းသတိရနေမှာဘဲ၊ ကုန်သွယ်ကိစ္စတွေပြီးမြောက်တာနဲ့ မောင်
တော်အမြန်ဆုံးပြန်လာမှာပါ’

‘မောင်တော်ခရီးထွက်သွားရင် နှမတော်လည်း လွမ်းဆွတ်
ကြည့်ပြီးကျန်နေခဲ့ရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ သာသနာတော်နဲ့ နိုင်ငံတော်အကျိုးဆို
အရာ အားတင်းပြီးပြေသိန်နေရမှာပါဘဲ၊ မောင်တော် ခရီးမထွက်ပါ’

နှမတော်နဲ့ ဆုံချင်သေးတယ်။ ခွဲခွာနေရတဲ့အချိန်မှာ မောင်တော်အတွက် အလွမ်းဖြေကြည့်ဖို့ နှမတော်ကိုယ်စား ပုတီးကုံးလေးတွေ ပေးလိုက်ချင်တယ်။ နက်ဖြန်ကျရင် သုဝဏ္ဏသေလာဘုရားမှာ မနက်စောင့်မယ်။ မောင်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါနော်”

“ကောင်းပြီလေ မနက်ကျရင်မောင်တော်ဆက်ဆက်ရောင်အောင်လာခဲ့ပါမယ် ကဲ... ကဲ ပြန်ကြရအောင်”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ရွှေရောင်ဆမ်းသော ညနေဆည်းခင်းတွင် ရွှေတံခါးကြီးများမှနေ၍ မြို့တော်အတွင်းသို့ လက်ချင်းချိတ်လျှောက်ကြည့်နူးပျော်ရွှင်ရွှာ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

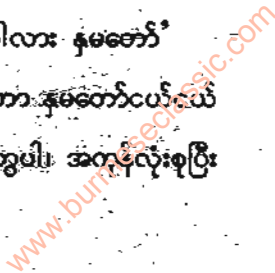

သုဝဏ္ဏသေလာဘုရားမှာ ရွှေရောင်ကျောက်တုန်းကြီးထဲထုဆစ်ထားသော ဘုရားကြီးဖြစ်သည်။ မိုင်းမောနေပြည်တော်ဘက်တွင် တည်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဖောင်းဝတ်မြင်းဖြူကြီးကို အသော့စီးနှင်းလာရာ ကျွန်ုပ်ခါးစည်းဝင်ါနှစ်စမှာ လေထဲတွင်တစ်လူလွင့်မီးလျှောက်ရှိနေပေသည်။

ရွှေရောင်တောက်ပလျက် သပ္ပာယ်ကြည့်ညှိစွာဖူးတွေ့ရသော သုဝဏ္ဏသေလာဘုရားအနီးတွင် နှမတော်သီရိမာလာသည် ကျွန်ုပ်ထက် အရင်စောစီးစွာကြိုတင်ရောက်ရှိနေပေသည်။ နှမတော်သီရိမာလာသည် ကျွန်ုပ်အားဟင်္သာမောင်နှံပါသော ငွေကြုတ်ကိုဖွင့်၍ အတွင်းမှ ကျောက်ပုတီးစေ့များနှင့်ဖြူလုပ်ထားသော ပျူပုတီးကုံးကလေးများကို တစ်ခုချင်း ထုတ်ယူပြီးပြသည်။

ငွေကြုတ်ကလေးအတွင်း၌ရောင်စုံကြွနေသော ပုတီးကုံးကလေးများမှာ တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြောင်လျက်ရှိပေသည်။ ပုတီးလေးများမှာ အဖြူရောင်တွင် အနက်စင်းကျားချိတ်ရောင် အညိုရောင်၊ နီနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ ပယင်းရောင်၊ အဝါရောင် စသည်ဖြင့် အရောင်စုံအရွယ်စုံ လှပသောပုတီးကုံးလေးများဖြစ်ကြသည်။ ပုံသဏ္ဍာန်များမှာလည်း အလုံးပုံ၊ အပြားပုံ၊ အတောင့်ပုံနှင့် တိရိစ္ဆာန်ပုံကလေးများစုံလင်စွာပါရှိသည်။

“ပုတီးကုံးလေးတွေက အများကြီးပါလား နှမတော်”
“ဟုတ်ပါတယ်မောင်တော်၊ ဒါတွေဟာ နှမတော်ငယ်ငယ်အတည်းက စပြီးဆွဲလာတဲ့ ပုတီးကုံးလေးတွေပါ။ အကုန်လုံးစုပြီး

သိမ်းထားခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီအထဲမှာ မောင်တော်နှစ်သက်တဲ့ ပုတီးကဲ့
တစ်ခုကိုယူသွားပါ။ နှမတော်ကိုယ်တိုင် ဆွဲပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဒီနဂါးရုပ်ပုတီးကုံးကလေးကို ယူမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီမောင်တော်။ ကဲ ခေါင်းလေးငုံ့ပေးနော် နှမတော်
ကိုယ်တိုင်မြတ်မြတ်နိုးနိုးဆွဲပေးလိုက်မယ်။ ကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲဆွဲထား
မောင်တော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ မြတ်မြတ်နိုးနိုးတန်ဖိုးထားပြီး မောင်တော်
ဆွဲထားပါ့မယ်။ မောင်တော်ကလည်း နှမတော်ကိုပေးဖို့ လက်ဆောင်
တစ်ခု ပါလာတယ်။ နှမတော်ရဲ့ လက်မောင်းကလေးကို မြှောက်လိုက်
ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီဘယ်လက်မောင်းလေးကို မြှောက်ထား မောင်တော်
ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးမယ်”

“အဲဒါဘာလဲမောင်တော်”

“ရွှေနယားလက်ကြပ်လေ၊ ဟော နှမတော်လက်မောင်းလေး
သိပ်လိုက်ဖက်တာဘဲ အရမ်းလှတာဘဲ နှမတော်လေးရယ်”

အဆိုပါရွှေနယားလက်ကြပ်မှာ အကောင်းဆုံးရွှေစင်ရွှေသား
နှင့်သွန်းလုပ်ထားပြီး ဦးခေါင်းတွင် ဆင်နှစ်မောင်းနှစ်ခု ဆင်စွယ်နှစ်

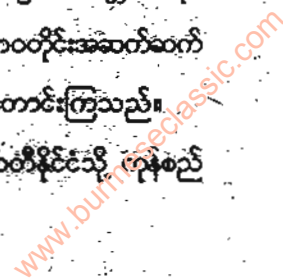
ချောင်း၊ မြင်းနားရွက်တစ်ခုနှင့်လည်ပင်းပတ်ပတ်လည်တွင် ဂဠုန်ရုပ်
ပုံနှင့် အဆန်းတကြယ် ဝံ့ဖော်ထုလုပ်ထားသော လက်ရာ ပြောင်
မြောက်သည့်လက်ကြပ်ဖြစ်သည်။

“နှမတော်လေးကို ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာတွေကို မပေး
ချေ မောင်တော်ရယ်”

“မောင်တော်နှမတော်အပေါ်မှာထားတဲ့ မေတ္တာတရားနဲ့ ယှဉ်
ဆိုက်ရင် ဒီရွှေနယားလက်ကြပ်ဟာ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါဘူး နှမတော်
ရယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ စိတ်ချလက်ချကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်ခံပေး
အလို့ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကချေသည်မလေး သီရိမာလာအား ရွှေနယား
လက်ကြပ်ကလေး ဝတ်ဆင်ပေးပြီးနောက် မြတ်မြတ်နိုးနိုးပင် ပွေဖက်
ထားလိုက်မိသည်။ ကျွန်ုပ်ရင်များခုန်လာပေသည်။ ထို့နောက်တွင်
ဆုတောင်းသော လှေစေတီရှေ့မှောက်တွင် ချစ်သူနှစ်ဦး၏ မေတ္တာတရား
ကို သစ္စာစကားများနှင့် တိုင်တည်ကြပါသည်။ ဘဝတိုင်းအဆက်ဆက်
အတူတကွ ပေါင်းမက်ကြရပါစေသားဟု ဆုတောင်းကြသည်။

မှောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဒါရာဝတီနိုင်ငံသို့ ကုန်စည်

များ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ဖောက်ကားရန် ခရီးထွက်ခဲ့ပေတော့သည်။ လအတန်ကြာအောင်ခရီးထွက်ခဲ့ရပြီး အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများအား လည်း ချောမောအောင်မြင်ပြီးနောက် နေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ရောက် ရှိခဲ့သည်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ခရီးရောက်မဆိုက် သီရိမာလာ ထံသွားရောက်၍ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ ခမည်းတော်မယ်တော်တို့ထံ ပန်ကြားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

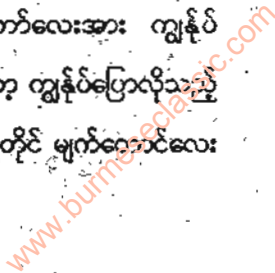
ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ထံ ရောက်ရှိသောအခါ ကျွန်ုပ် ခွင့်မပန်ချသေးသည်မှာပင် ဆောလျင်ကြိုတင်စွာ မင်းသမီးလေး ရှစ် ခေဒီနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးမည့် မင်္ဂလာအခမ်းအနားတစ်ခုထိ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး စီမံပေးမည့်အကြောင်း ကြားသိလိုက် သည်။ ကျွန်ုပ် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိလောက်အောင် စိတ်ရှုပ်နှော ထက် ကျီ ညစ်လွေးသွားမိသည်။ မင်္ဂလာပွဲကြီးမှာလည်း ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်နေပေသည်။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်တို့၏ ဆန္ဒသဘောထားကို လည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ငြင်းဆန်ကန်ကွက်ခြင်းမပြုနိုင်အောင် အခက် ကြုံရသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အမတ်ကြီးမဟာသေနသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့

အစားဝင်ရောက်လာသည့် အမတ်ကြီး၏ နှလုံးမသာမယာသော နှုတ်နှာကိုမြင်တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်ပူပန်သွားပါသည်။ မင်းသမီး လေးရှစ်ခေဒီနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားတော့မည့်သတင်းကို ကြားသိရ ပြီးနောက် အမတ်ကြီးမဟာသေန၏ တူမတော်ဖြစ်သော ကချေသည်မ လေး ကျွန်ုပ်မြတ်နိုးရာသူ သီရိမာလာမှာ အဆိပ်သောက်၍ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားကြောင်း ကြေကွဲဆိုနှင့်စွာ လျှောက်တင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ဆောက်တည်ရာမရသော စိတ်အဟုန် ဖြင့် သီရိမာလာရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလွှားသွားမိသည်။ ကျွန်ုပ် မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကား ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရမိပေတော့ သည်။ ဝိညာဉ်ကင်းခဲ့နေပြီဖြစ်သော သီရိမာလာ ကချေသည်မလေး အား ကြာပန်းများနှင့် လှပစွာပြင်ဆင်ထားသော ညောင်စောင်းထက် ခေါ်တွင် ကျွန်ုပ်အား ဆီးကြိုနေသယောင် ဖြစ်နေပေသည်။ သို့သော် ထည်း ယခင်ကလို ကျွန်ုပ်အား မောင်တော်ဟုမခေါ်နိုင်တော့ပေ။

ကချေသည်မလေးသီရိမာလာနှမတော်လေးအား ကျွန်ုပ် စကားတွေ အများကြီးပြောချင်သည်။ ယခုတော့ ကျွန်ုပ်ပြောလိုသည့် စကားများကို နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့သည့်တိုင် မျက်တောင်လေး

တစ်ချက်မျှလှုပ်ခတ်ပြီး မနေတော့ပါတကား။ ထွက်ခွာသွားသော သူမပိဉ်အား ကျွန်ုပ်တားဆီးခေါ်ယူမစွမ်းနိုင်သော်လည်း သူမ၏ အသက်ပိဉ်ညှိမဲ့ခန္ဓာကိုယ်လေးအား အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ် ဘယ် သို့ကြံရပါအံ့နည်း။

ကျွန်ုပ်တို့ ပျူလူမျိုးတို့ခလေ့မှာ သေဆုံးသူ၏ အရိုးပြာကို မြေအိုးများတွင်ထည့်ပြီး မြေမြှုပ်လေ့ရှိသည်။ သူမ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ပုတီးလက်စွပ်စသည်တို့ကိုပါ အရိုးနှင့်အတူ မြေမြှုပ်ပစ်ကြသည့် ခလေ့များရှိသည်။ သို့သော် နှမတော်လေးသီရိမာလာအား မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ထိုကဲ့သို့ မပြုလုပ်ရက်နိုင်ပေ။ သမားတော်ကြီးများအား ခေါ်ယူတိုင်ပင်ကာ ရုပ်အလောင်း ခိုင်မာသောစဉ်အခေါင်းကြီးထဲတွင် မပုပ်မသိုးစေနိုင်သော ဆေးရည်များစိမ်စေသည်။ အမတ်ကြီး မဟာ သေနအား စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးအပ်လိုက်သည်။ အပေါ်ဘက်မှ ထာဝရကြည့်၍ မြင်နိုင်အောင် လချေးပြားကျောက်အကြွေကြွေ လွှာနှင့် မြဲမြံစွာဖုံးအုပ်စေခဲ့သည်။

နှမတော်လေးရုပ်အလောင်းနှင့်အတူ သူမမြတ်နိုးစွာဆွဲခဲ့သော ကျောက်ပုတီးရောင်စုံမျိုးစုံထည့်ထားသည့် ဟင်္သာမောင်နှံပါသော

အဖွဲ့ကြပ် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဒါရာဝတီနိုင်ငံသို့ ကုန်သွယ်ကိစ္စ ခရီး ထွက်ခင် သုဝဏ္ဏသေလာတုရား၌ပေးခဲ့သော ရွှေနယားလက်ကြပ်တို့ တို့ပါ အတူထည့်သွင်းစေခဲ့သည်။ ယခုဘဝတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ဧပေါင်းဖက်ရသော်လည်း သံသရာ၌ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရပါက ယခုလို ခွဲခွာရသည့် အဖြစ်ဆိုးမကြုံတွေ့ရဘဲ အတူတကွ ဧပေါင်းသင်းရပါ စေသားဟု ကျွန်ုပ်ဆုတောင်းမိခဲ့ပါသည်။

ပျူမင်းသမီးလေးခေါ်ရာနောက် လိုက်ခဲ့သူ

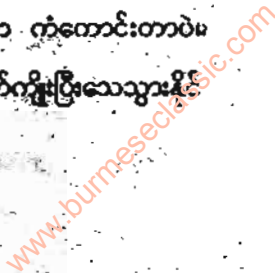
ကိုဝဏ္ဏမှာ မည်မျှကြာအောင်သတိလစ်သွားသည်မသိ သတိလစ်သွားစဉ်အတွင်း ထူးဆန်းသော အိပ်မက်များကလည်း သူ့စိတ်ကို ဝေဝေဝါဖြစ်စေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ရသည့်အတိုင်း သူသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ပျောက်ဆုံးသွားသော မိုင်းမောနေပြည်တော်ကြီးမှ အရှင်သားသူရိယရာဇာသည် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ရှေးဟောင်းမင်းညီမင်းသား ပျူလူမျိုးများဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားမျိုးနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်သည်။

ယခင်အတိတ်ဘဝများက ချစ်မြတ်နိုးသော သီရိမာလာမင်းသမီးလေး ပျူကချေသည်မင်းသမီးလေးကိုလည်း မပုပ်မသိုးအောင်

ဆေးရည်များနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်စီမံဆောင်ရွက်ထားခဲ့သည်မှာ အမှန်တကယ်ပင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်မည်လား ဧည့်စားတွေးတောရ ခက်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သီရိမာလာမင်းသမီး၏ ခေါ်သံ၊ အော်သံများကို ကြားနေရသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

သူသတိရ၍ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ကြည့်လိုက်သောအခါ နက်ရှိုင်းသောလျှိုကြီးတစ်ခု၏ အောက်ခြေသို့ရောက်နေမှန်း သတိထားမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကျင်ကိုက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ကိုဝဏ္ဏသည် ခြူးတောစပ်မြေပြင်ပေါ်မှ အားယူပြီးထလိုက်သည်။ သူ့လိမ့်ကျခဲ့သော လျှိုစောင်းကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာ မတ်စောက်သော တောင်ကြီးဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အင်း... တော်ပါသေးရဲ့ နက်ရှိုင်းခြင်းမားတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ကနေ မိုးရေတွေနဲ့လျှော့ပြီးချော်ကျခဲ့တာ သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ ရိုက်မိလို့ အရိန်လျှော့ပြီး မြေပြင်ပေါ်ကိုကျလာတာ ကံကောင်းတာပဲ။ သစ်ကိုင်းကြီးတွေနဲ့သာ မရိုက်မိရင် ငါ့တော့စက်ကိစ္စပြီးသေသွားနိုင်တယ်’

ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်တွေးမိသည်။ ယခုအခါတွင် ဆင်ခြေ
လျှောက်တောင်စောင်းတစ်ဘက်မှ မတ်စောက်သော ကျောက်တောင်ကြီး
ကြားထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သဘောပေါက်သွားသည်။ လျှို့ကြီး
အနီးတွင် အင်ကြင်း၊ သစ်ရာ၊ ကညင် စသော သစ်ပင်ကြီးများသာမက
ဝါးနက်ခါးကောက်၊ ဝါးဖယောင်းစသည့် ဝါးတောကြီးများပါ ပေါက်
ရောက်လျက် ရှိသည်။ ဝါးတောကြီးများဖုံးလွှမ်းထားသလို လျှို့ကြီးထဲ
ကျင်မှာလည်း မှိုင်းမှိုင်းညှို့မှောင်နေလေသည်။

လျှို့ကြီး၏ အောက်ခြေတွင် သဲချောင်းကလေးတစ်ခုမှ ရေများ
တသွင်သွင်စီးလျက်ရှိသည်။ ကိုဝဏ္ဏသည် လျှို့အပေါ်ဘက်သို့ ဆက်
မတက်တော့ဘဲ လျှို့အောက်ခြေဘက်သို့သာ ဆက်လျှောက်လာ
သည်။ သဲချောင်းသို့ရောက်သောအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ပေကူ
ညစ်ပေနေသည်များကို ချောင်းရေအေးအေးဖြင့် ဆေးကြောသုတ်သင်
ဖစ်လိုက်သည်။

ယခုမှပင် စိတ်ထဲ၌လည်း လန်းဆန်းကြည်လင်သွားတော့
သည်။ သဲချောင်းကလေးဘေးမှ ကပ်ရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။
ခင်တန်းတစ်ခု၏အကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်တောင်အမြင့်

ကြီးတစ်ခုက ဆီးခံနေသလို ပိတ်ဆို့ထားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ အောင်ခြေတွင် ဝူပေါက်ကြီးတစ်ခုကို လှမ်း
မြင်ရသည်။

‘ဒီမှာလဲ ကျောက်ဝူကြီးတစ်လုံးပါလား’

ဝူကြီး၏ အဝမှာ အမြင့် ၁၀ ပေခန့်ရှိပြီး ဝူဝအကျယ်မှာ
၅ ပေခန့်ရှိသည်။ ဝူရှေ့တွင်လည်း ပြောင်ချောနေသဖြင့် တစ်စုံတစ်
ဖောက်က ရှင်းလင်းထားပုံရသည်။ ကိုဝဏ္ဏသည် ဝူကြီးအား ဖိတ်ဝင်
စားသွားပြီး ဝူအတွင်းသို့ စူးစမ်းလေ့လာကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ဝူပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ဝူကြီးထဲမှ မီးကျည်ခဲလို ရဲရဲတောက်
နေသော အရာနှစ်ခုက သူ့အားစူးစိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မှတ်
လိုက်သည်။

သူ့ခေါင်းထဲတွင်လည်း နောက်ကျိလာသည်။ စိတ်ထဲတွင်
ထိုင်းမှိုင်းလာသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်သည်မသိ ကျောက်ဝူအဝင်နေရာတွင်
ကြောင်စိစိကြည့်ကာ တွေ့ဝေထိုင်းမှိုင်းလျက် မြေအနံ့ရစ်မိလျက်သာ
ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကြီးမားသော ခေါင်းကြီးတစ်လုံးက
လျှောက်ခနဲထွက်လာသည်။

‘ဟာ... ဓ... ရာ... ဓ... ဓ... ပါး... ကြီးမြေကြီး
မိလား’

ကိုဝဏ္ဏရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲတုန်သွားပြီး ပါးစပ်မှ အာမေဠိလို
သံထွက်သွားသည်။ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် ပေါင်လုံးခန့်ရှိသည့်
စပါးကြီးမြေကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ် တွန့်ကာလိပ်ကာနှင့် ဂူဝသို့ တဖြည်း
ဖြည်း တိုးရွေ့လာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း လျှာမည်းမည်းကြီးနှစ်ခွက်
ထုတ်လိုက်သွင်း လိုက်လုပ်ရင်း ကိုဝဏ္ဏအား ညှို့ရန် ကြိုးစားတော့
သည်။

ကိုဝဏ္ဏနှင့် တစ်လံအကွာခန့်တွင်ရှိသော မြေကြီးသည် ဦး
ခေါင်းကို နောက်သို့ယိုလိုက်သည်။ ရှည်လျားတုပ်ခိုင်သည့် ခန္ဓာကိုယ်
ရှည်မျောမျောကြီးအား ပုတိုသွားအောင်ကုံ့လိုက်ပြီး အရောင်တဖိတ်
ဖိတ်တောက်ပသော မျက်လုံးကြီးမှ ညှို့ဓာတ်များလွတ်ကာ ညှို့လေ
တော့သည်။

ကိုဝဏ္ဏသည် လှုပ်လို့လည်းမရ ခေါင်းထဲတွင် ငြီးစိစိ မူးဆ
လာရာမှ မေတ္တာသုတ်ကို သတိရလာသည်။ နှုတ်မှလည်း
‘ယသာနဘာဝတော ယက္ခာနေဝ ဒသေန္တိ ဘိသနံ ...’ အစရှိသော

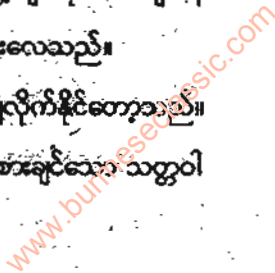
ဘုရားရှင်၏ အာနဘော် မေတ္တာသုတ်ပါဠိအား ရွတ်ဖတ်တော့သည်။
ဘာသာတရားနှင့်နေလာခဲ့သော ကိုဝဏ္ဏသည် မေတ္တာဓာတ်အပြည့်
အဝ ရှိသည်။

အထက်အောက် ဘေးဘီအရပ်ရှစ်မျက်နှာအားလုံး အကျိုး
အပြတ်မရှိ အတွင်းရန်အပြင်ရန်မရှိ အတိုင်းမသိ မြတ်နိုးအပ်သော
မေတ္တာဓာတ်ကို ပွားများလိုက်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ငြီးစိစိ မူးဆေ
မြစ်နေရာမှ ကြည်လင်လာသည်။

မေတ္တာဓာတ်တန်ခိုးအာနိသင်ကား ထူးခြားထက်မြက်နေ
ဆဲသည်။ နှုတ်မှ တဖွဖွရွတ်ဆိုနေရာမှ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသလို
ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ကိုဝဏ္ဏမေတ္တာသုတ်ရွတ်သံများ ပဲ့တင်ထပ်သလို
ပျံ့လွင့်လာသည်။

ငြိမ်သက်နေသော မြေကြီးမှာလည်း လူးလွင့်လှုပ်ရှားလာ
သည်။ မြေကြီးသည် အနောက်ဖက်သို့လူးလွန်ရွေ့လျားရာက လျှောခနဲ
ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုအခါကျမှသာ ကိုဝဏ္ဏ သက်ပြင်းချလိုက်နိုင်တော့သည်။
စပါးကြီးမြေကြီးများတွင် ညှို့ကြော့ရှိသည်။ ဖမ်းစားချင်သော သတ္တဝါ

စစ်ခြေရာပေါ်တွင် ချက်အောက်မှ ထွက်လာသော ညှိကြောနှင့်ထောက်
ပြီး ညှိလေ့ရှိသည်ကို ကိုဝဏ္ဏသိရှိထားသည်။

စပါးကြီးမြေကြီး၏ ညှိချက်မှ လွတ်ကင်းသွားပြီးနောက်
ဂူကြီးထဲသို့ သတိထားပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။ ဂူ၏ကြီး၏ အတွင်းပိုင်းမှာ
ကျယ်ဝန်းပြီး တဝဂူကြီးဖြစ်သည်။ ဂူကြီး၏ခေါင်မိုးစပ်တွင် ကျောက်
ပန်းဆွဲများက ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံ တွဲခိုလျက် ကျောက်စက်ရေများ
တပေါက်ပေါက် ကျနေသည်။ ဂူခေါင်မိုး ကျောက်ကြီးကျောက်ကြားမှ
အလင်းစာန်းတို့သည် ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဖြာကျလျက်ရှိရာ လင်းထိန်
လျက်ရှိသည်။

အချိန်တန်တော့လည်း အရှင့်သား ရောက်လာရတော့
တာပါဘဲ။

စကားပြောသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
မုတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းတို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီးဦးခေါင်းထက်တွင် ပဝါဖြူ
ပေါင်းထားသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် သူတော်စင်
အဘိုးအိုတစ်ဦးအား အံ့အားသင့်စွာ မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။
အဆိုပါဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် သူတော်စင်အဘိုးအိုသည် ကိုဝဏ္ဏအိပ်မက်

စဲတွင် စောစောဆိုသလို မြင်မက်တွေ့ရှိခဲ့ဘူးသော အဘိုးအိုပင်ဖြစ်
သည်။

ယခုရက်ပိုင်းတွင် မြန်ဒီရွာလေးတွင် လူပြောသူပြောများလှ
သည့် သတင်းတစ်ခု ပြန့်နှံ့လျက်ရှိသည်။ ရွာတောင်ဖက်တွင်ရှိသော
နန်းဆောင်ပြင်စံအိမ်တော်ကြီးနှင့် ရှေးဟောင်းစေတီဘုရား အပြိုင်အမျက်
တို့ကြားတွင် ဆံပင်ဖားလျားချ လျက်ပြေးလွှားနေသော ဥစ္စာစောင့်မ
ထလေးကို တွေ့ရှိနေသည့် သတင်းဖြစ်သည်။

တကယ့် အဖြစ်မှန်ကိုတော့ ပန်းငုံတစ်ယောက်မှလွဲ၍
သိကြမည်မဟုတ်ချေ။ မြန်ဒီရွာကလေးတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ထောက်
ဆုံးသူနှစ်ဦးရှိသည်။

တစ်ဦးမှာ မိုင်းမောတောကြီးထဲသို့ ခရီးထွက်သွားသော
တိုဝဏ္ဏနှင့် ကလေးမီးဖွားပြီးကာစ ကလေးအဖတ်မတင် သွေးနုသားနု
နှင့် စိတ်ဖောက်ပြန်ရှူးသွပ်သွားသော နှင်းနုဖြစ်သည်။ နှင်းနုသည်
ရွာမှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပေသည်။

သနားစရာကောင်းလှသော နှင်းနုဘဝကို တွေးမိတိုင်း ပန်း
သည် ကိုဗလအပေါ် နာကြည်းမုန်းတီးစိတ်များ ဝင်ရောက်လာသည်။
ဖခင် မရှိသည့်နောက် အားကိုးရာမဲ့နေသော နှင်းနုအား ကိုဗလသည်
အနိုင်ထက်ပြုကာ ခြေတော်တင်ခဲ့သည်။ နှင်းနုသည်ပင် ကိုဗလ၏
တိတ်တိတ်ပုံးဖန်းမယား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အတည်တကျ လက်ထပ်
ပေါင်းသင်းခြင်းမပြု။

သည်လိုနည်းနှင့် ကိုဗလစော်ကားခဲ့သော မိန်းကလေးများ
မှာ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်ဖြစ်ကာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြသူချည်းပင်
ဖြစ်သည်။

မိမိအစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ယုတ်မာကောက်ကျစ်မှုများကို ပန်း
ကလည်း ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ဖြေရှင်းမရခဲ့ပေ။ ယခုလည်း ကြည့်
ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိလာသောအခါ ပစ်ပယ်သွားသည်။ နေ့စေ့လေး
မွှေးဖွားချိန်တွင် ပန်းငုံကပင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရသည်။

ကံဆိုးမသွားလေရာ မိုးလိုက်လိုရွာဆိုသည့်အတိုင်း ကိုဗလ
စော်ကားခဲ့သော နှင်းနုမှာ ကလေးမီးဖွားပြီးစမှာပင် သွေးတက်ပြီး
သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွပ်သွားသည်။ ကလေးကလည်း အသက်

ရှင်။ ထို့နောက် အိမ်မှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ကွယ်သွား
ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ဘုရားကုန်းပျက်ကြီးရှိ ရှေးဟောင်းစေတီ အဖြူ
အဖျက်များကြားတွင် မြင်တွေ့မိသော မိန်းကလေးမှာ စိတ်ဖောက်ပြန်နေ
သည့် နှင်းနုသာဖြစ်သည်။ ဥစ္စာစောင့်ဟု ထင်မှားပြီး အရေးမှပင်
ရွက်ပြေးကြသောကြောင့် နှင်းနုမုန်းမသိခဲ့ကြပေ။ ပန်းငုံကတော့ နှင်းနု
အတွက် စောင့်ရှောက်ပေးနေရသည်။ အစားအသောက်များယူလား
ထားလေ့ရှိသည်။ အရူးမနှင်းနုကလည်း ပန်းငုံကိုတော့ နားလည်နိုင်စွမ်း
ရှိသည်လား မသိပေ။

ကိုဗလကိုယ်တိုင် ဝဋ်လည်သော တစ်နေ့ကို ကြုံရသည်။
ထိုနေ့ကို ပန်းငုံကောင်းစွာမှတ်မိသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပန်းငုံသည်
နှင်းနုအတွက် စားသောက်စရာများကို သန့်ရှင်းအုတ်ဂူဟောင်း တစ်ခု
အနီး၌ ချထားခဲ့ပြီးအပြန်တွင် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး သွေးများစိုရွံတာ
ထဲနေသည့် ကိုဗလကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရွာသို့ အမြန်ပြန်ကာ ဦးကြီးဦးယက္ခကို အကြောင်းကြားခဲ့
သည်။

ဦးကြီး ကိုဗလကို ဘယ်သူသတ်သွားသလဲ မသိဘူး။ ဘုရားကြီးကုန်းပျက်မှာ လဲနေတာ တွေ့ရတယ်။ အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား မသိတော့ဘူး။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပန်းငုံက အမောတကော အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာကာ ပြောပြလိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ ဖိုးထောင်တို့၊ တာတေတို့ လူစုပြီး အမြန် သွားခေါ်ကြစမ်း။ တစ်ယောက်က ဆရာကြီးဦးဒေဝကို အမြန်ဆုံး ဒီကိုခေါ်လာခဲ့’

သူကြီးဦးယက္ခက အလုပ်သမားများကို တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ကိုဗလတပည့်များဖြစ်ကြသော ဖိုးထောင်နှင့် တာတေတို့မှာ သူကြီးဦးယက္ခ၏ စာရင်းငှားအလုပ်သမားများလည်း ဖြစ်ကြသည်။ သူကြီးက အရေးကြီးအခေါ်ရှိသဖြင့် ဆေးဆရာကြီးဦးဒေဝသည် ဆေးလွယ်အိတ်လွယ်ကာ ရောက်ရှိလာသည်။

မကြာခင်မှာပင် တာတေနှင့် ဖိုးထောင်တို့လူစုသည် သွေးသံတရဲရဲနှင့် ကိုဗလအား ထမ်းခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ဝင်လာကြပြီး ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် ဆရာကြီးဦးဒေဝ သည်ဂွေးခုန်နှုန်းကိုစမ်းကြည့်

သည်။ သွေးခုန်နှုန်းက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသေးသည်။ အသက်မသေးပေ။

ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ရွဲနှစ်ခြောက်ကပ်နေသော သွေးစများကို ဆေးကြောပြီး ဆေးများသိပ်ကာ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ကိုဗလတော့ သတိမရသေးပေ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုဒေဝ။ ခေါင်းကဒဏ်ရာက စိုးရိမ်ရသား’

‘အင်း... အခုအခြေအနေမှာ ဘာမှပြောလို့ မရသေးဘူး။ ဦးခေါင်းကို လေးလံတဲ့ လက်နက်နဲ့ ထုထားတာပဲ။ သွေးထွက်သည်း ဖြန့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်အန္တရာယ်က စိုးရိမ်စရာတော့ရှိတော့ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မောင်ဗလသတိရလာရင် ဦးနှောက်ကိုပါ ဝါဒီဖိုက်သွားရင်တော့ စိုးရိမ်စရာကောင်းလိမ့်မယ်’

ဆေးရုံကြီးဦးဒေဝက ဒဏ်ရာအခြေအနေနှင့် ဖြစ်လာနိုင်သည့်အနေအထားကို ရှင်းပြသည်။ သူကြီးဦးယက္ခသည် သားတော်မောင် သူရိုးလှိုက်အတွက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပေ။ တစ်လျှောက်လုံး အတေးဆိုးမိုက်လာခဲ့သည်မှာ အခုတော့တစ်ကျော့ပြန် နံ့ရခြင်းသာ

ဖြစ်သည်ဟု နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။ ဗလနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်သူ၊ ရန်ငြိုးထားသူများစွာရှိသည်ကို သူကြီးဦးယကွလည်း ကောင်းစွာသိသည်။

‘ကိုဗလသတိပြန်ရလာတဲ့ အခြေအနေကိုပဲ စောင့်နေရမှာပဲ ဦးကြီးရယ်၊ အသက်မသေတာပဲ ကံကောင်းပါတယ်။ ဦးကြီးသိတဲ့ အတိုင်း ကိုဗလကို ရန်ရှာချင်တဲ့သူတွေကများတယ်၊ ဘယ်သူတွေက ဒီလောက်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခေါင်းကို ထိခိုက်အောင်လုပ်သွားတယ် မသိဘူး’

‘ဝဋ်ကြွေးပေါ့ သမီးရယ်၊ သူကလည်း ကောင်းတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ခိုက်ဖြစ်တွေ၊ သူ့ဆိုးခဲ့တာတွေ၊ သူမကောင်း ကြံစည် ခဲ့တာတွေ ခုတော့သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်ခံစားရတော့မှာပေါ့’

ဦးကြီးဦးယကွပြောသောစကားကို နားထောင်ရင်း ပန်းငုံသည် သနားစဖွယ်ကောင်းသည့် သူငယ်ချင်းနှင်းနုမျက်နှာကို မြင်ယောင် မိလိုက်သည်။ နှင်းနုသည်ပင် ကိုဗလ၏ ဆိုးမွေကို ခံစားရပြီး ကိုဗလ နှိပ်စက်စော်ကားခဲ့သောကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြန်ကာ ရူးသွပ်သွားသည့် သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ကိုဗလ သတိပြန်ရပြီး ရူးသွပ်သွားမည်ဆို သော်... ပန်းငုံသည် စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

နောက်ရက်များတွင် ကိုဗလ သတိပြန်ရလာသည်။ သို့သော် သူ့နာမည်ကိုလည်း သူမမှတ်မိ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာတွေဖြစ်လို့ဖြစ်ခဲ့ ခုန်းမသိ။

ဆရာကြီးဦးဒေဝပြောသလိုပင် ဦးနောက်အား ထိခိုက်သွား ဝေသည်။ ပန်းငုံထင်ထားသည့်အတိုင်း နှင်းနုကဲ့သို့ပင် ကိုဗလသည် လည်း စိတ်ဖောက်ပြန်သွားရပေတော့သည်။

ကိုဗလတွင် အစ္စအလမ်း တစ်ခုရှိနေပုံရသည်။ တောင်စဉ် ရေမရ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ စကားတွေ ပြောတတ်သလို ဒေါသ ထွက်လာလျှင်...

‘သေချင်းဆိုး ဥစ္စာစောင့်မ ဘယ်ရောက်သွားလဲမသိဘူး။ ဒီကောင်မကိုသတ်မှဖြစ်မယ်၊ မသေ သေအောင်သတ်ရမယ်၊ ငါ့ကို သိုက်နန်းထဲ ခေါ်မလေး ဘာလေးနဲ့ ဟင်း ... တွေ့ကြသေး တာပေါ့’

ဟု အမြဲပြောတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရွာမှလူများက

ကိုလေသည် ဘုရားကြီးကုန်းပျက်ရှိ ရှေးဟောင်းစေတီ အပြိုအပျက်
ဈေးကြားတွင် ဥစ္စာစောင့်မနှင့်တွေ့ရာမှ ဥစ္စာစောင့်ဖမ်းစား၍ ရူးသွမ်း
သွားခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လက်ခံထားလိုက်ကြသည်။ ကိုလေ
ကဲ့သို့ ရူးသွပ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပြီး ဘုရားကြီးကုန်းပျက်နှင့်
နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးဘက်သို့ ဘယ်သူမှ မသွားရဲကြတော့ပေ။

ဘဝဟောင်းကချစ်သူ

တစ်နေ့သောနက်တွင် မြစ်သားမြို့၏ ဗဟိုလမ်းမကြီးဖြစ်
သော ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ရွှေယဇ်နာဓာတ်ပုံဆိုင်အတွင်းသို့
ဧည့်ရှုပ်အချီရောင်၊ သက္ကလပ်ဘောင်းဘီရှည် အနက်ဝတ်ထားသော
ထိုက်လုံးတောင့်တောင့် အသားညိုညိုလူငယ်တစ်ဦးသည် ဖျတ်လတ်
သွက်လတ်စွာဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

ဓာတ်ပုံဆိုင်ရှေ့တွင် မြစ်သားမြို့ပေါ်မှ အချောအလှ မိန်းက
လေးများ၏ ကိုယ်ဟန်ပြပုံစံအမျိုးမျိုးကို ရိုက်ထားသည့် အလှဓာတ်ပုံ
ဈေးဝေဝေဆာဆာ ချိတ်ထားသည်။

‘မိန်းမချောလေးတွေကိုသာ ဓာတ်ပုံရိုက်တတ်တဲ့ ဓာတ်ပုံ
ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါဗျို့’

ဝင်ရောက်လာသော လူငယ်က ရွတ်နောက်နောက်နှင့် လှမ်း
ခေါ်ရင်း အသံပြုလိုက်ရာ အတွင်းခန်းထဲမှ လူငယ်တစ်ယောက်
ထွက်လာသည်။ အသံပြုသော လူငယ်အား မြင်လိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက်...

‘ဟေ့ကောင် နန်းဝေ ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်လာတာလဲ
ကျောင်းပြီးသွားပြီလား’

‘ပြီးသွားပြီ သူ့ငယ်ချင်း၊ စာတမ်းတင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်
အခုလည်း စာတမ်းအတွက် လိုအပ်တာတွေ ကွင်းဆင်းပြီး လေ့လာရမှ
ဆိုတော့ မင်းအကူအညီလိုလာပြီပေါ့ကွာ’

‘အေးကွာ ... မင်း မြို့ပြန်ရောက်လာတာ ဝမ်းသာတယ်
ရှေးဟောင်းသမိုင်းတွေကို ဝါသနာပါသလို သမိုင်းဘာသာနဲ့ ဘွဲ့လွှာ
ယူတော့မယ်ဆိုတော့ ဧတော်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဘာကူညီရမလဲ’

‘ငါရေးမယ့်စာတမ်းက ဟိုတုန်းက ပျူမြို့ဟောင်းတစ်ခု
ဖြစ်တဲ့ မိုင်းမောမြို့ဟောင်းအကြောင်း စာတမ်းပဲ။ မင်းအားတဲ့ရက်
ပြခါးလင်းဂူဘက်သွားချင်လို့ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား’

‘အလုပ်ကအားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွာဘက်ကိုသွားရမှာ

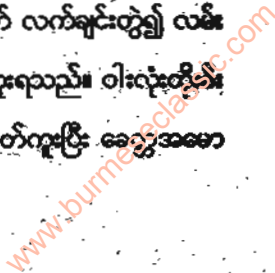
လမ်းပြရှာပြီးသွားမှရမယ်။ အဲဒီနေရာတွေက လူသူအရောက်အပေါက်
နည်းပြီးခေါင်တယ်။ ငါလိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ဘာမှ စိတ်ပူမနေပါနဲ့’

‘အေးကွာ ကျေးဇူးပဲ’

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဓာတ်ပုံဆရာကျော်လတ်နှင့်
သမိုင်းသုတေသန စာတမ်းပြုစုမည့် မောင်နန်းဝေတို့သည် ရွာဝံမြို့နဲ့
၁၂ မိုင်ခန့်ကွာဝေးသည့် ရွာငံမြို့နယ်အတွင်း ပေတစ်ထောင်ကျော်မြင့်
သော တောင်တန်းများပေါ်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်က ကင်းတားဆည်ကြီးမှာ ဆောက်လုပ်ကာစပင်
ဖို့သေးသည်။ ရေလှောင် တစ်ဘောင်ကြီးများမှာ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်
အဝတ်မိကြသေးပေ။ ရွာဟောင်းနေရာနှင့် ကွင်းခေါင်ခေါင်တွင်
ကားမောင်းလို့ရသည့် နေရာအထိ ကားမောင်းသွားရသည်။

ရွာဟောင်းတွင် ကားကိုထားခဲ့ပြီးအိမ်စုလေးများတွင်နေထိုင်
သော လမ်းပြတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေပေးရသည်။ ယန်းလောင်မြစ်
ထိုမြတ်ကူးရာတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ရင်းတွဲ၍ လမ်း
ပြလုပ်သူက ရှေ့မှထွဲခေါ်ရင်း ဘေးတိုက်ဖြတ်ကူးရသည်။ ဝါးလုံးတို့၏
ဆင်းနေသကဲ့သို့ ရေစီးသန်လှသည်။ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးပြီး ခေတ္တအမော

မြေကတ တောင်ပေါ်တက်ကြသည်။ တောင်ပေါ်တက်ရာတွင် လမ်းမရှိပေ။

လမ်းပြလုပ်သူက ခြံနယ်ပိတ်ပေါင်းများကို သူ့ဘေးဖြင့် ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်ပြီး တက်ကြရသည်။ တော်သေးသည် လမ်းပြလုပ်သူက တောကျွန်းသူတစ်ဦးဖြစ်၍ အခက်အခဲမတွေ့ရပေ။ တောင်ပေါ်သို့ ၄ မိုင်ခန့်တက်ပြီးနောက် ပြဒါးလင်းဂူအစကို သွားခနဲမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်က ပြဒါးလင်းဂူတည်ရှိရာမှာ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပြီးတော့ခေါင်လှသည်။ အသွားအလာ သိပ်မရှိချေ။

ဂူတွင် သီတင်းသုံးနေသော သံဃာတော်တစ်ပါးအား မောင်နန်းဝေက ပါလာသော မုန့်များ၊ သစ်သီးများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလိုက်သည်။

အဆိုပါသံဃာတော်က...

‘အင်း... ဒကာလေး ဘဝဟောင်းနယ်မြေကို ခြေချို

တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာပေသတိုး’

ဟု ထူးဆန်းစွာမိန့်ကြားလိုက်သည်။ မောင်နန်းဝေသည်

ဆရာတော် မိန့်ကြားသည့်စကားကို နားမလည်ပေ။ ဆရာတော်က ထိုသို့သာ မိန့်ကြားပြီး ကြွလမ်းသွားသဖြင့် ပို၍ပင် အသိခက်စွာ ဖြစ်ရသည်။ ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ကြသည်။

ဂူအတွင်းပိုင်းမှာ အေးမြနေပြီး ကျောက်ခက် ကျောက်စက် ခန်းခွဲကြီးများ ကျောက်စက်ခိုးချောများက သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေသည်မှာ ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ ကျောက်စက်ပန်းခွဲကြီးများမှ ရေများတစ်ခွံခွံကျလျက်ရှိသည်။ တချို့နေရာများ၌ ဂူအပေါ်ပိုင်းတွင် ကောင်းကင်ကို မြင်တွေ့နိုင်သော အပေါက်များရှိသဖြင့် ဂူအတွင်းပိုင်းမှာ အလင်းရောင်များ ဖြာကျလျက်ရှိသည်။

‘ကျော်လတ် ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦး’

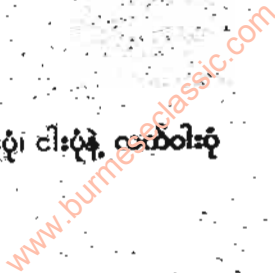
မောင်နန်းဝေကလှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီးကြည့်နေမိလိုက်သည်။

‘ဟောဒီကျောက်နံရံတွေပေါ်မှာ ဆေးရေးထားတဲ့ ဝံ့တွေ

တွေလား’

‘အေးကွဘာဝံ့တွေပါလိမ့်’

‘ဒီမှာကွာ ဒါက နွားသားအမိပုံ၊ နေပုံ၊ ငါးပုံနဲ့ လက်ဝါးပုံ’

တွေပဲ။ ဒါဟာ ဟိုးရှေးခေတ်တုန်းက ကျောက်ခေတ်လူသားတွေ ရေးခဲ့တဲ့ နံရံဆေးရေးပုံတွေ သေချာစာတ်ပုံရိုက်ပေးစမ်းပါ။

စာတ်ပုံဆရာ ကျော်လတ်၏ကင်မရာမှ မီးများတဖျတ်ဖျတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

လူ့သမိုင်းကို အစဖျိုးခဲ့တဲ့ သမိုင်းဝင်ယဉ်ကျေးမှုတွေပဲ။ ဒါတွေက ငါတို့ အရှေ့တောင်အာရှမှာ ဗီယက်နမ်မြောက်ပိုင်း ဘယ်ဆိုနီယန် ကျောက်ချောခေတ်ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ အသွင်လက္ခဏာအတူ တူပဲ။ ငါ့စာတမ်းအတွက် အများကြီးအထောက်အကူရတယ်။

မောင်နန်းဝေ၊ ကျော်လတ်နှင့် လမ်းပြတို့သုံးဦးသည် နောက်ထပ်ဝှတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ကြည့်ကြပြန်သည်။ ဝှပေါက်ဝမှ အတွင်းသို့ ဆင်းသွားသော လမ်းကလေးမှာ ပြေပြစ်လှသည်။ ၇ ပေခန့်ရှည် ဆင်းသက်သွားမိလျှင် အခန်းကျယ်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ အဆိုပါလိုက်ဝှထဲတွင် ကောင်းကင်ပေါက် (မွန်းတည့်ပေါက်)ရှိပြီး အလင်းရောင်များကောင်းစွာရရှိသည်။

ကျောက်ဝှကြီးမှာ စိုစွတ်နေခြင်းမရှိသော်လည်း စိုထိုင်းမှု သောကြောင့် လူများနေထိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ကျောက်စက်ပန်းဆွဲရာ

နဲ့ ကျောက်စက်မိုးမျှော်တို့မှာလည်း ပန်းခိုင်ပန်းဆွဲများသဖွယ် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် လှပတင့်တယ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

အချို့သော ကျောက်မှုကျောက်ရေတို့သည် ဝှအောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း စုပုံထပ်ဆင့် ကျရောက်ဖို့တည်ဆဲကာ ထိပ်ချွန်ကတော့မှောက်ပုံစံ ထိပ်ပိုင်းသပိတ်မှောက်ပုံစံ ခါးရှည်ခါးတို သစ်ပင်ပြတ် သစ်ငုတ်တိုကြီးများပုံစံ တချို့ကလည်း ဦးခေါင်း မော့ပြီး အိပ်နေသော တိရိစ္ဆာန်ကြီးများသဏ္ဍာန် ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။

‘ဒီနေရာကိုရောက်အောင်လာဖို့ ဆိုတာက တကယ်မလွယ်ဘူး ကျော်လတ်၊ မင်းလိုက်ဖို့ပေးလို့သာ ရောက်လာရတာ တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။’

‘ပြဒါးလင်းဝှတွေကိုလေ့လာပြီးရင် မင်းဘယ်ဆက်သွားဦးလဲ။’

‘ငါအဓိကရေးမယ့်စာတမ်းက မိုင်းမောမြို့ဟောင်း အကြောင်းကိုလေ့လာပြီး စာတမ်းတင်ရမယ် ငါ့ဆရာ သမိုင်းဝါမောကုန်းလည်း

သူနဲ့ပတ်သတ်တဲ့ ရှေးဟောင်းမြို့တွေအကြောင်းကို တော်တော်များများ ဆွေးနွေးခဲ့ဘူးတယ် အင်း... ငါကြားထားတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်

‘ဘာများလဲ နန်းဝေ’

‘မိုင်းမောပျူမြို့တော်ဟောင်းက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ လောက်က ပေါ်ခဲ့တာပဲ။ သရေခေတ္တရာ၊ ဟန်လင်း၊ ဝိသနိုး၊ ပျူမြို့ပြ ခေတ်တွေလိုပဲ ခေတ်ပြိုင်ထွန်းကားခဲ့တယ်လို့သိရတယ်။ မိုင်းမော

ပျူမြို့ဟောင်းနဲ့ မိုင်းအက္ခာလောက်မှာ မြန်ဒီဆိုတဲ့ ရွာကလေးရှိတယ်။ အဲဒီရွာအနီးမှာ ပျူကျောက်စာတစ်ချပ် တူးဖော်ရရှိထားတယ်လို့ သတင်းရထားတယ် အဲဒီကိုငါဆက်သွားရလိမ့်မယ်’

‘ဒါဆိုလည်း တို့မြစ်သားပဲ ပြန်ကြတာပေါ့။ နောက်ခရီးစဉ် အတွက် အဆင်ပြေအောင် ငါစီစဉ်ပေးမယ် ဟုတ်လား’

ဓာတ်ပုံဆရာ ကျော်လတ်နှင့် မောင်နန်းဝေတို့သည် မြစ်သား သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက်တွင် ခရီးဆက်ထွက်မည့် အစီအစဉ်အတွက် လိုအပ်သည်များကို ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး ဓာတ်ပုံဆရာ ကျော်လတ်က...

‘ဒီခရီးစဉ်အတွက်တော့ ငါမလိုက်တော့ဘူး။ ဒီမှာလည်း

အလုပ်လေးတွေရှိနေတယ်။ မြန်ဒီရွာမှာ ငါနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ သူကြီးဦးယက္ခ ဆိုတာ ရှိတယ်။ သူ့ဆီကို အကျိုးအကြောင်းစာရေးပေးလိုက်မယ် ဆို ပုဒ်ကိုရောက်တော့လည်း အဲဒီမှာဘဲ တည်းခိုပြီး မင်းစာတမ်း အတွက် လိုအပ်တာတွေကို လေ့လာပေါ့ကွာ။ စားသောက် နေထိုင်ရေး အတွက် သူတို့ကပဲ စီစဉ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဘာမှ ပူပန်စရာမလိုဘူး။ ငါမလိုက်ပေမယ့် စိတ်ချသာသွား’

‘အေးဗျာ မင်းက အလုပ်မအားလို့ မလိုက်နိုင်လဲ ရှိပါစေ တော့... ငါတစ်ယောက်တည်းပဲသွားမယ်’

‘တစ်ခုတော့ မင်းကိုပြောလိုက်ဦးမယ်။ သူကြီးဦးယက္ခမှာက လာဆိုတဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးနားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူနဲ့တွေ့ရင်တော့ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပေါင်းပေါ့ကွာ။ နောက် ပန်းငုံဆိုတဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက်လည်းရှိတယ်။ တော်တော်ချော တော်တော်လှဆိုဘဲ မင်း အဲဒီကောင်မလေးနဲ့အဆင်ပြေသွားရင်တော့ မင်း မြစ်သားကို ပြန် ဆောင်ရွက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

‘ငါက ရှေးဟောင်းသမိုင်းရာဇဝင်တွေ၊ ကျောက်စာတွေ စာတွေကလွဲပြီး တခြားဘာမှ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ မင်းတယ် သိပါ’

‘သိတော့သိပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဖူးစာဆိုတာ ရွာလည် တယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်၊ မင်းစာတမ်းအတွက် လေ့လာဖို့သွားရင် နဖူးစာ ရွာလည်ပြီး ချစ်သူတွေ့ချင်တွေ့မှာပေါ့ကွာ၊ ဘာပြောလို့ရမလဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ...’

ဓာတ်ပုံဆရာကျော်လတ်သည် သမိုင်းသူတေသန မောင်နန်း ဝေကိုကြည့်ပြီး သဘောကျနှစ်မြိုက်စွာ ရယ်မောလိုက်တော့သည်။

မောင်နန်းဝေ၏ ငယ်စဉ်ဘဝသည် ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု များထွန်းကားရာနယ်မြေဒေသဖြစ်သော မြစ်သားမြို့ ရွှေသူဌေးရပ်ကွက် သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မိဘများကလည်း ယက္ခန်းရုံများစွာ ပိုင်ဆိုင်သော သူဌေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုနှင့် သမိုင်းဘာသာရပ်များကို ဝါသနာပါသူဖြစ်သည့်အပြင် တက္ကသိုလ်မှ သမိုင်းအဓိကနှင့်အောင်မြင် ခဲ့ပြီးရှေးဟောင်း ပျူယဉ်ကျေးမှုနှင့် မိုင်းမောမြို့ဟောင်းအကြောင်းကို စာတမ်းပြုစုရန် မြစ်သားသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့အနေနှင့် ပျူစာပေ၊ မြန်စာပေ၊ သက္ကတစာပေနှင့် ရှေး ဟောင်းပေစာ ပုရိက်များကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုရှိသည်ဟု သတင်းကြားရသည် နှင့် မရောက်ရောက်အောင်သွားကာ လေ့လာတတ်သူဖြစ်သည်။

ယခုလည်း မြန်ဒီရွာသို့ခရီးမထွက်ခင် ရိုးကန်ရွာ ကျောင်း သီမိတွင် ရှေးဟောင်းကျောက်စာတစ်ချပ်ရှိကြောင်း သတင်းကြားမိပြီး သွားရောက်လေ့လာကြည့်သည်။

သူ့စာတမ်းအတွက် အထောက်အကူများစွာရခဲ့သည်။ ပုဂံ ဇော် ဒါနမှတ်တမ်းဖြစ်သည်။ စာကြောင်းရေ ၁၈ ကြောင်းရှိသော အဆိုပါကျောက်စာအလှူရှင် ဝိကုန်ထေရ်ဆိုသည်မှာ ‘သံဃာတော် အရှင်မြတ် ဝိကုန်မထေရ်’ ဖြစ်သည်။

သက္ကရာဇ် ၆၇၂ခု ဖုဿနစ်နံကာ (ဝါခေါင်လဆန်း ၁၄ ရက်)နှစ်နေ့ တနင်္လာနေ့တွင် အရှင်မြတ် ဝိကုန်မထေရ်က တံတိုင်းနှင့် ကျောင်းကို လှူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လှူသော ကျွန်စုစုပေါင်း ၄ ယောက်၊ ဖွားတရှဉ်း၊ ရေကန် ၂ ကန်၊ ကုလဝင်လယ်အိုးတစ်ခု၊ ချောင်းမြေကစ် ခင်း၊ ထန်းပင် ၇ ပင် လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ဤသို့ လျှို့ဝှက်ခြင်းဖြင့် အလှူရှင်က စတုမဟာရာဇ် ဗြဟ္မရွာ အနန္တစကြိုဓဋ္ဌာကို ထုတ်ချင်းခတ်၍ အဝိစိတရုံရှိ သတ္တဝါများကို သူ၏ကုသိုလ်ရကြပါစေဟု အမျှအတန်းပေးဝေခဲ့သည်။

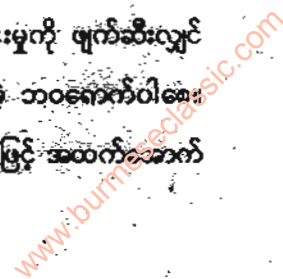
ထိုပြင် သူ့ကို သူကောင်းပြုသော မင်းကြီးနှင့် အမတ်ကြီး ရာဇသေကြန်တို့ကိုပါ ကုသိုလ်တွင်ဝေငှခဲ့သည်။ မောင်နန်းဝေသည် ကျောက်စာတွင်ပါသောသတ္တရာဇ်ကို လေ့လာကြည့်ရှင်း ပုဂံခေတ် မှောက်ဆုံးမင်းဆက်ဖြစ်သော 'စောနစ်မင်း' မင်းပြုခဲ့စဉ်က ကျောက်စာ ဖြစ်မည်။ အမတ်ကြီးရာဇသေကြန်အမည်ကို ကျောက်စာတွင် တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က အမတ်ကြီးရာဇသေကြန်အပါအဝင် ရှစ်ဦး မောင် ၃ ဦးသည် ပုဂံတွင် တန်ခိုးထွားနေချိန်ဖြစ်သည်။ ကျောက်စာသည် သူကောင်းမှုကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကူညီသူကို ကုသိုလ်ရပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့သည်။ စာကြောင်းရေ ၁၇ မှ ၁၈ အထိရေးထိုးထားသော ကျိန်စာကိုလည်း မောင်နန်းဝေဖတ်ရှုလေ့လာရင်း သိလိုက်ရသည်။ ကောင်းမှုကို ဖျက်သောသူကား အဝိစိတွင်း ခံစေသတည်းလုလျှင်ဖြစ်သော်လည်း ဘုရားအဖြစ်မြင်လျှင် မဖူးရသော လူပြိတ္တာဖြစ်စေသတည်းဟု ကျိန်စာဆိုထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

မောင်နန်းဝေသည် နောက်ထပ်ကျောက်စာတစ်ခုကိုလည်း တွေ့တွေ့ရသည်။ လောင်းတော်ဦးရွာ သရက်တောကျောင်းသိပ် (သိပ်ဘုရား)တွင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ စာကြောင်းရေ ၃၀ ရှိလေသည်။

အဆိုပါကျောက်စာမှာလည်း ငမောင်ဆိုသည့် အလှူရှင်က သစ္စာပြု၍ ကျောင်းဆောက်ပြီးလယ်နှင့် ကျွန်လှူသည်။ သူ့ကုသိုလ်ကို နှုတ်ဆီးသူအား ကျိန်စာတိုက်၍ သူ့ကုသိုလ်ကို ကူညီသူအား သူနှင့် သိပ်တူကုသိုလ်ရပါစေလို့ အလှူအတန်းပေးခဲ့သည်။

သတ္တရာဇ် ၆၉၆ ခု ဖုဿနေ တပို့တွဲလဆုတ် ၈ ရက် အင်္ဂါနေ့ သီတင်းနေ့တွင် ငမောင်သစ္စာပြု၍ ကျောင်းဆောက်လေသတည်း။ လယ် ၉ ပယ်ခွဲ၊ ကျွန် ၂ အိမ်ထောင်ဤငါ့ကောင်းမှုကို နှိမ့်ဖြင့်သောသူကား ရှေးကအစဉ်အလွန်ကြီးသော မြေပုံလုံးမှ ကြုံမကသော အခြားဖြစ်မြဲ အခြားဖြစ်စေသတည်း။

အလှူရှင်ကျိန်စာမှာလည်း သူကောင်းမှုကို ဖျက်ဆီးလျှင် အငတ်ငတ် အမွတ်မွတ်ဖြင့် စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ ဘဝရောက်ပါစေ၊ မြေကြီးအောက် အဝိစိတိုင်သံတလျှပ် (သံတနီ)ဖြင့် အထက်အောက်

ရိုက်နှက်ခြင်းခံရပါစေ။ ဤကမ္ဘာမြေထဲတွင် လူဟူ၍ ပြန်မဖြစ်ပါစေ။ အကယ်၍ သေခဲ့သော် ပြိတ္တာအဖြစ်သို့ရောက်ပါစေ။ အမျိုးအနွယ်အလုံး မီးကဲ့သို့ပူပါစေ သစ်ဟောင်းဝါးဟောင်း (သစ်ဆွေးဝါးဆွေး)ကဲ့သို့ အပါယ်ဘုံမှ အောက်ခြေထဲတွင် ရောက်ပါစေ။ နှလုံးမချမ်းမသာသော ဘဝသို့ရောက်ပါစေဟု ကျိန်စာများအား ရေးထိုးထားသည်ကို မောရတနာနန်းဆေး ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။

ယခုလည်း မြန်ဒီရွာအနီးတွင် ပျူကျောက်စာတစ်ချပ် တူးဖော်တွေ့ရှိရသည်ဟု သတင်းရရှိခဲ့ရာမှ ခရီးထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူငယ်လားလားလည်းမှာ ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းများ ဖုန်းဆိုးမြေ ခြံတော့ကိုင်းတော့များ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်နှင့်ခရီးနှင့်လာခဲ့ရာ ညနေဖော် မောင်ရိပ်သန်းလှလှအချိန်သို့ ရောက်လာသည်။

လှည်းသမားမှာလည်း နွားနှစ်ကောင်ကို နှင်တံနှင့်ရွယ်လိုက်ရိုက်လိုက် တဟင်းဟင်း တဟဲ့ဟဲ့ ငေါက်ငမ်းကာ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ရှေ့နားဆီတွင် ရှေးဟောင်းအိမ်အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်ခုနှင့် ဘုရားဟောင်းစေတီ အပြိုအပျက်များ သုသာန်ဖြစ်ဟန်တူသော အုတ်ဂူများကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ လှည်းမောင်းသည့်ဆရာကလည်း

နွားကြီးကို တင်းတင်းဆုပ်၍ဆွဲလိုက်ရာ နွားနှစ်ကောင်မှာ တီခနဲရပ်သွားသည်။

‘ကဲ ငါ့ညီ သွားချင်တဲ့ မြန်ဒီရွာတော့ရောက်ပြီ’
‘ရွာသာဆိုတယ် လူနေအိမ်တွေလည်းမတွေ့ပါလား’
‘ဒီကနေဆင်းပြီးလျှောက်သွားရင် သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးနဲ့ ဘုရားကုန်းပျက်ကျော်လိုက်ရင် ငါ့ညီ သွားချင်တဲ့ မြန်ဒီရွာကလေးပဲ။ နေလည်းစောင်းသွားပြီဆိုတော့ အစ်ကို ပြန်မှဖြစ်မယ်’

‘အချိန်မှ မရှိတော့ဘဲ လှည်းဆရာကြီးရာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ရွာအထိလိုက်ခဲ့ပြီး နံနက်မှ ပြန်ပေါ့’

‘မအိပ်တော့ပါဘူး ငါ့ညီ။ ဥနဲ့ပုတ်ပဲ ပြန်မှာ’
‘ဟာ ... ညကြီးမင်းကြီးဗျာ’

‘ညကြီးမင်းကြီး လသာသာမှာ ကျွပ်ရွာကို ကျွပ်ပြန်ရဲ့ပါ တယ် ငါ့ညီရာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးနဲ့ ဘုရားပျက်ကုန်းကိုတော့ ဖြတ်မသွားရဲဘူး’

‘ဘာပြုလို့လဲဗျာ’

အင်း ... ပြောရရင်တော့ ဒီလမ်းကို ငါ့ညီဖြစ်သွားမှာဆိုတော့ သိလည်းသိထားသင့်ပါတယ်။ ငါ့ညီက တစ်နယ်ကလာခဲ့ည့်သည်မဟုတ်လား။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးက တစ္ဆေသံတွေ မြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတယ်။ ဘုရားကုန်းပျက်ထဲမှာ ဥစ္စာစောင့်မတွေ့ရှိတယ်။ သီရိမင်းအဝင် ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်တွေပေါ်မှာ ဝမ်းစီးမုတ်စာလေးတွေရှိတယ်။ သတိထားပြီးဖြစ်သွားပေါ့ ငါ့ညီက ကျွန်တော့ပြန်ပြီ။

လှည်းအဖူးလိုက်ခဲ့သော ဥဒ္ဓုပုတ်ရွာမှ လှည်းဆရာကြီးသည် နွားများကို နောက်ပြန်လှည့်ကာ နှင်တံကို မြှောက်လိုက်သည် တင်ဝါးပေါ်သို့ နှင်တံများ ကျလာချိန်တွင် နွားနှစ်ကောင်မှာလည်း အမြဲမြှောက်ကာ ဖုန်တထောင်းထောင်းထအောင် ဒုန်းစိုင်းပြေးသွားကြတော့သည်။

မောင်နန်းဝေသည်လည်း လှည်းပေါ်မှ ဆင်းကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ယောင်နုနုဖြစ်နေသည်။ သူသည် ခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်သည့်အလျောက် သရဲတစ္ဆေ၊ ဥစ္စာစောင့်၊ မှင်စာ စသည်များကိုကြောက်ရွံ့တတ်သူလည်း မဟုတ်ပေ။ နယ်ပေါင်းစုံ၊ ဒေသပေါင်းစုံသို့ ရှေးဟောင်းသုတေသနကို

များနှင့် ခရီးထွက်ရသလို အန္တရာယ်နှင့်ကြုံလာပါက ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် သိုင်းပညာရပ်များကိုလည်း ကျွမ်းကျင်စွာ တက်ရောက်သင်ယူထားသူဖြစ်သည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိပြီးစွန့်စွန့်စားစား ကိစ္စရပ်များကိုလည်း ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။

မောင်နန်းဝေသည် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းခေါက်ရောက်နေသော ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်တန်းအောက်မှ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးများမှာလည်း ကြီးမားလှသလို ညောင်မြစ်ကြီးများမြေမြင်ပေါ်တွင် အမြိုင်းပြိုင်းတွဲလွဲကျနေကြသည်။ လေတိုးအဖူးသဖြင့် ညောင်ရွက်များကလည်း တရဲရဲမြည်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်တန်းကျော်လိုက်လျှင် ဘုရားဖေတီ အမြို့အပျက်များနှင့် အုတ်ဂူများအား ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ဆီသို့ ဝိုးခနဲယှားရောက်လာသော အုတ်ခဲစိုင်းတစ်ခုအရှိန်နှင့် ဖြတ်သန်းလာသည်။ မောင်နန်းဝေသည် ခေါင်းကိုင့်ကာ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီး ယောင်မြစ်ရွာရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ အုတ်ဂူများကြားသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အုတ်ဂူနောက်မှ ဆံပင်ဖားလျှားနှင့်မိန်းကလေးတစ်ယောက် သွားခနဲထွက်ပေါ်လာသည်။

လှည်းဆရာကြီးပြောသွားသော ဥစ္စာစောင့်မနှင့် တွေ့နေပြီ လားမသိပေ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ။ အနေအထားကို သေချာသိရန် စုံစမ်းလိုစိတ်သာရှိသည်။ မောင်နန်းဝေသည် သူမြင်တွေ့ လိုက်ရသော အမျိုးသမီးအား သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ဥစ္စာစောင့် မဟုတ်။ သိုက်နန်းစောင့် ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်လျှင် တောက်ပြောင်သော အဝတ်အစားများနှင့် လှပသောသူဖြစ်ရမည်။ ယခုတော့ဒီလို မဟုတ်။

အဆိုပါအမျိုးသမီးမှာ ဆံပင်ရှည်များက မျက်နှာပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ပေရေညစ်ပတ်နေသလို အဝတ်အစားများမှာလည်း စုတ်ပြတ်နေသည်။ သူမလက်ထဲတွင် အုတ်ခဲကျိုးပိုင်းများကို ကိုင်ထားပြီး မောင်နန်းဝေအား ပေါက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ကျိန်းမောင်းဆဲရေးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ခွေးတိရိစ္ဆာန် ... လူယုတ်မာ သေချင်းဆိုးကောင် ...’

သူမမျက်လုံးများက မီးဝင်းဝင်းတောက်ကာ နီရဲနေသည်။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးယိမ်းတိုးတုန်လှုပ်နေသည်။ အမှတ်တ

မဲ့ မြင်တွေ့လိုက်ရပါက ကြောက်စရာကောင်းသော အသွင်အပြင် ဖြစ်သည်။

မောင်နန်းဝေအားကြည့်ပြီး ဆဲရေးကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိသည်။ အနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး အုတ်ခဲကျိုးပိုင်းနှင့် ပစ်ပေါက်ရန် ရွယ်လိုက် သည်။

မောင်နန်းဝေသည် ကြောင်ကြည့်လိုနေမိရာမှ ဘာလုပ်ရမှန်း သိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ အဆိုပါအမျိုးသမီး၏ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်၍ စိတ်မနှံ့သော စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးသာဖြစ်မည်ဟု သိလိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် သက်သေခံ အထောက်အထားဖြစ်စေရန်အတွက် ပခုံးပေါ်တွင် လွယ်ထားသော ထင်မရာကို ဆွဲယူပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်သည်။

ကင်မရာမှ မီးရောင်များ ဖျက်ခနဲလင်းသွားသည်။ ဓမ္မာင်ရီ ဖြိုးစအချိန်တွင် ဝင်းထိန်လင်းလက်သွားသော မီးရောင်ကြောင့် အမျိုး သမီးမှာ လန့်သွားပုံရသည်။ လက်ထဲမှ အုတ်ခဲပိုင်းကို မြေပြင်ပေါ်သို့ ဖစ်ချရင်း...

‘ငါ့ကလေးပြန်ပေး ငါ့ကလေးပြန်ပေး’

ဟုအော်ဟစ်ကာ ဘုရားအပြိုအပျက်များကြားထဲသို့ ပြေးဝင်
ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မြန်ဒီရွာသည် မောင်နန်းဝေအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
သော တွေ့ဆုံမှုများက စတင်ဆီးကြိုလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ စိတ်မနှံ့
သည့် စိန်းကလေးအကြောင်းကိုလည်း မောင်နန်းဝေ စိတ်ဝင်စားသွား
သည်။

ဘာကြောင့်များ ယခုကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါအောင်ရှူးပြီး
လျှောက်ပြေးနေရပါလိမ့်။ အရူးမလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
မိပြန်သည်။

ဘုရားအပြိုအပျက်များနှင့် ဥစ္စာစောင့်ရှိသည်ဆိုသည်မှာ
အဆိုပါအရူးမအား အဝေးမှ လှမ်းမြင်တွေ့ရပြီး ထင်ယောင်ထင်မှား
ပြောဆိုကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဝူး... အူး... အူး...”

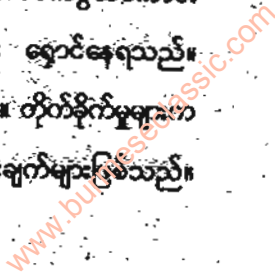
ခွေးအုပ်များက ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာ
ရင်း အထောက်အဦးပျက်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာပြန်သည်။ ရှေးခေတ်
အခါက ခမ်းနားစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးဖြစ်ပုံ

သည်။ မြို့နယ်ပိတ်ပေါင်းများက တောထအောင် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်။
အဆိုပါအိမ်ဟောင်းကြီးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် လူနေပုံမရ
ပေ။

နေဝင်တော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ရွာသို့အမြန်ရောက်ရန်
မောင်နန်းဝေသည် မြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်
ဗွာပင် သူ့ရှေ့သို့ အရိပ်တစ်ခုက ဖျတ်ခနဲကျရောက်လာသည်။ ခန္ဓာ
ထိုက်ထွားကျိုင်းသလို ဗလကောင်းသူဖြစ်သည်။ လက်ထဲတွင်လည်း
စားရှည်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ထားသည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဥစ္စာစောင့်မယောကျ်ား သိုက်နန်းက
အကောင်တွေသေပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို လူစိမ်းက ဓားကိုဝင့်ပြီးခုန်ဝင်လာသည်။
စားချက်များကလည်း မိုးကြိုးမုန်တိုင်းကဲ့သို့ တရစပ်ကျလာသည်။
မောင်နန်းဝေသည် တွေ့ဝေစဉ်းစားချိန်မရ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
သော ဓားချက်များကို မနည်းပင်လွတ်အောင် ရှောင်နေရသည်။
စားသမားကလည်း ကျွမ်းကျင်မှုအပြည့်ရှိပုံရသည်။ တိုက်ခိုက်မှုများက
အားပါသလောက် ထိရောက်လျှင်မြန်သည့် ဓားချက်များဖြစ်သည်။

မောင်နန်းဝေ အနီးတွင် ပွတ်ကာသီကာနှင့် အဆက်မပြတ် ထိုးနှက် လျက်ရှိသည်။

သိုင်းပညာကျွမ်းကျင်သော မောင်နန်းဝေအဖို့ သတိထားပြီး ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ တော်ရုံလူဆို မလွယ်ပေ။ သည်လူ၏ ဓားချက် အောက်တွင် အသက်ပျောက်သွားနိုင်သည်။

‘ဘုရား ... ဘုရား ... ဘယ်ကအကုသိုလ်တွေက တစ်ပြု လုံးဝင်လာတယ်မသိဘူး၊ ကြည့်ရတာ သိုင်းသမား အရူးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမည်’ ဟုတွေးမိသည်။

‘ဟေ့လူ ... ကျွန်ုပ်ခင်ဗျား သိတာလည်းမဟုတ်ဘူး ဘာဖြစ်လို့ သဲကြီးမဲကြီးခုတ်နေတာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားကဘယ်သူလဲ’ ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းမှ မောင်နန်းဝေက အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟား ... ဟား ... မင်းမသိဘူးလား မင်းရဲ့သေမင်း လေ၊ မင်းရဲ့အသက်ကို ယမမင်းက တောင်းခိုင်းလိုက်တာပဲ၊ မင်း သိုက်နန်းက ရောက်လာတာမဟုတ်လား’

သေချာသွားပါပြီ။ တကယ့်ကို သိုင်းသမားအရူးကြီးတစ် ယောက်နှင့် ပက်ပင်းလာတိုးမိခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်နန်းဝေ စတွေ့ခါ

မှာဝင် ဘုမသိဘမသိနှင့် သဲသဲမဲမဲ ခုတ်ပိုင်းနေသော ဓားချက်များကို ရေရှည်ရှောင်တိမ်း မရတော့ပေ။

အရူးကလည်း ဇွန်ဘဲ ကြီးလှသည်။ အသေအကျေကို ခုတ် ပိုင်းမည့်ပုံပျောက်နေသည်။ ကြောက်မမန်းလိလိ ဓားချက်များကို အသည်းအသန်ရှောင်တိမ်းရင်း စံအိမ်တော်ကြီးထောင့်တွင် ရှောင်ပိတ် မိသလိုဖြစ်သွားသည်။

‘ဟဲ ... ဟဲ နောက်ဆုံးတော့လည်း မင်း ငါ့လက်ထဲကနေ ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်လို အရုံးပေးရတာပဲ မဟုတ်လား ဥစ္စာစောင့်မ ထောက်ရှားရဲ့၊ ဟား ... ဟား... ဘယ်မှာလဲ မင်းတို့သိုက်နန်း ခင်းရဲ့ဥစ္စာစောင့်မ ကောင်မစုတ်ကို ခေါ်ပေးမှာလား၊ အဲဒီကောင်မကို နှစ်နှစ်စဉ်းပြီး သတ်ချင်တာကွ မင်းသိလား’

ဓားကိုင်ထားရင်း ဒေါသတကြီးပြောဆိုလိုက်သည်။ အင်အား အပြည့်နှင့် ဓားချက်ကို လွှဲလိုက်သည်နှင့် ဝှီးခနဲ ပြေးဝင်လာသော ဟုတ်ပိုင်းတစ်ချောင်းသည် ဓားကိုင်ထားသည့်လက်ကို ထိမှန်သွား သည်။

‘ဝှစ် ...’

‘ဒုတ် ...’

သိုင်းသမားအရူးကောင်သည် ဓားလွတ်ကျသွားပြီးနောက် ဆူ၏လက်ကို ညည်းညူကာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း တုတ်ပိုင်းနှင့် ဖန်ပေါက်သူကို စူးစူးဝါးဝါး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့အမူအရာများ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။

‘ဟင်... ညီမလေးပန်းငုံ...’

ပြောပြောဆိုဆို မြေပြင်သို့ထိုင်ချရင်း တစ်စုံတစ်ခုခုပေးတော့သည်။ မောင်နန်းဝေသည်လည်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်သည် မသိ။ စံအိမ်တော်ကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော မိန်းမချောလေးအား မှင်သက်မိကာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

‘ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ရှင့်ကို ဒေါသတကြီး ရန်ပြုနေတဲ့သူဟာ ပန်းငုံရဲ့အစ်ကိုပါ။ သူ့ပျောက်သွားရင် ပန်းငုံက ဒီနေရာမှာ လာပြီးစွဲပွေနေကျပါ။ စောစောက ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်တာတွေ တွေ့လိုက်ရလို့ ဝင်တားလိုက်ရတာပါ။ ပန်းငုံအစ်ကိုက စိတ်ရောဂါရှင်စာမိဦးပါ’

မိန်းမချောလေးပြောပြနေ၍ တောင်းပန်စကားဆိုနေသည်ကို မောင်နန်းဝေသည် ငြိမ်ငြိမ်းနားထောင်နေမိသည်။

‘ကျေးဇူးပါဘဲဗျာ၊ ခင်ဗျားသာအချိန်မီမရောက်လာရင် ဒီလူ့အချက်နဲ့ ကျွန်တော်အသက်ပျောက်လောက်တယ်။ ဓားရေးကတော့ အတော်ကျွမ်းတဲ့သူပဲ။ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ်’

‘ဒါထက်ရှင်က ဘယ်ကိုလာတာလဲ’

‘ကျွန်တော့်အမည် နန်းဝေလို့ခေါ်ပါတယ်’

နန်းဝေဆိုသည့် အမည်ကိုကြားလိုက်ရ၍ ပန်းငုံစိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းဖြစ်သွားသည်မသိ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစိမ့်မိနေသလို ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်ဟု ခံစားမိလိုက်သည်။

မောင်နန်းဝေဆိုသည့် လူငယ်အား သေချာကြည့်မိလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် တလုပ်လုပ်ဖြစ်သွားရသလို၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသလို ငိုချင်သလိုလိုဖြစ်သွားမိသည်။ ပန်းငုံခံစားမှုများက ထူးခြားလှသည်။

‘ကျွန်တော်က သမိုင်းပညာသင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ။ စာတမ်းပြုစုဖို့ လိုအပ်တာနဲ့ မြန်ဒီရွာကိုလာခဲ့တာပါ။ သူ့ကြီးဦးသက္ကအိမ် သွားမလို့ပါ’

‘ဪ... ရှင်က ဦးကြီးရဲ့ ဧည့်သည်ကိုး’

‘ဒီက မပန်းငုံနဲ့သိပါသလား’

‘သိပါပကောရှင်၊ သူကြီးဦးယကွဆိုတာ တခြားသူမှ မဟုတ်ဘဲ ဟောဒီက စိတ်ဝေဒနာရှင်ဖြစ်နေတဲ့ ကိုဗလရဲ့ဖခင် ကျွန်မရဲ့ဦးကြီးပဲ’

‘ကျေးဇူးပါဘဲဗျာ၊ မပန်းငုံကိုတော့ ကျေးဇူးတွေအထပ်ထပ် တင်မိတော့ပါပဲ။ စောစောက ကျွန်တော့ရဲ့အခက်အခဲကို ကယ်တင်ပေးသလို အခုလည်း ကျွန်တော်သွားမယ့်နေရာကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဖြစ်အောင် လာတွေ့နေရတာပဲ’

‘ကဲ ကိုဗလ ငိုမနေနဲ့တော့၊ ညီမလေးနဲ့ အတူတူပြန်ကြားအောင်။ ကိုဗလသတ်ချင်တဲ့ ဥစ္စာစောင့်မလေးက ဒီနေ့လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချောက်နေကျမှ လာရှာကြတာပေါ့နော်’

မြေပြင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ငိုမဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသော ကိုဗလဆိုသည့်သူအား ဆွဲထူရင်း ပြောလိုက်သည်။ အံ့သြစရာကောင်းလှသည်။ စောစောက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ဓားသမား အရူးကြီးမှာ မပန်းငုံဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် တွေ့သည်မှာ တစ်ပြိုင်နက် မခုံတတ်သော ကြောင်လေးတစ်ကောင်နယ် ငြိမ်

သွားသည်။ ကြမ်းတမ်းသည့် အသွင်အပြင်များ ခဏချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကိုဗလဆိုသူက မောင်နန်းဝေအား မော့ကြည့်သည်။

‘ဪ... သူက တခြားသူမဟုတ်ဘူး ကိုဗလရဲ့၊ ဦးကြီးဆီလာတဲ့ မြို့ကဧည့်သည်။ ရန်မပြုရဘူးနော်၊ တော်ကြာ ဦးကြီးက သူမိတ်ဆွေကို ရန်ရှာတယ်ဆိုပြီး ကိုဗလကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေဦးမယ်။ ပန်းငုံတို့ရဲ့မိတ်ဆွေ မှတ်ထားနော်’

ကိုဗလ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့ဘေးတွင် ကျနေသော ဓားရှည်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ မောင်နန်းဝေစိတ်ထဲတွင်လည်း သွေးဆာနေသော ဘီလူးတစ်ကောင်မျက်နှာနှင့် ချော့ကန်ချားဖွယ် ဓားသမား အရူးတစ်ယောက်နှင့် ချော့မောလှပသော မပန်းငုံဆိုသည့် မိန်းကလေးတို့သည် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမောင်နုမ တော်စစ်နေရပါလိမ့်။ ဣသို့စအဝင်မှာပင် သူ့အား အုတ်ခဲကျိုးပိုင်းနှင့်ပစ်ပေါက်သည့် အရူးမတစ်ယောက်၊ ဓားသမားအရူး အရူးမတွေသာ တွေ့နေရသည်။ ပန်းငုံဆိုသည့် ချော့မောလှသော မိန်းကလေး... စဉ်းစားကြည့်က ခေါင်းရှုပ်ရှားစရာဖြစ်လာသည်။

ထိုနေ့ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်လေးမှာပင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များက သူ့ဘဝတွင် မေ့နိုင်စရာမရှိတော့။ မပန်နှင့် ဗလတို့မောင်နှမ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာရင်း မြန်ဒီရွာကလေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မြန်ဒီရွာသို့ ထွက်ခွာမလာခင် သူငယ်ချင်း ဓာတ်ပုံဆရာ ကျော်လတ်မှာလိုက်သည့်အတိုင်း နဖူးစာရွာလည် သည့်အလား မပြောတတ်တော့ပေ။

သူငယ်ချင်းဓာတ်ပုံဆရာ ကျော်လတ်ပေးလိုက်သောစာကို သူကြီးဦးယက္ခမတို့ရှုပြီးနောက် အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့အနေနှင့် တိမ်မြုပ်ပျောက်ဆုံးနေသော ပျူမင်းသမီးလေး၏ မိုင်းမောရတနာသိုက်ကိုရှာဖွေနေသည့် သိုက်သမားဖြစ်သည်။ သူ့လက်ထဲတွင် သူကြီးဦးနေမင်းမှတ်တမ်း ရွှေနယားလက်ကြပ် ဆေးရည်စိမ်စဉ်ခေါင်းနှင့် ပျူစာနှင့် ရေးထားသောပုဂံဂိုက်တစ်ခုရှိထားသည်မှာ နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။

မောင်နှန်းဝေက သမိုင်းပညာနှင့် ဘွဲ့ရပြီး ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သလို ရှေးဟောင်းကျောက်စာပျူစာများကို နားလည်ပတ်ရှုနိုင်စွမ်းရှိသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရတနာသိုက်ရှာဖွေရာတွင် အရေးပါသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မောင်နှန်းဝေကိုလည်း လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ဝတ်ကျေပြန်စွာ ပြုစုဧည့်ခံ၏။ မောင်နှန်းဝေကသည်းရှေးဟောင်းပျူလူမျိုးတစ်ဦးနှင့် ပတ်သက်၍ သုလေ့လာထားသမျှကို ပြောပြခဲ့သည်။

‘မိုင်းမောဆိုတဲ့စကားက မက်မောဆိုတဲ့ ရှမ်းစကားကဆင်းသက်လာတာပဲ။ ဆိုလိုတာက မောရှမ်းအမျိုးအနွယ် အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးကို စတေးပြီး မြို့တည်ခဲ့တာကြောင့် မက်မောကနေ မိုင်းမော ဖြစ်လာတယ်လို့ သမိုင်းပါမောက္ခကျွန်တော့ဆရာက ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်’

‘အင်း... မောင်နှန်းဝေရောက်လာမှဘဲ ရှေးခေတ်ပျူလူမျိုးတွေအကြောင်း သေချာသိရတော့တာပဲ။ ဦးတို့က ဒီနယ်ခြေမှာသာ နေလာကြပေတယ် ရှေးခေတ်ကအကြောင်းတွေကို သိပ်သိတာမဟုတ်ဘူး’

ဦးကြီးတို့နေတဲ့ ပန်းလောင်မြစ်ဝှမ်းလွင်ပြင်ဒေသက ဟိုတုန်းက ပျူမြို့ပြနိုင်ငံတော်တွေ ထွန်းကားခဲ့တဲ့နယ်မြေတစ်ခုပဲ ဦးကြီးအေဒီ ၂ ရာစုမတိုင်ခင်ကစတင်ခဲ့ပြီး အေဒီ ၇ ရာစုလောက်မှာ အထွတ်အထိပ်ရောက်ခဲ့တာဘဲ အေဒီ ၈ ရာစုလောက်မှာ မိုင်းမောမြို့ပြနိုင်ငံတော် ပျက်သုန်းခဲ့ရတယ်လို့ သမိုင်းပညာရှင်တွေက ယူဆထားပါတယ်။

‘ပျူမင်းဆက်တွေတော်တော်များသလား... ကိုနန်းဝေ’
ပန်းငုံကလည်း စိတ်ဝင်တစားမေးကြည့်သည်။

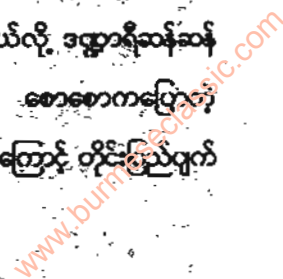
‘ဟုတ်တယ်... ပန်းငုံ။ ရှေးဟောင်းမြန်မာပုရကျမ်းမှာ တစ်ကောင်းအဘိရာဇာထက် ရှေးကျတဲ့ ပျူမင်းပေါင်း ၁၃၉၃ ပါပေါ်ထွန်းခဲ့တယ်လို့ဆိုတယ်။ စာရင်းအရပြောရရင်တော့ ဟံသာဝတီပျူမင်း ၈၀၀ တပွဒီပပျူမင်း ၁၉၀ မကွပျူမင်း ၉၇ ကောင်းစင်ပျူမင်း ၃၀ အလကပပျူမင်း ၂၆ ရွာပုပြီးပျူမင်း ၅၀ ပင်လယ်ပျူမင်း ၉၇ လယ်ကိုင်းပျူမင်း ၄၀ ရှိတယ် လို့ပြောတယ် ...’

‘ပင်လယ်ပျူဆိုတာက ပုဂံခေတ်မှာ ပင်လယ်မြို့ဆိုတာရှိဖူးတယ် အဲဒါဟိုတုန်းက မကွရာပျူနိုင်ငံဖြစ်တဲ့ မာဂခေတ်ရစ်ပြည်

ပျက်တဲ့အခါမှာ ဦးသျှောင်မဉ္ဇူလရာစ်ပြည်ဆိုပြီးပေါ်ပေါက်လာတယ်ပထမဦးဆုံးမင်းက ဝါနာတကာလုတုပွ မင်းတဲ့ နောက်မင်းက စေတီယ... အဲဒီမင်းလက်ထက်မှာ အမတ်သေရင် အမွေတောင်းတယ်။ အခွန်အကောက်တွေက အရမ်းများတယ်။ ပြည်သူလူထုတွေလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြရတယ်။ သိကြားမင်းက သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ခေါ်ပြီးဆုံးမတာကို မနာခံဘူး။ အဲဒါကြောင့် သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်မင်းကိုခေါ်ပြီး ပင်လယ်လှိုင်းတန်ခိုးတွေ ဝေစေတဲ့အခါမှာ မင်းနဲ့ တရားမဖက်သူတွေသေကြေပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့သူတွေဘဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ ပျူခေတ်မှာ ပင်လယ်မြို့ဆိုတာလည်း ရှိတယ်’

‘ဒါနဲ့ မိုင်းမောပျူမြို့ကြီးပျက်သွားတာ ဘာကြောင့်ပျက်သွားရတာလဲ’

‘နောက်ဆုံး အုပ်စိုးတဲ့မင်းတစ်ပါးဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြီး အလွန်ချောမောတဲ့ မယ်တော်ကို မိဖုရားမြှောက်ခဲ့တာကြောင့် နတ်သိကြားတွေကနေပြီး သဲခိုးနဲ့ပျက်လိုက်တယ်လို့ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်ပြောပြတာတော့ ကျွန်တော်ကြားဖူးခဲ့တယ်။ စောစောကပြောတဲ့ ပင်လယ်မြို့ပျက်တာလည်း တရားမစောင့်တဲ့မင်းကြောင့် တိုင်းပြည်ပျက်

ခဲရသလို မိုင်းမောပျူမြို့တော်လည်း တရားမစောင့်တုံမင်းကြောင့် ပျက်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့'

'ဟုတ်ပြီ ဦး ခုမှသတိရမိတယ်။ ဦးတို့အိမ်မှာက ဘိုးဘွားတွေ ဆက်ကိုးကွယ်လာတဲ့ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော် တစ်ဆူရှိ တယ်။ နောက်ပိုင်းပလ္လင်ရဲ့ နောက်မှီတက်ပေါ်မှာ ပျူစာတွေရေးထိုး ထားတယ်။ ဘာလဲတော့မသိဘူး။ သမီးပန်းငုံ ဘုရားစင်ပေါ်က ဆင်းတုတော်ကို မောင်နန်းဝေကို ပြလိုက်ပါဦး'

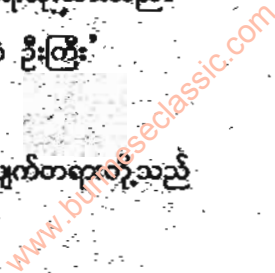
ပန်းငုံက ဘုရားစင်ပေါ်ရှိ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်အား ပင့်လာပြီး မောင်နန်းဝေအားပေးလိုက်သည်။ မောင်နန်းဝေကဆင်းတုတော်အား သေချာလေ့လာကြည့်သည်။

'ပျူခေတ်ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်တွေရဲ့ လက်နေဟန် မုဒြာနဲ့ ခြေနေဟန်(အာသန)တွေက ပုံစံအမျိုးမျိုးရှိတယ် ဦးကြီး။ အများဆုံးတွေက စာတ်တာက လက်နေဟန်(မုဒြာ) ၁၀ မျိုး၊ ခြေနေဟန်(ဟာသန) ၈ မျိုး၊ ဒီဆင်းတုတော်ကလည်း ပျူခေတ်က ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နဲ့ ရဟန္တာရုပ်ပွားတော်များကို ခွဲခြားရာမှာ ဦးခေါင်းတော်မှာ မထိတော်ဝါခြင်း ဦးပြည်အတိုင်း

ရှိနေခြင်းဆိုတာကိုကြည့်ပြီး ခွဲခြားရပါတယ်။ ရုပ်ပွားတော်ရဲ့ ကိုယ်လုံးတော်မှာရှိတဲ့ သင်္ကန်းတော်တွေကလည်း အရစ်အတွန့်တွေ ပါတယ်။ နောက်မှာရေးထားတဲ့စာက ပိဋကတ်တော် ဂါထာတစ်ပုဒ်ပဲ ဦးကြီး'

'ဘယ်လိုဂါထာမျိုးလဲ မောင်နန်းဝေ' မောင်နန်းဝေသည် ဆင်းတုတော်၏ နောက်ကျောပိုင်း ပလ္လင် ၏ နောက်မှီတွင်ရေးထားသောပျူအက္ခရာစာ ၄ ကြောင်းကို သေချာ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ရေးထားသော စာမှာ-
ယေဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ
တေသံမောထုံ တထာဂရတော
အာဟတေသဉ္စ ယောနိယောစော
ဧဝံ ဝါဒီမဟာ သမဏော - ဟုရေးထိုးထားသည်။
'တရားသဘောကို ရေးထားတာပါပဲ ဦးကြီး'
'အဓိပ္ပါယ်ကဘာတဲ့လဲ'
ယေဓမ္မာ -အကြင်ဓမ္မာငါးပါး ဖြစ်ပျက်တရားလို့သည်

- ဟေတုပွဘဝါ - အကြောင်းဖြစ်သော သမုဒယသစ္စာ သာလျှင် အမွန်အစရှိကုန်၏။
- တေသံဓမ္မာနံ - ထိုဓန္ဒဝေါးပါးအစရှိသော ဖြစ်ပျက် တရားတို့၏
- ဟေတုံစ - အကြောင်းဖြစ်သောသမုဒယတရား ကိုလည်း
- တထာဂရတော - မြတ်စွာဘုရားသည်
- အာဟ - ဟောတော်မူ၏
- ယောနိယောဇော - အကြင်ချုပ်ငြိမ်းရာဖြစ်သော နိယောဇ သစ္စာသည်
- အတ္ထိ - ရှိ၏
- မဟာသမထော - ထိုရဟန်းတို့၏ အကြီးအကဲဖြစ် သောဘုရားသခင်သည်
- ဧဝံဝါဒီ - ဤသို့သောအယူရှိတော်မူ၏
- လို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။
- အဿဇိက ရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်းကို မိန့်ကြားခဲ့တဲ့

ပိဋကတ်တော်လာဂါထာပါ ပါတယ် ဦးကြီး။

သူကြီးဦးယက္ခမှာ မောင်နန်းဝေ၏ရေးဟောင်းပျူသမိုင်း ဗျူဟာသာများကို နားလည်စိတ်ကျွမ်းသဖြင့် ဝမ်းသာဝမ်းမြောက်ဖြစ်ရ သလို ပန်းငုံကလည်း အထင်တကြီးလေးစားလျက် ရှိသည်။ ပန်းငုံ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကိုနန်းဝေအကြောင်းကို စဉ်းစား ကြည့်မိတိုင်း ရင်ခုန်လာရမည်။

“ဦးတို့မှာရှိတဲ့ အကိုးဖြစ်တဲ့ သူကြီးဦးနေမင်း မှတ်တမ်းရယ် ပုရပိုက်ကိုလဲ အေးအေးဆေးဆေးလေ့လာကြည့်ဖို့ပေါ့ကွာ... အရေး ကြီးတာက ပုရပိုက်က စာတွေကို ဦးသိချင်တယ်”

“ကျွန်တော်ကြီးစားပြီးဖတ်ပေးပါ့မယ်”

“ကဲ သမီး... ပန်းငုံရေ၊ မောင်နန်းဝေကိုတို့သိမ်းထားတဲ့ ရွာနယားလက်ကြပ်ရယ် စဉ့်ခေါင်းကြီးကို လည်းလိုက်ပြလိုက်ပါ ဦးကွယ်”

“အဲဒီ စဉ့်ခေါင်းတလားကြီးကို ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စား ပါတယ်”

ပန်းငုံသည် ကိုနန်းဝေအား အိမ်အတွင်းခန်းတစ်ခုသို့ ဆောင်လာခဲ့သည်။ သူ့ကြီးမင်းဦးယက္ခ၏နေအိမ်မှာလည်း အခန်းတွေ များလှသည်။

မြနဒီရွာကလေးတွင် ဦးယက္ခ သြဇာအရှိန်အဝါကြီးမားသလို မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သူ့ကြီးမျိုးဖြစ်၍ ရွာသူရွာသားများကလည်း လေးစားကြည်ညိုကြသည်။

သားဖြစ်သူဗလမှာ ဖခင်အရှိန်အဝါနှင့် ပေတောဆိုးခိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့စိတ်ဝေဒနာရင်တစ်ဦး ဖြစ်နေသလို တစ်ခါတသေ စိတ်ဖောက်ပြန်လာတတ်သည်။ စိတ်ဖောက်ပြန်ပြီး တစ်ချောင်းနှင့် ကွေ့ရာမြင်ရာ ခုတ်တတ်သည့် အရှိန်တိုင်းတွင် ပန်းငုံက နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျံထိန်းသိမ်းရသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေညီမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သံယောဇဉ်ကြီးရွာ ပန်းငုံစကားကိုတော့ နားထောင်သည်။ စိတ်ဖောက်ပြန်လာပြီဆိုပါက ပန်းငုံက လွှဲပြီး ဘယ်သူမျှ ထိန်းကျောင်းပေးတော့ပေ။

‘ပန်းငုံပြတဲ့ စဉ့်ခေါင်းတလားကြီးက တော်တော်စိတ်ဝင်

စာဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဗျူမင်းသမီးလေးတစ်ပါးကို မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးရည်စိမ်ထားတယ်ဆိုတာ ... တွေ့ရကြုံရ ခက်ခဲတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲ’

‘ဟုတ်တယ် ... ကိုနန်းဝေ မိုင်းမောသူကြီး ဦးနေမင်းရဲ့ ခုတ်ထမ်းထဲမှာ အဲဒီစဉ့်ခေါင်းကြီးကို လှည်းပေါ်တင်ရင်း လျှောကျရာထဲနေ အပေါ်ဘက်ကအုပ်ထားတဲ့ လချေးကျောက်တွေပျက်စီးပြီး ဆေးရည်တွေ နှောက်ကျသွားတယ်။ ဗျူမင်းသမီးလေး ရုပ်ခန္ဓာလည်း ပျက်စီးသွားတာကို သူ့ကြီးဦးနေမင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်လို့ နေထားတယ်။ အဲဒီခုတ်ထမ်းကို ကိုနန်းဝေသေချာ ဖတ်ကြည့်ပေါ့’

‘ဖတ်ရမှာပေါ့ ပန်းငုံရယ် အဲဒီလိုအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်အရမ်းစိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးခဲ့သမျှ အင်္ဂလိပ်ခုတ်ထမ်းတစ်ခုနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်သွားတူနေတယ်’

‘ဘယ်လိုသွားတူတာလဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၆၀ လောက်က နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှာ မိုင်းမောမြို့ဟောင်းကိုဖြတ်ပြီး သတ္တုတွင်းတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းအတွက် သံလမ်းဖောက်ကြတယ် စိမ့်ကြီးပေါက်ရွာထဲနီးမှာစဉ့်ခေါင်းကြီးတစ်လုံးတူးဖော်ရာကနေ စဉ့်ခေါင်းကြီးထဲမှာ အင်စတန်ချော့မာလှပတဲ့ အမျိုးသမီးရုပ်အလောင်းကို ပွားရည်စိမ်ထားတာ ပွားတွေ့တယ်။’

အင်္ဂလိပ်အရာရှိတွေက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။
ခု ပန်းငုံပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဘဲ။ သမိုင်းမှတ်တမ်း
တွေဆိုတာက တူညီတာလဲရှိသလို ကွဲလွဲတာလဲရှိတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အခု ပန်းငုံတို့အိမ်မှာရှိနေတဲ့ စဉ်ခေါင်းကြီးကတော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း
တစ်ခုအနေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရဘူး။

‘ဒါဟာ မိုင်းမောသူကြီးဦးနေမင်းရဲ့တဲ့... ဖျက်စီးသွားတဲ့
ပျူမင်းသမီးလေးရဲ့ လက်ကြပ်ပါ။’

‘ရွှေချိန်ကမနည်းပါလား။’

‘ဟုတ်တယ်... ကိုနန်းဝေ ဒီရွှေနယားလက်ကြပ်က ရွှေချိန်
၃၇ ကျပ်သား ရှိတယ်။’

မောင်နန်းဝေသည် ရွှေနယားလက်ကြပ်ကို သေချာယူကြည့်
လိုက်သည်။

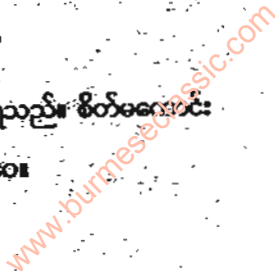
‘ပုံဖော်ပြီး သွန်းခတ်ထားတဲ့ လက်ရာကောင်းပဲ။ ဟင်္သာ
ဦးခေါင်း မြင်းနားရွက်နှစ်ဖက်၊ မြင်းလည်ပင်းနဲ့ ဆင်စွယ်နှစ်ချောင်း
ဆင်နှစ်မောင်းက နှစ်ခု၊ ဟုတ်တယ်... ပန်းငုံ၊ အနုစိပ်ပန်းတီး
လက်ရာကောင်းပဲ။ ဒါမျိုးက ပျူမင်းညီမင်းသားနဲ့ မင်းခန်းမင်းနား
သဘင်ပွဲတွေမှာ ဝတ်ဆင်ကြတဲ့ မင်းဝတ်တန်ဆာပစ္စည်းပဲ။’

‘ခက်တာဦးက ဦးကြီးပဲ။ ရွှေနယားလက်ကြပ်လို့... ပျူခေတ်က
ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်။ ပျူမင်းသမီး
လေးရဲ့ အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပေမယ့် ဒီရွှေနယားလက်ကြပ်
အပြင် တခြားရတနာပစ္စည်းတွေကို ဦးနေမင်းက တိတ်တဆိတ်
မြှုပ်နှံထားတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မိုင်းမောတောကြီးထဲ
စာရှိတဲ့... ထူးဆန်းတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးတွေမှာ အဲဒီလိုပဲမပုပ်မသိုး ဆေး
ချည်စိမ်ထားတဲ့ ပျူမင်းသမီးရုပ်အလောင်းတွေ ရတနာပစ္စည်းတွေ
နဲ့ရမယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်။ အဲဒါတွေသာရရင်တော့ သူဌေးကြီး
ဖြစ်ပြီပေါ့ ကိုနန်းဝေရယ်။ ဦးကြီးကလောဘဲရမ္မက် ကြီးတယ်။’

‘ပန်းငုံဦးကြီး ယူဆထားသလို ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်းလည်း
နိဂြိုဟ်ပါတယ်။ တချို့ သက်သေခံပစ္စည်းအထောက်အထားတွေ ရှိနေ
တာပဲမဟုတ်လား။’

‘နောက်ပြီး ပန်းငုံမှာ ဝတ္ထုဆိုတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်လည်း
ရှိသေးတယ်။’

‘ခုကော သူကဘယ်ရောက်သွားလဲ။’
ပန်းငုံမျက်နှာလေးမှာ ညှိုးနွမ်းသွားပုံရသည်။ စိတ်မကောင်း
ဒွယ်ဝမ်းနည်းစရာကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေပြီလားမသိပေ။

‘ကိုဝဏ္ဏက ကိုဗလလို မဟုတ်ဘူး။ ဘာသာတရားထဲ
 အရမ်းကိုင်းရှိုင်းတယ်။ ပုတီးစိပ်တယ်။ တရားထိုင်တယ်။ နောက်ပြန်
 ကိုဝဏ္ဏကိုလည်း မိုင်းလားသူကြီးဦးနေမင်း ဝင်စားတယ်လို့ သတ်မှတ်
 ထားကြတယ်။ ကိုဝဏ္ဏကလည်း သူဟာ အတိတ်ဘဝတန်းက သူကြီး
 ဟောင်းဦးနေမင်းဖြစ်ခဲ့သလို မိုင်းမောပြည်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်တယ်
 လို့ ယူဆထားတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ အိမ်မက်တွေမက်တတ်ပြီး သူ့ထံ
 ပျူမင်းသမီးလေးက အိမ်မက်ထဲမှာ မကြာမကြာ လာခေါ်ကြောင်
 ပြောပြတယ်။ ကိုဝဏ္ဏအိမ်မက်ထဲကအတိုင်း ပျူမင်းသမီးလေးတစ်ယောက်
 ရဲ့ မပုပ်မသိုးတဲ့ရုပ်အလောင်းရှိရမယ်။ ရွှေငွေရတနာ ပစ္စည်းတွေလည်း
 ရှိရမယ်လို့ ဦးကြီးကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ပြီး ရှာဖွေနေတာပဲ’

‘အခု ကိုဝဏ္ဏကရော ဘယ်ရောက်သွားလဲ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က အိမ်ကနေပျောက်သွားတာပဲ
 ဆေးဆရာဦးဒေဝပြောတာကတော့ မိုင်းမောတောင်ဖက် မြို့ရိုးဟောင်း
 နားမှာရှိတဲ့ စိမ့်ကြီးပေါက် ရိုးချောင်းကမ်းနားမှာ ငုတ္တုခဲရတယ်လို့
 ပြောဖူးတယ်’

‘စိမ့်ကြီးပေါက် ရိုးချောင်းဆိုတာက ဘယ်လိုထူးခြားမှု ရှိလို့

လဲ’

‘အဲဒီနေရာမှာ သူကြီးဦးနေမင်းက မပုပ်မသိုး ဆေးရည်စိမ်
 ထားတဲ့ ခန္ဓာခေါင်းကြီးကို စူးဖော်ရရှိခဲ့တာပဲလေ’

‘ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး’

‘ကိုနန်းဝေ... ဟောဒီဟာ ပျူမင်းသမီးလေးအလောင်းနဲ့
 အတူ သူကြီးဦးနေမင်းရခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းပုရပိုက်ပဲ။ ဘာတွေခဲရေး
 ထားတယ်တော့ မသိဘူး။ တကယ်လို့ ဖတ်လို့ရရင် ဘာအကြောင်း
 အရာတွေကိုရေးထားတယ်ဆိုတာ ပန်းငုံအရင်ဆုံး သိချင်ပါတယ်’

‘စိတ်ချပါ ပန်းငုံ၊ ကျွန်တော်လေ့လာပြီး အဓိပ္ပာယ်ဖော်လို့
 ရရင် ပန်းငုံကိုပဲ အရင်အသိပေးပါ့မယ်။ ဦးကြီးယကူကို ပြောသင့်
 ပြောသင့် တိုင်ဝင်ကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ပန်းငုံကို မေးစရာရှိတယ်’

‘ဘာများပါလိမ့်ကိုနန်းဝေ’

‘ကျွန်တော် မြန်ဒီရွာကလေးကို ဝင်လာခါစက ရွာတောင်
 ဆက် အဝင်နားမှာ ဘုရားကြီးကုန်းပျက်ဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဘာလဲကိုနန်းဝေလည်း ကိုဗလလို ဥစ္စာခေါင်မလေးနဲ့
 တွေ့ခဲ့လို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး ပန်းငုံ၊ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတာက ဥစ္စာခေါင်မ

လေး မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်မနှံ့တဲ့ အရူးမတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်။ အဲဒါလည်း ထူးဆန်းနေလို့ပါ။

ပန်းငုံ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်ကို မောင်နှန်းတွေ သတိထားကြည့်မိလိုက်သည်။

‘အဲဒီစိတ်သိပ်မနှံ့တဲ့ အရူးမက ကျွန်တော့ကို အုတ်ခဲကိုးတွေ နဲ့ ပေါက်မယ်လို့ လုပ်သေးတယ်။ အမှတ်တမဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဓာတ်ပုံလှမ်းရိုက်ယူထားလိုက်တော့ ဖလက်ရှိုက် မီးပွင့်သွားတာလို့ လဲနံ့ပြီး ဘုရားအပြိုအပျက်တွေကြားထဲ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဟော့မှာ ကျွန်တော်ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံ’

မောင်နှန်းတွေက သူ၏ ကပ်မရာထဲရှိသော ဓာတ်ပုံကိုပြလိုက်သည်။

‘ဪ... ကိုနှုန်းဝေက နှင်းနုနဲ့ တွေ့ခဲ့တာကိုး’

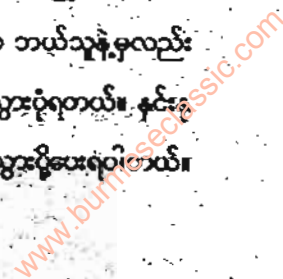
‘သူ့နာမည်က နှင်းနုတဲ့လား’

‘ဟုတ်တယ်ကိုနှုန်းဝေ ... ရွာကလူတွေ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ ဒါကလည်း ပန်းငုံရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ပါ’

‘ဘာတွေလျှို့ဝှက်ထားတာလဲ ပန်းငုံရယ်။ ကျွန်တော်သိခဲ့

ရင်သိချင်ပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ သဘောထားကို ထည်း ပန်းငုံသိပါတယ်။ ပန်းငုံမှာ အခက်အခဲရှိရင် ကျွန်တော်ကူညီနိုင်တာရှိရင် အကူအညီပေးချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့ကိုတော့ နားလည်ပေးပါ’

‘ပန်းငုံကိုနှုန်းဝေကိုတော့ ပြောပြပါ့မယ်။ တခြားသူတွေကိုတော့ မသိစေချင်ဘူး။ ဦးကြီးကိုတောင် ပန်းငုံ အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ထားတာပါ။ နှင်းနုဘဝက စိတ်မကောင်းစရာပါဘဲ။ ကိုဗလနဲ့လည်း ခတ်သက်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ နှင်းနုက ပန်းငုံနဲ့ ညီအစ်မအံ့ရင်း ညီ ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ ကိုဗလက အရမ်းဆိုးတယ်။ နှင်းနုကို ခတ်ကားပြီး အတည်တကျမယူဘူး။ အပျော်သဘောဘဲထားတယ်။ ကိုဗလဝန်ရှိလာတော့ ကလေးမီးဖွားရင်း မီးတွင်းထဲမှာ ကလေးကလည်း နှင်းနု၊ သူ့ဘဝမှာလည်း အခက်ကားခံရ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေနဲ့ သွေးတက်ရင်း စိတ်ဝေဒနာရှင်ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ သူက နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ဟောင်းကြီးနဲ့ ဘုရားကုန်းပျက်ထဲမှာ ပုန်းနေတာ ဘယ်သူ့မှ မလည်း တွေ့တော့ဘူး။ လူတွေကိုတော့ အရမ်းကြောက်သွားပုံရတယ်။ နှင်းနုကလေးပျို သောက်ဖို့ ပန်းငုံ နှစ်ရက်ခြား သုံးရက်ခြား သွားပို့ပေးရပါတယ်။

ကိုဗလမော်ကားခွဲတဲ့ နှင်းနုဘဝကို ပန်းငုံမှ မကြည့်ရ မစောင့်ရှောက်ရင် ဘယ်သူမှ စောင့်ရှောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

'ဒါဆိုရင် နှင်းနုက မီးတွင်းထဲမှာ သွေးတက်ရင်း စိတ်မန့် ဖြစ်သွားတာဆိုတော့ ကိုဗလကရော ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စိတ်ဝေဒနာရင် ဖြစ်သွားရတာလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်အပျက်တွေက တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်သွားတူနေလို့လား'

'ကိုဗလ ဘာကြောင့်ရူးသွားတယ်ဆိုတာ သေချာမသိရဘူး နှင်းနုအတွက် စားစရာတွေသွားပို့ရင်း ကိုဗလကို နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးထဲမှာ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေရပြီး လဲနေတာက စတွေ့ရတာပဲ။ သတိလည်း မှေးနေတယ်။ သတိပြန်ရလာတော့ ကိုဗလလည်း သူ့အကြောင်းကိုဘာမှ မသိရသလို အခု ကိုနန်းဝေ မြင်တွေ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ'

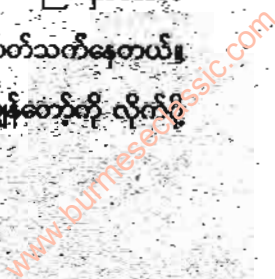
'အင်း... ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုဗလခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာတွေ ရခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့လက်ချက်မှန်းမသိရဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တုန်းက နှင်းနုက အုတ်ခဲကျိုးတွေနဲ့ ပေါက်ဖို့လုပ်သေးတယ် နှင်းနုကများ ကိုဗလမူးလဲနေတုန်း ခေါင်းကို အုတ်ခဲတွေနဲ့ ထုတာများလားမသိဘူး'

'ကိုနန်းဝေပြောပြမှအဲ... ပန်းငုံလည်း ဒီအကြောင်းကို မသိရဘူးမိတော့တယ်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးဝန်းကျင်မှာက နှင်းနုပဲ ရှိတာလေ။ တခြားသူတွေဆိုရင်လည်း သရဲတစ္ဆေကြောက်လို့ ဘယ်သူမှ သွားရတာမဟုတ်ဘူး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

'ပန်းငုံကရော နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးဘက်သွားနေတာ မကြောက်ဘူးလား'

'ဟင့်အင်း မကြောက်ပါဘူး။ ကိုဝဏ္ဏရှိတုန်းကလည်း ပန်းငုံတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အဲဒီအိမ်ကြီးထဲကို မကြာခဏရောက် သွားတတ်တယ်။ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးက ပန်းငုံရဲ့ အတိတ်ဘဝတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်နေခဲ့တယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ အမြဲထင်တယ်'

'ပန်းငုံနဲ့ ကိုဝဏ္ဏတို့ မောင်နှမတွေရဲ့ဘဝက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ကိုဝဏ္ဏက သူကြီးဦးနေမင်း လှဝင်စားပြန်ဖြစ်သလို၊ ဟိုးအရင်က မှုမ်းသမီးကလေးနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ ပန်းငုံကလည်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ အတိတ်ဘဝတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ ဘစ်နေ့လောက် အဲဒီအိမ်ကြီးကို သွားရအောင် ကျွန်တော့်ကို လိုက်ဖို့ပါလား ပန်းငုံ'

ကိုနန်းဝေအနေနဲ့လည်း ရောက်ကိုရောက်ရမယ့် နေရာပေးပေး ပန်းငုံလိုက်ပို့ပါမယ်'

ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောခဲ့သည်ကိုတော့ ထိုအချိန်မှာ မောင်နန်းဝေ မသိခဲ့ပေ။ သူ့အပေါ်တွင် ပန်းငုံ၏ ကြင်နာယုယသော အကြည့်များ တရင်းတနီးဆက်ဆံပုံများက ထူးခြားနေသည်။

ထိုညက ညနက်သည်အထိ ပန်းငုံသည် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ရပါလေသည်။

ပန်းငုံသည် သူမရွေ့တွင်ရှိလော့ ပန်းချီကားအား တစ်ခိုင်းကြည့်လျက်ရှိသည်။ အဆိုပါပန်းချီကားမှာလည်း ကိုဝဏ္ဏနှင့်အတူ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က အမှတ်မထင် တွေ့ရှိခဲ့သည့် ပန်းချီကားဖြစ်သည်။

ပန်းချီကားထဲမှ ပြုံးရွှင်နေသော မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ ပန်းငုံမျက်နှာနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူနေလျက်ရှိသည်။ ပန်းငုံထိုကြည့်ပြီးပန်းချီဆွဲထားသည်လားဟု ထင်မှားရလောက်ပေသည်။

ကွဲပြားသည်ဆိုလည်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများသာဖြစ်သည်။ ပန်းချီကားထဲမှ မိန်းကလေးမှာ ဝိတုန်းရောင်ဆံကေသာကို ဆံထုံးပုံ

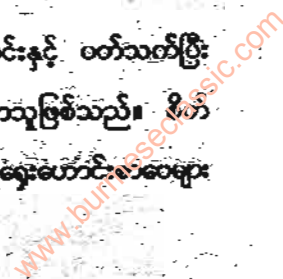
လေးထုံးထားပြီး စိန်ဆံထိုးလေးများ စိုက်ထားသည်။ ပခုမ္မာအသားက ရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်ပွင့် ရွှေဝါရောင် လွန်းတံစ်ရာချိတ်ထဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ပုန်းထက်တွင် ဇာပဝါပါးပါး အရောင်ဖျော့ဖျော့လေးကို ဆွမ်းမြိုထားရာ လွန်စွာမှ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိလှသည်။ လက်ကောက်ဆွဲကြိုးများကိုလည်း ဆင်ယင်ထားသည်။

ဘာကြောင့်များပန်းချီကားထဲမှ မိန်းကလေးသည် ပန်းငုံနှင့် တစ်ပုံတည်း လာရောက်တူနေပါသနည်း။ ပန်းငုံစဉ်းစား၍မရ။ ပန်းချီကားအောက်ခြေထောင့်နားတွင် နန်းဝေဆိုသဖြင့် ပန်းချီဆရာသည် သူ၏နာမည်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်။

ယခုအခါ သူမအိမ်သို့ ဧည့်သည်အဖြစ်ရောက်ရှိနေသည့် ထိုနန်းဝေအမည်နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဘာကြောင့်များ လာတူနေရပါသနည်း။

ကိုနန်းဝေသည် မိုင်းမောပျူမြို့ဟောင်းနှင့် ဖတ်သက်ပြီး စာတမ်းပြုစုရန် မြန်မာ့ရွာလေးသို့ ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ ဖိတ်သဘောထား ပြည့်ဝပြီး သမိုင်းကြောင်းရေးရာ ရှေးဟောင်းလေ့များ

ကိုလည်း တတ်ကျွမ်းသည်။ ပန်းငုံအတွေး ပန်းငုံနှလုံးသားများတွင် ကိုနန်းဝေသည် ညီယူမိမ်းစားလျက်ရှိသည်။ မနက်ဖြန်မနက် စောစောတွင် ကိုနန်းဝေနှင့်အတူ နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်တောင်းကြီးအား လိုက်လံ ပို့ဆောင်ပေးမည်ဟု သူမပြောကြားထားခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းနှင်းနုအတွက် ရက်ရှည်ခံ စားသောက်နိုင်မည့် ကောက်ညင်းထုပ်၊ ငှက်ပျောသီး စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ရာများကိုလည်း ယူသွားရဦးမည်။ သူမအိမ်တွင် တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် အနေကြာလာပြီး နီးစပ်မှုများကြောင့် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်စပြုလာသည်။ သွားအထူလာအတူ အနေနီးစပ်ခဲ့သည့်အလျောက် တစ်နေ့တခြား ကိုနန်းဝေအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုများ စွဲလမ်းမှုများဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဦးကြီးဦးယက္ခတို့ကလည်း ရှေးဟောင်းမိုင်းမောရတနာသိုက်ကို ရှာဖွေရန် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိသည်။ ကိုနန်းဝေသည် ရတနာသိုက်ကို ရှာဖွေပေးနိုင်ရန် အကူအညီများစွာ ရနိုင်သည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တော်တော်နှင့် ပြန်ခွင့်ပေးမည်မဟုတ်။ မိုင်းမောရတနာသိုက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော် ဘာများဆက်ဖြစ်လာဦးမည်မသိ။ ပျောက်ခွင့်သွားသော အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဝဏ္ဏကိုလည်း ပြန်တွေ့ချင်မြင်ချင်မိသည်။

အတွေးပေါင်းစုံတို့က ပန်းငုံအား အိပ်မပျော်နိုင်အောင် စေစားနှိပ်စက်လျက်ရှိနေပေသည်။

မနက်စောစောထရမည်ဖြစ်၍ မျက်စိနှစ်လုံးပိတ်၍ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားသည့်တိုင် ကိုနန်းဝေပုံရိပ်က ပျောက်မရအောင် မျက်ဝန်းထဲတွင် စွဲထင်ငြိတွယ်နေပေတော့သည်။

မိုင်းမောရတနာသိုက် လျှို့ဝှက်ပုရပိုက်

သူကြီးဦးယက္ခ နေထိုင်နေသော အိမ်ကြီးမှာ အဆောင်အနန်းများစွာနှင့် နှစ်ထပ်အိမ်မြင့်ကြီးဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ် လက်ယာဘက်ထောင့်စွန်းအနန်းတွင် မောင်နန်းဝေအတွက် သီးသန့်နေရာပေးထားသည်။ ထိုညက မောင်နန်းဝေ အိပ်ခန်းတွင်လည်း မှန်အိမ်အလင်းရောင်များ ဖြာထွက်လျက်ရှိသောကြောင့် မောင်နန်းဝေ မအိပ်သေးကြောင်း သိသာထင်ရှားလှသည်။

မပန်းနှင့် ပေးလိုက်သည့် မိုင်းမောသူကြီးဦးနေမင်း၏မှတ်တမ်းကိုလည်း သေချာစွာလေ့လာဖတ်ရှုခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သူကြီးဦးနေမင်း၏ ဘဝတွေ့ကြုံမှုများကလည်း ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသလို ပျူမင်းသမီးလေးအား သင်္ဂြိုဟ်ပြီးပြီးချိန်တွင် ဇနီးဖြစ်သူမသီရိ ရုတ်တရက်

ထွယ်လွန်သွားသည့် ဖြစ်ရပ်များမှာလည်း ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန် လွမ်းမောကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာလည်း စိန်ကြီးပေါက်ချောင်းရိုးရှိ ဆေးညစ်စိမိထားသော ရုပ်အဆင်းပျက်သွားသည့် ပျူမင်းသမီးလေးအလောင်းသင်္ဂြိုဟ်သည့်နေရာမှ အစိမ်းရောင်မီးလုံးကြီးများသည် မိုင်းမောသူသာန်အတွင်း မသီရိအားသင်္ဂြိုဟ်သည့်နေရာသို့ ကူးသန်းဖြောင်းရွှေ့လာကြသည်မှာလည်း အံ့ဩဖွယ်ရာများ ဖြစ်နေသည်။

ရှေးဟောင်းပုရပိုက်ပါ ပျူဘာသာနှင့် ရှေးဟောင်းစာပေများကို မောင်နန်းဝေသည် ကြိုးစားလေ့လာဖတ်ရှုပြီးနောက် အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်များပါရှိသည်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည်ကား မိုင်းမောပြည့်ရှင် မဟာရာဇာဝင်ဒြတ်၏ လက်အောက်၌ အမှုတော်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသော အဖော်ကြီး မဟာသေနဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်၏တူမတော်မှာ ပျူသဘင်သင်္ဃာတော်တို့ ခေါင်းဆောင်ကချေသည် သီရိဓာလာဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြည့်ရှင်မင်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သားရတနာ သူရိယ ရာဇာမင်းသားနှင့် ကချေသည်သီရိမာလာတို့မှာ တရုတ်နေပြည်တော် ချန်အန်မြို့သို့ ပျံ့သဘင်ဂီတပညာစွမ်းများကို သွားရောက်တင်ဆက် ပြသခဲ့ပြီးနောက် အသွားအပြန် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်ကြာမှ မိုင်းမော နေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါခဲ့သော ခရီးဖြစ်ပေသည်။

သူရိယရာဇာမင်းသားနှင့် ကချေသည်သီရိမာလာတို့သည် မေတ္တာတော်မျှကြပြီး သုဝဏ္ဏသေလာဘုရားတွင် သစ္စာတည်တိုင် တည် စကားဆိုခဲ့ကြပါ၏။ သူရိယရာဇာမင်းသားမှာ သစ္စာပျက်ယွင်း ဖောက်ပြန်ခဲ့ပြီး မင်းသမီး ရူပဒေဝီနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့ပါ၏။

ကျွန်ုပ်၏ တူမတော်ကချေသည် သီရိမာလာမှာ ကြေကွဲစိမ်းနည်းစွာ အဆိပ်သောက်၍ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသစ္စာတရားကို ခိုင်ကြည်စွာ ခဲ့ပါသည်။

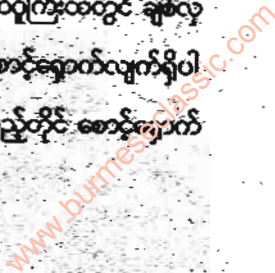
သူရိယရာဇာမင်းသားအား ကျွန်ုပ် လှည့်ဖြားခဲ့ပါသည်။ မိုင်းမောမြို့ဟောင်း တောင်ဘက်တွင် စဉ့်အခေါင်းဖြင့် ဆေးရည်စိမ်ထား သော ရုပ်အလောင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏တူမတော် ကချေသည် သီရိမာလာ

မဟုတ်ပေ။ ထိုရက်ပိုင်းက အဖျားရောဂါနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သော ကချေ သည်မလေး သီရိကလျာဖြစ်သည်။

သီရိကလျာသည် သီရိမာလာနှင့် ခွဲခြားမရအောင် ရုပ်ရည် တူကြသည်များ ဖြစ်သည်။ ကပ္ပသဘင်များတွင် သီရိမာလာကိုယ်စား နှစ်ကိုယ်ခွဲသရုပ်ဆောင်ကြသည့် ချေသည်မလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သီရိကလျာ ကွယ်လွန်သွား၍ ဆေးရည်စိမ်ပြီးနောက် စဉ့်ခေါင်းကြီး တွင် ထည့်သွင်းထားရာ သူရိယာဇာမင်းသားလေးမှာ သူချစ်မြတ်နိုး သော ကျွန်ုပ်၏တူမတော် သီရိမာလာဟုပင် ထင်မှတ်ထားခဲ့သည်။

သူရိယရာဇာမင်းမင်းသား၏ အစီအရင်နှင့် မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးရည်စိမ်ထားသော ကျွန်ုပ်တူမတော် ကချေသည် သီရိမာလာ ရုပ်အလောင်းအား တိတ်တဆိတ်ဆောင်ကြဉ်းပြီး ဤမိုင်းမောလိုက်စု တွင် ရွှေငွေရတနာများနှင့်အတူ ထည့်သွင်းထားရှိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဤမိုင်းမောလိုက်စုကြီးထဲတွင် ချစ်လှ စွာသော တူမတော်လေး၏ ရုပ်အလောင်းအား စောင့်ရှောက်လျက်ရှိပါ သည်။ ကျွန်ုပ်ကွယ်လွန်ပြီး ဝိညာဉ်ဘဝရောက်ရှိသည့်တိုင် စောင့်ရှောက် နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

မိုင်းမောရတနာသိုက် လျှိုဏ်ပုရပိုက်

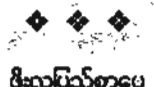
အို... လောကကိုစောင့်ရှောက်ကြကုန်သော လောကပါလ
နတ်မင်းကြီးများနှင့် သစ္စာတရားမြတ်တို့အား တိုင်တည်လျက် ကျွန်ုပ်
အမတ်ကြီး မဟာသေန သစ္စာဆိုခဲ့ပါသည်။

ဤမိုင်းမောလိုဏ်ဂူကြီးထဲတွင်ရှိသော ရတနာပစ္စည်းတို့သည်
နောင်တွင် ပွင့်တော်မူမည့် အရိမေတ္တယျဘုရားရှင်လက်ထက်တွင်
ကျွန်ုပ်၏တူမတော် ကချေသည် သီရိမာလာနှင့်အတူ ဆုံဆည်း၍
ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးရန် ကျောင်းတော်ကြီးအတွက် လှူဒါန်းခဲ့
ပါသည်။

ဤဘဝအိုင်းအခြားတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်တူမတော်တို့သည်
မကျွတ်မလွတ်သောဘဝနှင့် လောကသစ္စာတရားကို ဖောက်ဖျက်
သူများ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရင်း ဤမိုင်းမော လိုဏ်ဂူတော်ကြီးတွင်
ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝိညာဉ်တော်နှင့်အတူ ထာဝရရှင်သန်စေနိုင်ပါသတည်း။

- သီရိဝစ္စ ... ဝိန္ဒုပြောက်ရှာ
- ယာဘက်နေ ... ဝဲဘက်လ
- ဘေးဝဲဝရဖိန်... ဘေးယာခရသင်း
- သံဖြူလှိုင်းတွန် ... ရေသောက်ဆင်း

အမတ်ကြီးမဟာသေန
မိုင်းမောရွှေပြည်နေပြည်တော်

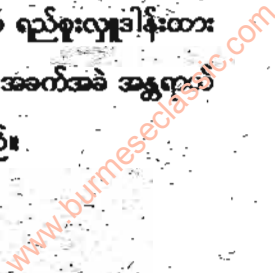
မောင်နန်းဝေသည် မပန်းငုံပေးလိုက်သော သူကြီးဦးနေမင်း
ထားခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းပရိုက်ပါ ပျူစာများ၏ အကြောင်းအရာများ
ကို သိရှိသွားသလို မိုင်းမောလိုဏ်ဂူနှင့် ရတနာသိုက်ရှိရာ နေရာကို
လည်း ခန့်မှန်းတွက်ဆရရှိသွားလေသည်။

အမတ်ကြီးမဟာသေန၏ ပရိုက်ပါ အောက်ဆုံးစာမျက်နှာ
များမှာ ရတနာသိုက်ရှိရာသို့ ရှာဖွေဖော်ထုတ်နိုင်သည့် မြေပုံအညွှန်း
တစ်ခုလည်း ဖြစ်လောက်ပေသည်။

မနက်ဖြန်နံနက်ရောက်လျှင် မပန်းငုံနှင့်အတူ နှစ်ဆောင်ပြိုင်
ခံအိမ်တော်ဟောင်းကြီးသို့ လေ့လာရန် သွားရောက်ကြမည်ဟု ချိန်းဆို
ထားပြီးဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းကိုလည်း မပန်းငုံနှင့် ဦးစွာတိုင်ပင်ရပေမည်။
သူကြီးဦးယက္ခမှာ လောဘကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မိုင်းမောရတနာ
သိုက်အား မဖြစ်မနေရှာဖွေမည်သူဖြစ်သည်။ ရတနာသိုက်ရှိ ရွှေငွေ
ပစ္စည်းတို့မှာ နောင်ပွင့်မည့် ဘုရားရှင်အတွက် ရည်စူးလှူဒါန်းထား
သော ပစ္စည်းများဖြစ်ရာ ရှာဖွေသူများအတွက် အခက်အခဲ အန္တရာယ်
များနှင့် ကြုံတွေ့ကောင်း ကြုံတွေ့နိုင်ပေသည်။

ဝိသုပ္ပာယ်စာပေ

မောင်နန်းဝေအနေနှင့် ရှေးဟောင်းပျူသမိုင်းနှင့် မိုင်းမော ဗြူတော် အကြောင်းကို လေ့လာစုံစမ်းပြီး စာတမ်းရေးရန်သာ ဖြစ်သည်။ ရတနာသိုက်ရှာဖွေရန် မဟုတ်ပေ။

သို့သော် သူကြီးဦးယက္ခ၏အိမ်တွင် နေထိုင်တည်းခိုမိရင်း အကျစ်အတည်း တစ်ခုအတွင်းသို့ ဆင်းသက်မိသလိုဖြစ်ပြန်သည်။ ပန်းငုံဆိုသည့် မိန်းမချောလေးအပေါ်တွင် ခင်မင်သံယောဇဉ် တွယ်မိခဲ့သလို သူကြီးဦးယက္ခ၏ အသိုက်အဝန်းထဲတွင် မိုင်းမောရတနာသိုက် ရှာဖွေရှေ့၌ ဘုမသိဘမသိ ကြားညှပ်ပါဝင်ကာ ပက်သက်လာရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

ဖြစ်လာသမျှကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်သော ပင်ကိုစိတ်နှင့် အတူ မောင်နန်းဝေကိုယ်တိုင်ကလည်း ရှေ့ဆက်ဖြစ်ပေါ်မည့်အကြောင်းများကို စိတ်ဝင်တစား ရင်ခန့်နေမိလေတော့သည်။

ဆောင်းနံနက်ခင်းဖြစ်သောကြောင့် နင်းမှိုကလေးများ တဖွဲဖွဲ ကြွဆင်းလျက်ရှိသည် နေခြည်များကလည်း နင်းမြူထုအား မဝံ့မရဲ ထိုးဖောက်ဖြာကျလာကြသည်။ မောင်နန်းဝေနှင့် ပန်းငုံတို့သည် နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ဟောင်းကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်လာကြပြီး လှည့်လည် ကြည့်ရှုနေကြသည်။

နှစ်ဆောင်ပြိုင်သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်အမြင့်ကြီးမှာ မြင့်မားသော အမိုးပြဿာဒိ စုလစ်မွန်းချွန်းများဖြင့် လွန်စွာရှေးကျခမ်းနားလှပလွန်းသည်။

‘ပန်းငုံတို့ကြားဖူးတာကတော့ စံအိမ်တော်ကြီးကို အင်္ဂလိပ်ခေတ်က မြို့ပိုင်မင်းတစ်ယောက် ဆောက်ခဲ့တာလို့ပြောတယ်’ မောင်နန်းဝေကလှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း...

‘အဆောက်အဦက တကယ့်ကိုဘဲ ခမ်းနားတာပဲ။ ခေါင်မိုးစွန်းမှာရှိတဲ့ တုရင်ဒေါင့်ရင်း ဒေါင့်ပန်းတွေလည်း ပြိုကုန်းနုတယ်။ ဟောဒီအဆောင် ဆင်ဝင်ပေါက် တံစက်မြိတ်မှာတပ်ထားတဲ့ ခြူးပန်းခြူးနွယ်ကနုတ် ခြူးပန်းဆွဲ စိန်ပွင့် စိန်ကုံး မုဒရယ်ပန်းနွယ် ဆင်ပွယ်ပန်းယုက်မကန်းကွက်တွေ ပျက်စီးတုန်တာ တော်လော်နုမြော်ဖို့

ကောင်းတယ်၊ ဒါတွေက အင်္ဂလိပ်ခေတ်ဆိုပေမယ့် ကုန်းဘောင်ခေတ် ပန်းတော့ ပန်းပုလက်ရာတွေဘဲ ပန်းငုံ

ကိုနန်းဝေက သမိုင်းပညာရပ်တင်မကဘူး အနုပညာ လက်ရာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော်တော်သိတာပဲ

ဒီလိုပဲ လေ့လာထားရတာပေါ့။ ဒါတွေက ကျွန်တော့် ဝါသနာအပါဆုံးကိစ္စတွေမဟုတ်လား

ဟိုတုန်းကဆိုရင် ဒီစံအိမ်တော်ကြီးက အတော့်ကို ခမ်းနား ထည်ဝါခွဲလိမ့်မယ်။ မှန်ပြုတင်းပေါက်တွေကိုတောင် မုဒရပ်ပန်းတွေ ကမ္ဘတ်ပန်းခက် ခရုပတ်ကနုတ်ပန်းတွေနဲ့ ဘောင်ခတ်ထားတယ်။ လင်းနို့တောင်တွေ၊ တုရင်ပန်းဆွဲတွေလည်း ပြုတ်ကျပျက်စီးကုန် ကြပြီ

ကိုဝတ္ထုနဲ့လာတုန်းက ပန်းချီကားတစ်ချပ်ရခဲ့တာရှိတယ်။ အဲဒီပန်းချီကားက ပန်းငုံအတွက် ထူးခြားလွန်းလို့ အိမ်မှာယူပြီးသိမ်းထား တယ်။ ကိုနန်းဝေကို နောက်မှ ပြရဦးမယ် ပန်းချီကားရတဲ့အခန်းကို ပန်းငုံလိုက်ပြမယ်။ လာ ကိုနန်းဝေ

ပန်းငုံခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလာရင်း မောင်နန်းဝေ ခန္ဓာ

ဆိုယ်တစ်ခုလုံး လေးလံလာသည်ဟု ထင်မိလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် သည်း လွမ်းသလို ဆွေးသလို ထူးဆန်းသည့် ဝေဒနာတစ်ရပ်အား ခံစားလာမိသည်။

သစ်တိုသစ်စများကလည်း ရှုပ်ထွေးစုပုံနေသလို ကြမ်းခင်း များကလည်း ဆွေးမြေ့နေကြသည်။ တချို့နေရာတွင် ဟောင်းလောင်း ဆိုက်ကြီးဖြစ်နေကြသည်။ တကျိုကျိုမြည်နေသော ကြမ်းခင်းများ ဆီတွင် သတိထားပြီး လျှောက်နေကြရသည်။

ဒီအခန်းပဲ ကိုနန်းဝေ

မပန်းငုံ စကားပြောသံများက တုန်လှုပ်နေပုံရသည်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း ကတုန်ကရင် ဖြစ်နေပုံရသည်။ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော သူတို့နှစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မျက်နှာကျက်တွင် နီလေးခိုနေကြသော လင်းနို့များက တဖျတ်ဖျတ်တုန်းတုန်း ထပြန် ရွားကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အမိုးစွန်းပေါ်မှ တွဲလွဲချိတ်နေသော ကနုတ်ပန်း ဆောင်တစ်ခုသည် မောင်နန်းဝေခေါင်းပေါ်သို့ အမှတ်မထင် ဖြုတ်ကျ သာသည်။

‘ဝုန်း’
‘ဒိုင်း’

မောင်နန်းဝေစိတ်ထဲတွင် သေနတ်သံများ ကြားလိုက်ရသည် ဟု ထင်မိသည်။ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်နေဖြစ်သွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရွေ့ခနဲ ပုံလဲကျသွားပြီး သတိမေ့မျောသွားသည်။ သူ့စိတ်အတွင်း အတိတ်ကာလ တစ်ခုဆီသို့ လွင့်ပါးသွားလေသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော လူတစ်စုသည် တုတ်၊ ဆေး၊ လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားရင်း သူ့အား ဝိုင်းရံထားသည်။ ရင်ဘတ်နေရာမှ မချိမဆံ့ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးများက မြင်မကောင်းအောင် နီလာလျက်ရှိသည်။ သူ့ရှေ့နားတွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာလည်း ပုံလဲလှဲသွားလဲကျလျက် ဖုန်မှုန့်များ အထွေးထွေးပေကျနေပေသည်။ သွေးထဲတွင် လဲကျနေသူမှာ မောင်နန်းဝေဖြစ်နေသည်ကို မောင်နန်းဝေကိုယ်တိုင် ပြန်လည်မြင်တွေ့ရသည်။

ဖြူဖွေးနုနယ်သော မိန်းကလေး၏လက်ကိုလည်း တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ အားအင်များ ကုန်ခမ်းပြီး လက်တွဲပြုတ်သွားသည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းငုံဖြစ်နေသည်။ သူ၏ အသက် ရှူရှိုမရတော့။ ရင်ထဲမှာတင်းကြပ်နေသလို ကျောဘက်မှ မချိမဆံ့ နာကျင်လျက်ရှိသည်။

ပန်းငုံကိုကြည့်လိုက်ရင်း သူ့နှုတ်မှ မသဲကွဲသောအသံ တိုးညှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာရင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

‘ခင် ... ခင် ... လေး ...’

‘ကိုနန်းဆေ... ကိုနန်းဆေ ... သတိရလာပြီလား တိုနန်းဆေ’

အဝေးဆီမှ လွင့်ပွဲလာသော သူ့နာမည်ခေါ်သံသည် သိစိတ်အာရုံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ မောင်နန်းဝေသည် လူလွန်လွန်များ လိုက်ရင်းသတိပြန်ရှုလာသည်။ သူ့အား စိုးရိမ်တကြီး စိုးရိမ်ကြည့်နေ

သော ပန်းငုံမျက်နှာကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ မသိစိတ်တွင် အမှတ်မထင်ပေါ်လာသော ခင်ခင်လေး၏မျက်နှာ ...

‘ကျွန်တော်ဘာဖြစ်သွားသလဲ ပန်းငုံ’

‘လင်းနို့တွေထပျံ့ရင်း ... မျက်နှာကြက်ဘေးနားက ကနုတ်ပန်းဘောင်တစ်ခု ပြုတ်ကျလာတာ ကိုနန်းဝေခေါင်းကို ထိခိုက်သွားတယ်။ ခေါင်းပေါက်ပြီး သွေးစို့သွားတယ်။ တော်ပါသေးရဲ့ ပန်းငုံ အရမ်းစိုးရိမ်သွားမိတယ်။ အခု သတိကောင်းကောင်းရပြီ မဟုတ်လား ပန်းငုံကိုယ်တိုင်က မှားတာပါ။ ဒီနှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးထံ ဘာကြောင့် ကိုနန်းဝေကို ခေါ်လာချင်လဲမသိပါဘူး’

‘စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ပန်းငုံရယ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ဝင်စားလို့ လာကြည့်ချင်တာပါ’

‘အခုဘယ်လိုနေသေးလဲ သက်သာလားကိုနန်းဝေ’

‘ကျွတ်... ကျွတ် ရပါတယ် ပန်းငုံ’

‘ခေါင်းကအနာလည်း ဆေးထည့်ပေးရဦးမယ် မြန်မြန်ဖြန့်ကြရအောင်’

ပန်းငုံသည် ကိုနန်းဝေအားတွဲခေါ်ပြီး နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်

တော်ကြီးမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပူးကပ်တွဲလျှောက်လာကြသောကြောင့် တစ်ဦး၏နုလုံးရင်ခွန်သံကို တစ်ဦးကကြားနေရသည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ထဲတွင်လည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ယခုလို တွဲလျှောက်လာရခြင်းသည်ပင် ရင်ခွန်ကြည်နူးပျော်ရွှင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ အတိတ်ကာလတစ်ခုတွင် ယခုလို ကြင်နာယုယရွာ တွဲခေါ်လျှောက်ခဲ့ဖူးသည် ထင်မိသည်။

ဘုရားကုန်းပျက်ကြီးကို ကျော်လာပြီးနောက် သီချိုင်းဂူများအနီးသို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သီချိုင်းဂူများကြားထဲမှ ဆံပင်ဖားလျား အဝတ်အစားများစုတ်ပျက်ပေရနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခုန်ပေါက်ထွက်ပြေးသွားသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

‘အဲဒါစိတ်မနှံ့ဖြစ်နေတဲ့ နှင်းနုပီ ကိုနန်းဝေ။ စောစောက ပန်းငုံ ထားခဲ့တဲ့ စားစရာ သောက်စရာတွေလာယူပြီး သူ့ပျော်သွားပုံရတယ်’

‘အင်း ... ဒီမိန်းကလေးဘဝကလည်း တကယ့်တို စိတ်မကောင်းစရာပါလားပန်းငုံရယ်’

အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကြပြီး မောင်နန်းဝေခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သောကြောင့် ပန်းငုံအား ဦးကြီးဦးယက္ခက ဖြစ်စာင်ကြိမ်းမောင်းပါတော့သည်။

‘ပန်းသမီးရယ်... ဘာကြောင့်များ မောင်နန်းဝေကို အိမ်နှစ်ဆောင် ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးဆီ ခေါ်ပြရတာလဲ။ သမီးကလည်း တော်တော်အစွဲအလမ်းကြီးတာပဲ’

ပန်းငုံ၏စိတ်စွဲလမ်းမှုများကို မောင်နန်းဝေခံသိပေ။ သူခေါင်းမှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ပေးရင်း ဆေးဆရာကြီး ဦးဒေဝနှင့် စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ထိုအချိန်ကျမှပင် နှစ်ဆောင်ပြိုင် စံအိမ်တော်ကြီး၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို မောင်နန်းဝေသိရှိသွားလေသည်။ သူခေါင်းပေါ်သို့ ကနုတ်ပန်းတောင်တစ်ခု ပြုတ်ကျရင်း မေ့မျောသွားစဉ်က အတိတ်ဘဝပုံရိပ်တစ်ခု ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာသည်ကို အံ့မှတ်ရလိုက်မိသည်။

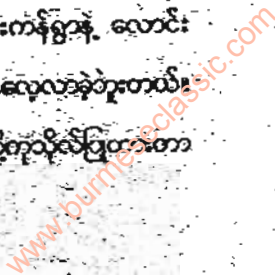
သူက ပန်းချီဆရာလေး မောင်နန်းဝေ။ ပန်းငုံသည်ပင် အတိတ်ဘဝက မြို့ပိုင်ကြီးဦးအောင်ဘနှင့်ဒေါ်ထိပ်ထားခိုင်တို့၏သမီး ခင်ခင်လေးပင်ဖြစ်နေတော့သည်။

ပန်းငုံကလည်း နှစ်ဆောင်ပြိုင်စံအိမ်တော်ကြီးမှ တွေ့ရှိ၍ စိမ်းဆည်းထားသော ခင်ခင်လေး၏ ဝံ့တူပန်းချီကားကို ကိုနန်းဝေအား ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့သည်။ ထိုပန်းချီကား၏ အောက်ခြေတွင် ပန်းချီဆရာသူ၏ လက်မှတ်ထိုးရာတွင် ‘နန်းဝေ’ ဟုလက်မှတ် ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

လက်မှတ်များလည်း ယခု သူထိုးနေကျ လက်မှတ်နှင့် ခွဲခြားမရအောင် တစ်ထပ်တည်းတူနေပေသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ထူးဆန်းသည့် ဖြစ်ရပ်များကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

မောင်နန်းဝေခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရပြီးဒဏ်ရာများ သက်သာလာပြီးနောက် ပန်းငုံအား ရှေးဟောင်းပရိုက်ပါ အကြောင်းအရာများကို ပြောပြလိုက်သည်။

‘အိမ်ပရိုက်မှာ ရေးထားတဲ့အိမ်ပွယ်က ကျိန်စာသဘောမျိုးပဲ ပန်းငုံ။ ကျွန်တော် ဒီမြန်ဒီရွာကို မလာခင် ရိုးကန်ရွာနဲ့ လောင်းတော်ဦးနေရာမှာ ရှေးဟောင်းကျောက်စာနှစ်ချပ်ကို လေ့လာခဲ့တဲ့တယ်။ အိမ်ကျောက်စာတွေမှာ လှူဒါန်းတဲ့လူတွေထဲ သူတို့ကျသိုလ်ပြုထားတာ

တွေကို ဖျက်ဆီးလို့ရှိရင် ဘာဖြစ်ပါစေ ညာဖြစ်ပါစေဆိုပြီး ကိုနိစာတွေကို ရေးဆိုးထားတယ်။

‘အခုဒီပရပိုက်မှာရော ဘယ်လိုရေးထားလဲ ...ဟင်’

‘ရေးဟောင်းမိုင်းမောပြည်ရဲ့ အမတ်ကြီးမဟာသေနက သူ့ရဲ့ တူမတော်ဖြစ်တဲ့ ကချေသည်မလေး သီရိမာလာရဲ့ မပုပ်မသိုး ဆေးရည်စိမ်အလောင်းရယ် ရွှေငွေရတနာတွေကို သူသေဆုံးပြီး ဝိညာဉ်ဖြစ်စောင့်ရှောက်နေတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒီရတနာတွေကလည်း နောင်တွင် မယ့်ဘုရားရှင်တွက် ရည်စူးပြီးလှူဒါန်းတဲ့ ဟာတွေဖြစ်တယ်။ အဲဒါတွေကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီးယူမယ်ဆိုရင် အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံတွေ့ရမှာပဲ’

‘အဲဒီလိုဆိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုနန်းဝေ။ ဦးကြီးတို့ကို

ဒီအကြောင်းမပြောဘဲ ထားလိုက်ရမလား’

‘မပြောလို့လဲ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ ပန်းငုံစဉ်းစားကြည့်လေ

ဦးယက္ခတ္တိက မိုင်းမောရတနာသိုက်ကိုရှာဖွေဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေကြတယ်မဟုတ်လား ပြောပြမှပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

‘အဲဒီရတနာသိုက်ကဘယ်မှာရှိတာတဲ့လဲ’

‘ပုရပိုက်ထဲမှာက နေရာအတိအကျကိုတော့ ဖော်ပြမထား

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိုက်ညွှန်းခေါ်လို လင်္ကာလိုလိုရေးထားတာတော့ပါတယ်။ အဲဒီလင်္ကာကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ထုတ်နိုင်ရင် ရတနာသိုက်ကို တွေ့နိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်’

‘တကယ်လို့ဦးကြီးဦးယက္ခတ္တိက မိုင်းမောရတနာသိုက် ရှာဖွေဖို့ ကိုနန်းဝေကိုပါ ခေါ်သွားတယ်ဆိုရင် ပန်းငုံလည်း ကျန်မအနဲ့ဘူး ပန်းငုံပါလိုက်မယ်’

‘ဘာပြုလို့ လိုက်မှာလဲ ပန်းငုံရယ်’

‘ကိုနန်းဝေကိုစိတ်မချလို့’

ချစ်စဖွယ်မျက်ဝန်းလေးထောင့်ကပ်ပြီးစစ် မခိုတရိုနှင့် ပြောဆိုပြီး မောင်နန်းဝေအနီးမှ လှစ်ခနဲ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ပန်းငုံရင်ခနဲ သွားသလို မောင်နန်းဝေရင်ထဲတွင်လည်း နွေးခနဲ

ဖြစ်သွားသည်။

‘ဪ ... ကိုနန်းဝေကို စိတ်မချလို့တဲ့ဆိုပါလား ပန်းငုံ

ရယ်’

နောက်ရက်များတွင် သူကြီးဦးယက္ခသည် ရှေ့ပေးပေးပရပိုက် ပါ မိုင်းမောရတနာသိုက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ့သိလိုသမျှကို မေးမြန်း တိုင်မင်ဆွေးနွေးတော့သည်။

‘မောင်နန်းဝေ ပြောတဲ့အတိုင်း ပရပိုက်မှာပါတဲ့ သိုက်ညွှန်း လိုလို လက်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

‘ကျွန်တော်အဓိပ္ပာယ်ပြန်ကြည့်တော့’

သီရိဝဇ္ဇ ...ဗန္ဓုပြောက်ရွာ

ယာဘက်နေ ...ဝဲဘက်လ

ဘေးဝဲဝရဇိန်...ဘေးယာခရသင်း

သဲဖြူလှိုင်းတွန့် ရေသောက်ဆင်း ... လို့ပါရှိတယ်။

သီရိဝဇ္ဇကို ဗန္ဓုပြောက်ဆိုတာက မိုင်းမော ဖျူခေတ်ဒဂါးတွေမှာပါတဲ့ ကိုးကွယ်မှုအယူဝါဒမျိုးစုံရဲ့ ယုံကြည်မှုရုပ်ပြ (S/M Bols)တွေပါတဲ့ ဦးကြီး။ ဖျူလူမျိုးတွေက ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ စိန်၊ ဗြဟ္မဏနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တွေ သုံးစွဲတဲ့ အမှတ်လက္ခဏာတွေကို ရုပ်ကြွရုပ်တွေ ခတ်နှိပ်ထား ကြပါတယ်’

‘ယာဘက်နေ ဝဲဘက်လ ဆိုတာကရော ဘာကိုပြောတာလဲ ကိုနန်းဝေ’

‘အဲဒီဖျူဒဂါးတွေရဲ့ ဘေးအရန်မှာ နေလစကြာတံဆိပ်တွေ ဘဒ္ဒစီထိုင်ခုံအောက်မှာ ရေလှိုင်းလို အတွန့်တွန့်လေးတွေပါတယ်။ နောက်တစ်ဖက်မှာက နေရောင်ခြည်တွေဖြာထွက်ပြီး တက်နေဝန်းကို နက္ခတ်တာရာတွေပိုင်းပတ်ထားတဲ့သဘော အခက်အပြောက်တွေနဲ့ ဖော်ပြထားတယ်။ ခရသင်းဆိုတာ ဗဿနီနတ်မင်းကိုစွဲတဲ့ ဗစုညဦး လေးမျိုးထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်ပြီး စိရိစ္ဆာဏရာဇပလ္လင်ဦးကင်စွဲ ဝဲ။ နောက်တစ်နည်းပြောရရင် နဂါးနှစ်ကောင်လည်းဖြစ်နိုင်တယ် တခြားတစ်နည်းက သီဝနတ်မင်းကိုစွဲတဲ့ ကြိဘူလလို့ခေါ်တဲ့ ခက် ရင်းသုံးခွလှုံတွေပါတယ်’

‘မောင်နန်းဝေပြောတာတွေကို ဦးတို့တော့ နားမလည်ဘူး။ ဦးသိချင်တာက အဲဒီမိုင်းမောတောကြီးထဲမှာ ရတနာတွေဘယ်မှာ ရှိမလဲဆိုတာပဲသိချင်တယ်’

‘အတိအကျအသေချာတော့ပြောလို့မရဘူး ဦးကြီး။ ပရပိုက် မှာပါတဲ့ သိုက်ညွှန်း လက်က ညွှန်ပြထားတာကို ကျွန်တော်တို့ လှေလာရာဖွေဖော်ထုတ်ကြည့်ရမှာပဲ။ မိုင်းမောတောကြီးထဲ ရောက် ခု အဲဒီလိုသင်္ကေတတွေရှိနိုင်မယ့် နေရာဟာတာတွေဖြစ်နိုင်လေ ဖါဒါကို’

ရှာဖွေစူးစမ်းထောက်လှမ်းရင်းလက်တွေ့အဖြေရှာကြည့်မှ သိနိုင်မယ့် အနေအထားပဲ ဦးကြီး။ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်သတိပေးချင်တယ်။

‘ဘာများလဲ မောင်နန်းဝေ’

‘ဒီကိစ္စဟာ အန္တရာယ်များတယ် ဦးကြီး။ ရှေးဟောင်းပျူလူမျိုးတွေဟာ ကျိန်စာသဘောမျိုးသစ္စာဆိုထားတတ်ကြတယ်။ အမတ်ကြီးမဟာသေနနဲ့ သူ့ရဲ့တူမတော်ကချေသည် ပျူမင်းသမီး သီရိမာလာတို့ဟာ ကွယ်လွန်သွားပြီး ဝိညာဉ်အဖြစ်နဲ့ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ စောင့်ရှောက်နေမှာပဲ။ နောင်ပွင့်မယ့် ဘုရားရှင်အတွက် ရည်စူးထားတာဆိုတော့ ကိုယ့်အတ္တအကျိုးစီးပွားအတွက် မရှာသင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဦးကြီးရယ် ဒီရတနာတွေရတော့ရော ဘာလှစ်မှာလဲ ကိုယ့်အသက်ထက်ဘာမှ တန်ဖိုးမရှိပါဘူး’

ပန်းငုံကလည်းရှာဖွေခြင်းမပြုရန် ဝင်ရောက်ပြောဆိုသည်။ ဦးယုကတော့ အလျှော့ပေးမည့်သူမဟုတ်ပေ။

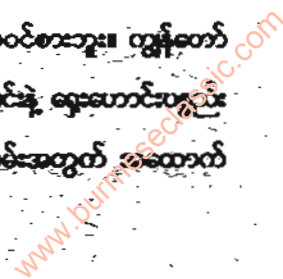
‘ကဲ... ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေကြနဲ့တော့။ ဖိုးထောင်နဲ့ ဟာတောက ခရီးထွက်ဘို့ ရိက္ခာကစ လိုအပ်တာတွေ

စီစဉ်ကွာ။ နောက်နှစ်ရက်ကြာရင်ခရီးထွက်မယ်။ သမိုင်းပညာရှင်မောင်နန်းဝေ ဒီကိစ္စမှာတော့ မောင်နန်းဝေရဲ့ ဆန္ဒသဘောထားနဲ့ မကိုက်ညီလည်း ဦးကိုတော့ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးစေချင်တယ်။ မိုင်းမောရတနာသိုက်ရှာဖွေကိစ္စမှာ မောင်နန်းဝေကအဓိကဦးဆောင်ရမယ့်သူပါ။ ပန်းငုံရော-ဗလရော အကုန်လိုက်ခွဲကြ’

‘ဦးကြီး ကိုဗလကိုခေါ်လို့ဖြစ်ပါ့မလား။ သူက စိတ်ဝေဒနာရှင်လေ’

‘ရပါတယ် ကိုနန်းဝေ၊ ပန်းငုံတစ်ယောက်လုံးလိုက်မှာဆိုတော့ ကိုဗလအတွက် စိတ်ချပါ။ တိုဗလက အမြဲတမ်းစိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့သူမှမဟုတ်တာ။ တောလမ်းခရီးကြမ်းမှာ အန္တရာယ်နဲ့တွေ့ရင် ကိုဗလက အားကိုးလို့ရမယ့်သူတစ်ယောက်ပါ။ ပန်းငုံစကားကို နားထောင်ပါတယ်’

‘အင်းလေ၊ ဒါကတော့ ပန်းငုံသဘောပါပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဦးတို့လိုချင်တဲ့ရတနာတွေကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားဘူး။ ကျွန်တော် သိချင်တာက ရှေးဟောင်းပျူလူမျိုးတွေအကြောင်းနဲ့ ရှေးဟောင်းဟူင်းတွေကိုဘဲ စိတ်ဝင်စားတာ။ ကျွန်တော့စာတမ်းအတွက် အထောက်

အကူရမယ်ထင်လို့ တွန့်တော်ကူညီပေးတာဘဲ။ တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်နန်းဝေရယ်’

ဦးယက္ခက မသိမသာပြုံးလိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ တခြားဘာမှစိတ်မဝင်စားသော မောင်နန်းဝေသည် သူ့တူမချောပန်းငုံထံတော့ စိတ်ဝင်စားနေမှန်းသဘောပေါက်နားလည်ထားသည်။ ထို့အတွက်လည်း ကန့်ကွက်ပြောဆိုရန်မလို။ တစ်နည်းအားဖြင့် မိုင်းမောရတနာသိုက်အား ရှာဖွေရာတွင် မောင်နန်းဝေအကူအညီက အရေးပါသည်။ မောင်နန်းဝေမပါဘဲနှင့် ရှာရန်မလွယ်။ ပန်းငုံနှင့် များထားပြီး သူ့လိုချင်တာရယူဖို့သာ အဓိကဖြစ်သည်။

တောကြီးဟယာ ရတနာသိုက်လိုက်ရ

ဦးယက္ခ၏အစီအစဉ်အရ ကိုဗလ၏တပည့်များဖြစ်သော မိုးထောင်၊ တာတေနှင့် ဦးယက္ခ၏တပည့်ဖြစ်သော မုဆိုးကြီးတေတို့တို့သည် ခရီးထွက်ရန်အတွက်လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို စုဆောင်းကြသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးခါတ်ခဲခြောက်များ၊ တောခုတ်ဝါးများ၊ ဒဏ်လိုက်ခါးများ၊ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှစ်လက် ကာဘိုင်းဘူးလက် တွင်းရန်များ၊ ကြိုးခွေများ စားသောက်ရန် ရိက္ခာခြောက်များ၊ ဆေးဝါးများဖြည့်စုံစွာဆောင်းကြသည်။

ဦးယက္ခကလည်း သူ့တပည့်များအား လေ့လာဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏အန္တရာယ်နှင့် ကြုံရမည့်အခြေအနေ

တွေကြုံလာသည့် အန္တရာယ်များကို အသက်ပေးကာကွယ်ကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိုင်းမောရတနာသိုက်ကြီးအား ရှာဖွေတွေ့ရှိပါက ရွှေငွေ များကို ခွဲဝေပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အဖွဲ့ဝင်အချင်းချင်း သစ္စာမဖောက် ကြရန် မှာကြားပြောဆိုသည်။

စတင်ပြီး ခရီးထွက်လာကြသည်။

နက်ရှိုင်းသလောက် သားကောင်ကြီးများ မြေဆိုများပေါများ လှသည်။ မိုင်းမောတောကြီးသည် လောတသားကောင် ဦးယက္ခအား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ကြိုဆိုနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ တစ်တောင်ကျော် တစ်တောဆင်း နားချည်တစ်ခါ သွားချည်တစ်လှည့်နှင့် နက်ရှိုင်းသော တောတောင်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင်လာကြသည်။

အဆိုပါတောလမ်း တောင်တက်ကြမ်းကြမ်းခရီးတွင် မောင် နန်းဝေသည် ပန်းငုံဆိုသောမိန်းမလှလေးတစ်ဦး၏ သံယောဇဉ်ကြီး တစ်မျှင်ကြောင့် နောက်ဆံတင်ငင်နှင့် လိုက်ပါလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ တောကြီးထဲရောက်လာသောအခါ ပန်းငုံကလည်း မောင်နန်းဝေအား အစစအရာရာ ဂရုတစိုက်နှင့် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ရသည်။

‘အစစအရာရာ သတိထားပါ ကိုနန်းဝေ’

တဖွဖွနှင့် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး သတိပေးစကားများ ပြောခဲ့သည်။ သူတို့အုပ်စုသည် ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ ကျမ်းတက်လာကြရာမှ အတန်ငယ် ပြေပြစ်လာသည့် ကျောက်ချွန်းကြီး တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မွှေးရနံ့များက ထူးခြားစွာ ထွက်ပေါ် သာသည်။

ကျောက်စွန်းကြီး၏ အောက်ဘက်နားတွင် လှည်းဘီးတမျှ ကြီးမားသော ဧရာမရှိပွင့်ကြီးများသည်အလိုက်ကျင်းလိုက် ပွင့်နေကြ သည်။

‘တာတေ...ဟိုမှာကြည့်စမ်း ရွှေရောင်သန်းနေတဲ့ မှိုပွင့်ကြီး ဆွေကွ။ ရနံ့ကလည်း မွှေးအိနေတာဘဲ။ ဗူးဆန်းတယ်ဟ။ သူတို့ အဖို့တံတွေက အညှီရောင်အနက်စင်းကျားပါလား၊ ငါတို့လက်မောင်း ခိုးလောက် ရှိတယ်၊ ဗိုက်ဆာဆာနဲ့ စားလိုက်ရရင် ချိုမလား သိဘူး’

ဖိုးထောင်က သွားရောက်ခူးမည်လုပ်ရာ ဓုဆိုကြီးတောလူ အချိန်မီတားဆီးလိုက်ရသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ သွားမချေနဲ့ အဲဒါဘာမှတ်လို့လဲ အဲဒီကြီး

တွေ့သွားပြီးစားလို့ကတော့ကွာ အကြီးအကျယ်ခုကွရောက်မှာ၊ ခုပြီး စားဖို့မပြောနဲ့၊ မင်းအသားနဲ့ထိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ်ပျက်သလို အသားတွေ ပဲ့ကျသွားလိမ့်မယ်”

“ဒီကောင်တွေ တယ်ခက်တာဘဲ။ တောထဲတောင်ထဲမှာ မင်းတို့မသိတာတွေအများကြီးရှိတယ် ရမ်းသမ်းပြီး လျှောက်မလုပ်နဲ့ ပေတလူစကားကိုနားထောင်ကြ”

ဦးယက္ခက သူ့တပည့်များအား မာန်မဲဆူပူလိုက်သည်။ တာတောတို့မှာလည်း ဇက်များပုဝင်သွားကာ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ကျောက်ချွန်းကြီးအပေါ် ခေတ္တအနားယူအပန်းဖြေနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်နန်းဝေသည် မုဆိုးကြီးပေတလူဖက်သို့ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဦးပေတလူက ကျွန်တော်တို့အုပ်စုမှာ တောကျွမ်းတဲ့မုဆိုးကြီး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ထွက်လာတဲ့ခရီးမှာ ပထမဆုံးရှာတွေ့ရတာက သဲချောင်းလေးတစ်ခုကို တွေ့ဖို့အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါကို အစီအစဉ်ထားပြီးရှာကြရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ထဲ ဆိုတော့ မိုင်းမောရတနာသိုက်အညွန့်လင်္ကာထဲမှာ သဲဖြူလှိုင် တွန့်ရေသောက်ဆင်း ဆိုပြီးအဆုံးပိုဒ်မှာ ရေးထားတယ်။ အဆုံးဟာအ

ဖြစ်သလို ကျောက်လှိုင်ထဲခေါင်းကြီးတစ်ခုထဲကိုစီးဝင်သွားတဲ့ သဲဖြူချောင်းတစ်ချောင်းကိုအရင်ရှာရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ သဲချောင်းတွေစီးနေတဲ့နေရာ သွားကြတာပေါ့”

ရိက္ခာများပစ္စည်းများထည့်သိုထားသော ကျောက်အိတ်များကို ခိုလှောင်လှိုက်ကြပြီး သေနတ်များကို အသင့်အနေအထား ကိုင်ဆောင်ထား ဆက်လက်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောက်ချွန်းကြီး၏ဝဲဘက်မှ အော်ဆင်းလာကြတာ စိမ်းစိမ်းညိုညိုဝါးရုံတောများအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသော မုဆိုးကြီးပေတလူသည်ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီး နားစွင့်ထောင်လိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြုလိုက်ပြီး နောက်မှလိုက်ပါသူများအား ရှေ့သို့ဆက်မတိုးရန် အချက်ပြလိုက်သည်။

ဦးယက္ခနှင့် မောင်နန်းဝေတို့ကလည်း ဝါးရုံပင်များကို နှုတ်ခတ်လှလှအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီဝါးရုံပင်တွေပေါ်မှာ ခြေစိမ်းပြီးခြောက်တွေရှိနိုင်လား” အစိတ်ပြင်းတယ် အားလုံး သတိထားကြ”

မုဆိုးကြီးပေတလူ၏သတိပေးစကားသံကြောင့် ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်နက်များကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။ အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ရွှီး ... ရွှီ ...ရွှီ...ဖြီး’

ခမြေတွန်သံများ လျှင်မြန်စွာထွက်ပေါ်လာသလို ပြင်းထန်သောအရှိန်နှင့် မြွေခေါင်းကြီးတစ်ခုသည် သူတို့အုပ်စုရှိရာသို့ တစ်ဖက်ထိုး တန်းဝင်လာသည်။ အညှီရောင်အကြေးခွံနှင့် ရှည်လျားလှသော မြွေကြီးသည် ဝါးရုံတောကို ထောက်၍ သူ့ခေါင်းကြီးအား လေထဲတွင် ဝဲပုံကာ ခုန်ဆင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဗလလက်ထဲမှခါးသည် လက်ခံဖြစ်သွားသလို မြွေခေါင်းပြတ်ကြီးမှာ ဘုတ်ခနဲ မြေသို့ကျသွားသည်။

အရေးကြုံလာလျှင် လျှင်မြန်သော ဗလ၏ တိုက်ကွက်ခါးချက်များက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလွန်းလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးယက္ကကသူ သားဗလအား အပါခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်မြွေ ခေါင်းတစ်ခုကလည်း တစ်ဟုန်ထိုး ဝဲပုံခုန်ထွက်လာပြန်သည်။

‘ထောင်း’

‘ဖြီး’

‘ဖောက်’

မုဆိုးကြီးပေတလူ၏ ဒူးလေးမှ မြွေတံတစ်ချောင်း ခုန်ထွက်သွားပြီး ခုန်ဆင်းလာသော မြွေကြီး၏ လည်မျိုအားဖောက်ထွက်သွားသည်။ မောင်နန်းဝေကလည်း ပန်းငုံခေါင်းကိုနှိမ့်လိုက်ကာ မြေပေါ်တွင် ဝပ်ချလိုက်သည်။

‘အဲဒါ ခေါင်းနှစ်လုံးနဲ့ ဆင်ပစ်မြွေတွေပဲ၊ အင်မတန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ် ဝါးရုံတောနဲ့ဝေးတဲ့နေရာကနေ ဖောက်ထွက်မှရမယ်’

သတိဝိရိယကြီးစွာ တောတိုးကာ ဝါးရုံတောကို ရှောင်ကွင်းပြီးဖောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဝါးရုံပေါင်းမိုးတောကြီး လွန်ကာမှ ဆင်ပစ်မြွေများအန္တရာယ်ကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ အရိပ်ကောင်းသည့် ဖျဉ်းမပင်ကြီးအောက်ခြေတွင် အမောဖြေရင်း ခေတ္တနားလိုက်ကြလေသည်။

ပန်းငုံသည် သူ့ခါးမှ လွယ်ထားသော ဘူးသီးခြောက်ရောင်းတို့ ဖြုတ်ယူပြီး မောင်နန်းဝေအား ပေးလိုက်ရာ ခေ့သောက်လိုက်ပြီး...

www.burmeseclassic.com

“ကျေးဇူးဘဲ...ပန်းငုံ”

ဟု ပြောပြီးပြန်ပေးလိုက်သည်။

ပန်းငုံ၏မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင် ကြင်နာသည့် အရိပ်အယောင်များနှင့် ရွန်းစိုဝင်းလက်နေပေသည်။ ဦးယက္ခသည်လည်း မောင်နန်းနှင့် ပန်းငုံတို့ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေကြသည်ကို ရိပ်မိသည်။ သဘောတူကြည်ဖြူစွာ ခွင့်လွှတ်ထားသည်။ ဒါမှလည်းမောင်နန်းဝေတံ့ယောက် မိုင်းမောရတနာသိုက်ရှာဖွေရာတွင် သူ့အတွက် အခွင့်အရေးမည်မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့ကုန် တောလမ်းတောင်ကုန်းအဆင့်ဆင့်ကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ကြရာမှ သူတို့အုပ်စုအားလုံးခရီးပမ်းနေကြသည်။ အလင်းရောင်လည်း တဖြည်းဖြည်းမှိန်ဖျော့အားလျော့သွားသည်။

“နေဝင်တော့မယ် ရှေ့နားဆီက ကျောက်ဂူတစ်ခုခုမှာဝင်ဦး ဒီညတော့ စခန်းချမှဖြစ်မယ် သူကြီး”

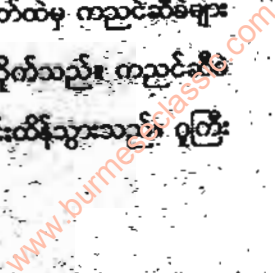
“အင်း...စိတ်လောနေလို့လားမသိဘူး။ အချိန်တွေကလည်း ကုန်တာမြန်လိုက်တာ ...”

သူကြီးဦးယက္ခက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ခရီးထွက်လာရာမှာ ...သတိထားရမည့် အချက်တစ်ခုရှိတယ် သိုက်ညွှန်းလက်ထဲမှာက ယာဘက်နေ ဝဲဘက်လလို့ ဆိုထားတယ်။ သွားရမယ့်လမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့လက်ယာဘက် နေထွက်ရာဖြစ်ပြီး နေဝင်သွားတာက လက်ဝဲဘက်ဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှလည်း လမ်းကြောင်းမှန်ပါ။ ယခုနေဝင်သွားတာက ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်တဲ့လမ်းကလေးရဲ့ လက်ဝဲဘက်မှာ ဖြစ်နေတော့ လမ်းမှားဘူး ညစခန်းချတိုင်း မနက်နေထွက်လာတိုင်း အဲဒီအချက်ကိုတော့ သတိထားဖို့လိုတယ်”

“မောင်နန်းဝေ... မောင်နန်းဝေပြောတာ အရေးကြီး တယ်။ ငါတို့အဖွဲ့သားတွေအားလုံး အဲဒါကိုသတိပြုထားမှ လမ်းကြောင်းမှန်မယ်။ ကဲ... ရှေ့ကဂူကြီးထဲမဝင်ခင် အထဲမှာ တောရိုင်းတိရိစ္ဆာန်တွေ ရှိမရှိ သွားကြည့်ရမယ်။ တောတောင်တွေက ဂူတွေထဲမှာ နို့အောင်းနေလေ့ရှိတယ်”

မုဆိုးကြီးပေတလှသည် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကညင်ဆီခဲများကိုထုတ်ယူပြီး မီးခတ်နှင့်ခတ်ကာ မီးထွန်းလိုက်သည်။ ကညင်ဆီခဲအလင်းရောင်ကြောင့် ဂူကြီးတစ်ခုလုံးမှာ လင်းထိန်သွားသည့် ဂူကြီး

အား သေချာစွာလေ့လာကြည့်ရှုလိုက်ပြီး စိတ်ချရသောကြောင့် ထင်
များရှာပြီး မီးဖိုလိုက်ကြသည်။ ဂူအတွင်းဝိုင်းနံရံများရှိ ကျောက်ဖု
ကြီးများပေါ်တွင် ထိုညအဖို့ စားသောက် အနားယူအိပ်လိုက်ကြသည်။

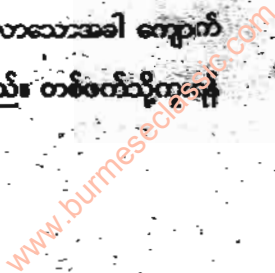
နောက်တစ်နေ့တွင် ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ မုဆိုး
ကြီးပေတလူမှာ တောကျွမ်းသော မုဆိုးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။
မောင်နန်းဝေ့ တိုင်ပင်ပြီး တစ်တောင်တစ်တောင်ကျော် တစ်တောင်
ဆင်းနှင့် ငါးရက်ခရီးသို့ရောက်လာကြသည်။ ရိက္ခာမှာ တစ်ပတ်စာသာ
ယူလာခဲ့သောကြောင့် နောက်ရက်များတွင် အမဲလိုက်ပြီး ရိက္ခာအတွက်
ဖန်တီးရလေသည်။

သစ်တောကြီးများမှာလည်း ထူထပ်သိပ်သည်းလွန်းလှသည်။
ထောက်ကြန့်၊ ကညင်နီ၊ ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုး၊ သစ်အယ်၊ ကုတ္တီ၊
ကနစို၊ သစ်ကတိုး၊ အင်ကြင်း စသည်ဖြင့် သစ်ပင်ကြီးများ ပေါက်
ရောက်လျက်ရှိကြသည်။ နေထွက်လာသော်လည်း တောအရိပ်ကြောင့်
အလင်းရောင် မထိုးဖောက်နိုင်ဘဲ မိုင်းပျူဖြစ်နေသည်။ တောကလည်း

နက်သည်ထက် နက်လာသည်။ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီမှ ညနေသုံး
နာရီသာ နေရောင်ကိုမြင်ရသည်။ တောင်တန်းများတွင် မြူခိုးများဖြင့်
ပြည့်နှက်လျက်ဖြင့် မိုင်းဝေနေလေသည်။

ဖိုးထောင်နှင့်တာတေတို့မှာ ခရီးပင်ပမ်းလွန်းလှသဖြင့် စိတ်
ဝါတ်ကျလာသည်။ ဦးယက္ခကတော့ မိုင်းမောရတနာသိုက်အား မတွေ့
မချင်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မည့်သူမဟုတ်ပေ။ ညအခါများတွင်
တစ်လှည့်စီကင်းစောင့်၍ ထင်းမီးဖိုများ မညိမ်းစေရန် မီးမပြတ် ထိုး
ပေးရသည်။

မီးထည့်ထားသည့် အရှိန်ကြောင့် တော်ရုံတန်ရုံ သတ္တဝါများ
အနားမကပ်ဝံ့တော့ပေ။ တောကြမ်းသောနေရာ၊ မြေပေါသော နေရာ
များတွင် သစ်ပင်အောက်၌ မအိပ်ဝံ့ကြဘဲ အကိုင်းချင်း ယုတ်နေသော
သစ်ကိုင်းကြီးကြီးများပေါ်တွင် လင့်စင်ထိုး၍ အိပ်ကြရသည်။
မြောက်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် မက်စောက်သော ကျောက်တောင်ကြီး
ပေါ်သို့ ဓာတ်ကြသည်။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်လာသောအခါ ကျောက်
ရင်ကွဲကြီးများကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ဖက်သို့ကုန်
လွယ်ကူလှပေ။

မောင်နန်းဝေသည် ကျောက်တောင်ထိပ်ပေါ်မှနေ၍ ဆီးကြည့်ရင်း ထူးခြားသည့်မြင်ကွင်းကို အမှတ်မထင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဦးကြီးကျွန်တော် ထူးခြားတာကို တွေ့ရတယ်’

‘ဘာများလဲ မောင်နန်းဝေ’

မောင်နန်းဝေပြောစကားကြောင့် မှဆိုးကြီးပေတုလူနှင့် ကျွန်လူများကပါ မောင်နန်းဝေအနီးသို့ တိုးကပ်လာကြသည်။ ချောက်တစ်ပါးကြီး၏ အောက်ခြေတွင် သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော ကျောက်ဂူကြီး နှစ်ခု၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာလည်း ထူးခြားလျက်ရှိသည်။

‘ဟိုမှာမြင်ရတဲ့ ကျောက်ဂူကြီးနှစ်ခုရဲ့ ပုံစံကထူးခြားနေတယ် ထင်လို့ပါ။ ဒီနေရာနဲ့ကတော့ တော်တော်ဝေးတယ်။ ဒီကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် မိုးကြိုးသွားထောင်ထားသလို ပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်ခုထဲ ခရုတစ်ကောင်ရဲ့ ပုံစံမျိုးဘဲ။ သူကြီးဦးနေမင်း ထားခဲ့တဲ့ ပရိုက်တစ်လက်က သိုက်ညွှန်းထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ဘေးဝဲဝရဖိန် ဘေးယာခရုသင် ဆိုသလို ကိုက်ညီနေတယ်’

‘အေးကွ ... ဝဲဘက်မှာ မိုးကြိုးသွားပုံစံ၊ ယာဘက်ကခရုပုံ’

‘ဟဲ့၊ ငါ့စိတ်အထင်တော့ တစ်ဖက်ကိုကူးပြီး ချောက်ကမ်းပါး အောက်ဆင်းကြည့်ရင် ချောင်းတစ်ချောင်းကို တွေ့ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘ဒါဖြင့် ဟိုဘက်ရောက်ရင် ကျောက်ရင်ကွဲကြီးကနေ ဘယ်လို ကူးဖြတ်ကြမလဲ’

‘ငါတို့မှာပါတဲ့ ကြိုးခွေအရည်နဲ့ မမှီလောက်ဘူး နွယ်ကြိုးတွေ ရှာရမယ်’

ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ရောက်ရန် နွယ်ကြိုးများကို တွယ်လျက် တစ်ယောက်တလှည့်စီ ခဲယဉ်းစွာ ဆင်းသက်ရသည်။ နောက်ဆုံးမှဆင်းသည့် မောင်နန်းဝေအလှည့်တွင် မြေပြင်ပေါ်သို့ မရောက်သေးသော ပန်းငုံကို စောင့်နေစဉ် တစ်ခက်ခန့်အရောက်တွင် နွယ်ကြိုးဖြတ်ကျသွားသည်။

အားလုံးကပင် ‘တာ’ ကနဲအာမေဠိတံသံများ ထွက်ဖေါ်လာကြသလို နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် စိုးရိမ်သွားကြသည်။ အောက်သို့ရောက်နှင့်နေကြသူများက ကြောင်ပြီးကြည့်နေကြသည်။ ပန်းငုံမှာ အောက်သို့ မရောက်ရှိသေးဘဲ ဖြတ်ကျလာသော နန်းဝေအဖို့ ကကောင်းသွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျောက်စွန်းတွင် နွယ်ကြိုး

ကို ချည်မတ်မိပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးတန်းလန်းနှင့် တွဲလောင်း ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ကံစောင်းထောက်မရွာ အနည်းငယ်ပွန်းပဲ့ကျယုံမှတစ်ပါး ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်မရ၍ တော်သေးသည်။ အောက်ခြေကျောက် ကြားကြီးအောက်တွင် နေရောင်ခြည်မထိုးသဖြင့် စိုထိုင်းလျက် အလင်း ရောင်သိပ်မရပေ။ အနီးတစ်ဝိုက်တွင်လည်း တိရိစ္ဆာန်အရိုးစုများကို တွေ့ရသောကြောင့် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသည်။

အေးလုံးကပင် အတန်ကြာအောင် တွေ့ဝေငေးမောကြည့်နေမိ သည်။

‘ဟေ့... ဘာတွေကြည့်နေကြတာလဲ၊ ဒီအနားမှာ ကြာကြာ နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ပစ္စည်းတွေယူပြီး ရှေ့ခရီးဆက်ရအောင်’

မုဆိုးကြီးပေတလူက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း ပြီးသတိပေးလိုက်သည်။ ယခုမှပင် အေးလုံးကလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြန့်ဖြန့်သွားကြသည်။ ကျောက်ကြားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် တီကောင် များသဖွယ် မြွေတွေကလည်း ပေါများလှသည်။ ဦးပေတလူ၏ နားထဲ တွင် ရေစီးသံကြားရသည်ဟုထင်ပါသည်။

‘မောင်နန်းဝေ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရေစီးသံကြားနေရတယ်။ ရှေ့နားဆီမှာ ချောင်းတစ်ခုရှိလိမ့်မယ်။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း အဲဒီ ချောင်းက ကျောက်ဂူတစ်ခုထဲ စီးဝင်သွားပြီဆိုရင်တော့ ငါတို့ရှာတဲ့ ရတနာသိုက်ကို တွေ့ပြီပဲ’

ဦးပေတလူက ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်သည်။ ကျောက် စွန်းထိပ်ပေါ်မှ လှမ်းမြင်တွေ့ရသော မိုးကြိုးသွားပုံနှင့် ခရပုံကျောက် တောင်ကြီးများရောက်ရန် လေးမိုင်ခန့်ဆက်သွားရမည်။ သွားရင်းမှာ ဝင်-လောလောလတ်လတ်သွားထားသော ကျားခြေရာများကို တွေ့ ရသည်။

ကျားဟိန်းသံများကိုလည်း ကြားရသည်။ မုဆိုးကြီးပေတလူ အနေနှင့် ဘေးဘီဝဲယာကိုသတိမပြတ်ထားရင်း အန္တရာယ်ရှိနေသည် ဟု ထင်မိသည်။

သူတို့အားလုံး၏ အကြားအာရုံတွင် ရေစီးသံများကို တိုး၍ တိုး၍ကြားလာရသည်။ တောအုပ်လေးတစ်ခုကို တော်လှိုက်သည်နှင့် သူတို့မျှော်လင့်ထားသော ရေစီးသံသည် ချောင်းကို ဝမ်းသာထူးချွန် တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်။

အဆိုပါချောင်းရေသည် မောင်နန်းဝေတို့ ဦးတည်ရာဘက်သို့ အရှိန်မြင်းစွားစီးဆင်းနေသည်။ ကျောက်တောင်များက ပိုမိုထူထပ်လာသလို ကျောက်နံရံကြီးများကလည်း တက်ရောက်ရန် ခက်ခဲလွန်းလှသည်။

ဖောင်လုပ်ပြီး ရေစီးအတိုင်း မျောချွန်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ချောင်းစပ်တွင် သဲမြေများကား လက်လက်ထ တောက်ပနေကြသည်။

‘တောကောင်က ငါတို့အုပ်စုနောက်ကို လိုက်နေတယ် အထူးသတိတော့ ထားကြဟေ့’

ဦးပေတလူက စိုးရိမ်လာပြီး သတိပေးစကား ပြောလိုက်သည်။ ရေစီးနှင့် မျောချွန်ရန် အနီးအနားတဝိုက်တွင် ပေါများစွာပေါက်ရောက်နေသော ဝါးများကို ရှာဖွေခုတ်ယူကြသည်။ ဝါးများ ရပြီးနောက် ဖောင်လုပ်ရန် ပစ္စည်းများကို ချည်နှောင်ရန် နွယ်ကြိုးများ ရှာရပြန်သည်။ ဝါးတောကြီးများကြောင့် ဝက်ခံနှင့် မြွေပွေးကြီးများ ပေါများလှသည်။ တောင်မဟောက်၊ ငန်းမြွေ၊ ကင်းခြီးကောက်ကြီးများကို မကြာခဏတွေ့ရသည်။

အလွန်ကြီးမားသော စပါးခုံး၊ စပါးကြီးမြွေများမှာ သန်ဝင်များပေါ်တွင် အမြီးပိုင်းကို လိမ်ချိတ်၍ ခေါင်းပိုင်းကို အောက်ဖိုက်ဖောက်ထိုးချကာ စားပြီးသော ကျီး၊ ဆိတ် စသည့် တောကောင်ငယ်များ၏ အရိုးစုများကို ပြန်အန်ထုတ်လျက်ရှိသည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် မလှမ်းမကမ်းမှ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ အသံကြားရာဆီသို့ အားလုံးစုဝေးထွက်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ သွေးစက်လက်နှင့် ကျားခြေရာများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျားခြေရာနောက် လိုက်လံရှာဖွေကြရာတွင် လူတစ်ယောက်ကို ကုတ်မှ ချိတ်ဆွဲယူသွားသော ကျားကြီးတစ်ကောင် ခြင်္သေ့လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သေနတ်သံသုံးချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ကျားကြီးမှာ ကျွမ်းပြန်လိမ့်ကျ သေဆုံးသွားသည်။

အနားသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသောအခါ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့်သေဆုံးနေသော တာတောဖြစ်နေလေသည်။ တာတောအတွက် အားလုံးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ကျင်ကြီးစွန်နေစဉ် ကျားဆွဲသွား ထန်တူဝေသွား လူများကို

ပြန်စစ်လိုက်သောအခါ တာတေမှတစ်ပါး အားလုံးလူစုံရှိသည်။ တာတေအလောင်းကိုလည်း မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ကြသည်။

မကြာမီပင် ဖောင်များ ပြုလုပ်ပြီးစီးသွား၍ ရေပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ယူဆောင်ရမည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း ဖောင်ပေါ်သို့ တင်၍ ရေစီးအတိုင်းမျောလာကြသည်။ ရေစီးက သန်လှသလို ရေမှာ လည်း အလွန်နက်ပြီး စိမ်းမြကြည်လင်နေသည်။ နေ့လည် ဆယ့်နှစ် နာရီခန့်ရှိပြီးဖြစ်၍ နင်းထုများကွဲကာ ပတ်ဝန်းကျင်အနီးတစ်ဝိုက်ကို ကောင်းစွာမြင်ရသည်။

ဖောင်နှုန်းဆာသည် နေရောင်ထွက်ပေါ် လာရာသို့ကြည့် လိုက် ရင်း သူတို့အုပ်စု ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်း မှန်မမှန် ဆန်းစစ်နေသည်။ ယာဘက်မှာနေ ဝဲဘက်မှာလ ဆိုသည့်အတိုင်း နေထွက်ရာသည် လက်ယာဘက်မှဖြစ်၍နေသဖြင့် မှန်ကန်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

‘ဟော ...ဟိုမှာတွေ့ပြီ’

ဟု ဦးယက္ကက ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်လိုက်သည်။ အားလုံး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဂူပေါက်ဝထဲသို့ ချောင်းရေများ အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းနေကြောင်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဂူပေါက်ဝအပေါ်တွင် ကျောက်

တုံးများကို အဆင့်ဆင့် စုပုံထားပြီး ခေတီလေးတည် ထားသည်။ ခေတီဘေးတွင် ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် ကျောက်တုံးလေးတုံးကို ထပ်ဆင့် ပုံထားသည်။

‘ဒီဂူက သေချာတယ် ဦးကြီး... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂူပေါက်ဝထဲပေါ်က ကျောက်တုံးတွေဆင့်ပုံထားတဲ့ ခေတီလေးရယ်၊ ဆားမှာ ကျောက်တုံးလေးတုံးရပြီးပုံထားတဲ့ ပုံစံက မိုင်းမော ပူဇော် နာသုံးတဲ့ ဒဂါးက သီရိဝစ္ဆလက္ခဏာတွေပဲ၊ ဝဲကပုံထားတဲ့ ကျောက်တုံး တွေက ဗိန္နုပြောက်လေးတုံးဘဲ ကျွန်တော်တို့ယာဘက်က နေထွက်တဲ့ နေရာ ဝဲဘက်က နေဝင်ပြီးလထွက်တဲ့နေရာ ဒီကျောက်ဂူကြီးရဲ့ ဆားနှစ်ဖက်က ကျောက်ဂူတွေပုံစံကလည်း ဝရစိန်မိုးကြိုးသွားပုံစံ ရှိနှင့် ခရုပုံစံမျိုးပဲ သေချာပါတယ် ဦးကြီး၊ ဒီဂူဟာ မိုင်းမောရတနာ သိုက်ရှိတဲ့ ဂူကြီးပဲ’

ရေစီးအရှိန်နှင့် ဝါးဖောင်လေးသည် ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်နှင့် ဂူပေါက်ဝအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဂူပေါက်ထဲသို့ စီးဝင်သွားသည့် ရေစီးသံများကလည်း မကောင်းဆိုးရွားကြီးတစ်ကောင် အော်ဟစ်နေ သည့် တစ်ဟဲဟဲ ကြောက်မက်ဖွယ်မြည်ဟီးနေလေသည်။

ရေစီးထဲတွင် ချာလည်ချာလည်ဖြစ်နေသော ဝါးဖောင်ကို ထိန်း၍ ရပ်တန့်စေလေသည်။ ရပ်မရတော့ပေ ရေစီးသန်သော ရေစီးကြောင့်ဖြစ်သည်။ ခြောက်ပေပတ်လည်ခန့်ကျယ်သော ဂူပေါက်ထဲသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ရောက်သွားကြတော့သည်။ အဝင်အဝတွင် အလင်းရောင်အနည်းငယ်ကို မြင်ရသော်လည်း အတွင်းသို့ရောက်သော အခါ မည်းမှောင်နေပြီး ဘာမှ မမြင်တွေ့ရတော့ပေ။

ဂူခေါင်းမှာကျဉ်း၍ ကွေ့ကောက်စီးဆင်းလာသောကြောင့် ဖောင်မှာလည်း ဟိုတိုက်ဒီတိုက်နှင့် ပစ္စည်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု လွင့်ကျတုန်လေသည်။ လူများလိမ့်မကျစေရန် ဖောင်ကို အားတင်းတွယ်ဖက်ထားကြရသည်။

ဂူတွင်းတစ်လျှောက်လုံးရှိ ပြင်းထန်လှသော ရေစီးကြောင်းတွင် ကျောက်နံရံများနှင့် ဖောင်မှာ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသည်။ ဖောင်ကို ခိုင်ခံ့စွာ ချည်နှောင်ထားသောကြောင့် ဖောင်မှာ မပျက်စီးပေ။

ရေစီးနှုန်းမှာ တစ်နာရီမိုင်နှစ်ဆယ်ခန့် အရှိန်ပြင်းပြင်းမျောပါရသောကြောင့်အားလုံး မှင်သက်စီနေကြသည်။ ဘုရားတရုမုတစ်ပါး

မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ကံကိုသာအားကိုးလျက် မျောပါနေကြသဖြင့် တစ်နာရီနီးပါးမျှ မျောပါသွားပြီးနောက် ရေစီးအားမှာ တဖြည်းဖြည်းအားပျော့သွားသည်။ မကြာမီမှာပင် အလင်းရောင်စက်ကလေးများ မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် စိတ်တထင့်ထင့်ရှိရာမှ သက်သာရာရသွားသည်။

ရေစီးကြောင်းသည် ဂူအတွင်းမှာပင် နှစ်ဖွာကွဲထွက်သွားရာ အားပျော့နေသော ရေစီးကြောင်းဘက်သို့ ကွေ့ချလိုက်ကြသည်။ မကြာမီမှာပင် ဖောင်ကို ထိန်းထားနိုင်သလို အတွင်းဂူကျောက်စွန်းတစ်ခုနားတွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။

အားလုံးမှာလည်း ဆာလောင်နေကြပြီး ပြန်လည်၍ ဖောင်တို့ကျောက်ဂူအတွင်း ခြေချလိုက်ကာ ပါလာသော အသားကင်များကို အားသောက်ကြပြီး ခေတ္တအနားယူ အပမ်းဖြေကြသည်။

‘ကံ ... မောင်နန်းဝေ ငါတို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ’

‘ဒီဂူထဲမှာပဲ ရှေးဟောင်းမိုင်းမောပျူလူမျိုးတွေရဲ့ သဲလွန်စတွေ

ဟို ရှာကြရမှာပဲ’

ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းမှာ ကျယ်ဝန်းသော ဂူကြီးလို့ ဖြစ်နေ

သည့်။ အတွင်းပိုင်းတွင်မူ အခြားပူပေါက်များစွာကို တွေ့ရ၍ အရင်းမဝင်ရုံကြပေ။ ဂူကြီးအတွင်းသို့ ကျောက်အကြီးအကြား ကျောက်ချင်များမှ အလင်းတန်းတို့မှာ ဂူအတွင်းသို့ ဖြာကျလျက်ရှိကာ အောက်အတန်လင်းလျက်ရှိသည်။

‘သူကြီး... ဒီမှာဘာတွေရေးထားတာလဲ မသိဘူး’

ဖိုးထောင်က အော်ပြောလိုက်သဖြင့် ကျောက်နံရံတစ်ခု၏ ရှေ့သို့ သွားရောက်ကြည့်ကြသည်။

‘လှုပ်စမ်းပါဦးမောင်နန်းဝေရေ၊ ဒီမှာလည်း ရှေးဟောင်းပျူတွေ ရေးထားပါလား၊ ငါတို့မှာရှိတဲ့ ပုရပိုက်ထဲက စာတွေနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် တူတယ်’

မောင်နန်းဝေသည် အနားသို့သေချာကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်ဂူနံရံတွင် ရေးထိုးထားသည့် စာတမ်းများအနက် အချို့စာတမ်းများမှာ ရေညှိကျောက်ညှိများတက်နေလေသည်။

မောင်နန်းဝေက ကျောက်ဂူနံရံများမှ ရှေးဟောင်း ပျူစာများကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

ဒီစာတွေက ဘာမှမထူးခြားသေးဘူး၊ ဦးကြီး ကျွန်တော်တို့

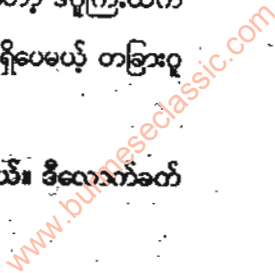
မှာ ရှိတဲ့ ပုရပိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ စာတွေနဲ့ အတူတူဘဲ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ယူမယ်ဆိုရင် ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်တွေနဲ့ ကြုံရပါစေသေးဆိုပြီး အမတ်ကြီးမဟာသေနရဲ့ ကျိန်စာတွေပဲ။ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ နောက်ဆုံးအထိ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြောင်း ရေးထားတာပဲ ဦးကြီး။

ဦးယက္ခမာလည်း သူ့ရှာဖွေလိုချင်သော ရတနာပစ္စည်းများကို ရှာမတွေ့ရဘဲ ကျိန်စာများကိုသာ တွေ့ရှိလိုက်သောကြောင့် အကြီးအကျယ်ဒေါ်ကန်သွားသည်။

မည်သည့်ရတနာပစ္စည်းမှ မတွေ့ရဘဲ ကျောက်ဂူကြီးထဲတွင် နောက်ထပ်ရတနာအညွှန်းများ ရေးထားသည်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြား မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကျောက်နံရံများရှိ ရေညှိရေမှော်များကို ဖယ်ရှားရှာကြည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်ပြောမယ် သူကြီး ဒီကျောက်နံရံမှာရေးထားတဲ့ စာအရ ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ စောင့်ရှောက်နေရတယ်ဆိုတော့ ဒီဂူကြီးထဲက တစ်နေရာရာမှာ ကျိန်းသေရှိမှာပဲ။ ဒီအခန်းထဲမှာမရှိပေမယ့် တခြားဂူတွေထဲမှာ ရှိချင်ရှိနေမှာပဲ’

‘ဟုတ်တယ် ပေတလူပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ဒီလေသက်ခက်

ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း မရောက်ရောက်အောင်လာပြီး ရှာရတာဆိုတော့ ကျောက်ဂူထဲကိုအနံ့ သေချာရှာပြီးမှ ပြန်မယ်

မောင်နန်းဝေသည် ပန်းငုံအနီးသို့ တိုးကပ်လိုက်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

‘ပန်းငုံ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လေးနေတယ်။ မကြာခင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံရတော့မယ်လို့ထင်နေတယ်။ ရှေးဟောင်းဂူတွေနဲ့ ရှေးထိုးထားတဲ့ ကျိန်စာတွေဆိုတာ ကြောက်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်။ တကယ်လို့ ရတနာတွေ ရှာတွေ့မယ်ဆိုရင် ယူလည်းမထူထိုက်ဘူး၊ ဘုရားပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေတယ်’

‘ဟုတ်တယ် ကိုနန်းဝေ၊ ပန်းငုံလဲ ဦးကြီးသဘောထားပါ။ မလွန်ဆန်နိုင်တာရယ်၊ ကိုနန်းဝေကိုစိတ်မချနိုင်တာရယ်ကြောင့် ဒီခဲကို လိုက်လာမိတာပါ။ ဒီတော့ ပန်းငုံတို့ဘာလုပ်ကြမလဲ’

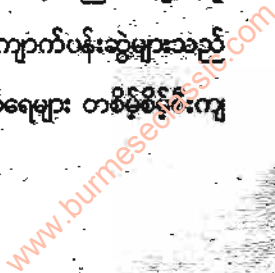
‘ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်လာပြီဆိုရင်တော့ ဝါးဖောင်ရိုက်၊ နေကို ပန်းငုံအမြန်ဆုံးပြေးပေတော့။ ကျွန်တော်လည်း အမြန်ပြန်ထွက်မယ်။ အရေးကြီးတာက ဒီဂူကြီးထဲကနေ အမြန်ဆုံးပြန်ထွက်ဖို့ပဲ။ ဒီအကြောင်းကိုလည်း ဦးကြီးတို့မရိပ်မိစေနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုနန်းဝေ’

ထိုစကားပြောနေရင်းမှ မောင်နန်းဝေသည် ကျောက်နဂါးပေါ်တွင် နေလုံးပုံစံသဏ္ဍာန် တက်နေဝန်းတွင်ရောင်ခြည်များ ဖြာထွက်နေပြီး ရောင်ခြည်ကြားတွင်မိန္ဒူပြောက်များ စက်ဝိုင်းပုံဝိုင်းပတ်ထားပြီး မိန္ဒူပြောက်များ ပါရှိသောအမှတ်အသားတစ်ခုကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

အဆိုပါနေဝန်းနှင့် မိန္ဒူပြောက်ပါ စက်ဝိုင်းအမှတ်အသားကို လက်နှင့်ဖိပြီး ထောက်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ကျောက်နဂါးကြီးသည် ရုတ်တရက် နိမ့်ဝင်ရွေလျားသွားပြီး တက္ကသိုလ်အော်မြည်ကာ ဘေးဖက်သို့ တစ်ပတ်လည်ထွက်သွားသည်ကို အံ့သြစွာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သွေးခဲလှမတတ် အေးမိမ့်သွားသည်။ ဒီဂူကြီးထဲတွင် ကြာရှည်စွာနေလိုရမည်မဟုတ်ပေ။ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသော ရေခဲဂူမြင်ကွင်းကိုလည်း သူတို့လူစုအားလုံး မါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားရသလို အံ့အားသင့်သွားစေခဲ့သည်။ ကျောက်ဂူအစိုးပေါ်တွင်လည်း လှပဆန်းကြယ်သော ကျောက်ပန်းဆွဲများသည် ပုံသဏ္ဍန်မျိုးစုံနှင့်တည်ရှိနေသလို ကျောက်စက်ရေများ တစ်စိတ်စိတ်ကူးနေသည်။

ဖြူမွှေးကြည်လင်ပြီးထူးဆန်းသည့် ကျောက်သားခေါင်းကြီး
အတွင်းတွင် မောင်နန်းဝေ အလွန်တရာမြင်ချင်တွေ့ချင်သော နေ
ဟောင်းမိုင်းမောပျူမင်းသမီးလေးသည် ဝိဘိဠိဓိသက်အိပ်မောကျေ
သကဲ့သို့ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

မိုင်းမောပျူမင်းသမီးလေး၏ ရုပ်အလောင်းမှာလည်း ပုပ်သိုး
ပျက်စီးခြင်းမရှိဘဲ တည်ရှိနေသည်မှာ လွန်စွာအံ့သြဖို့ကောင်းလှ
သည်။

သူကြီးဦးနေမင်း၏ မှတ်တမ်းတွင် ဖတ်ခဲ့ရသော မပုပ်မသိုး
နိုင်သည်ဆေးရည်စိမ်ရုပ်အလောင်းကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံလိုက်
ရသောကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

ယခုတွေ့ရသည့် ရုပ်အလောင်းမှာ ကချေသည်မလေး ဈ
မင်းသမီးလေး သီရိမာလာ၏ ရုပ်အလောင်းအစစ်ဖြစ်သည်။ သူကြီး
ဦးနေမင်း မှတ်တမ်းတွင်ပါရှိသော စိမ့်ကြီးပေါက်ချောင်းရိုးဘေးရှိ
ဆေးရည်စိမ်ရုပ်အလောင်းမှာ အခြားကချေသည်တစ်ဦးဖြစ်သော သီရိ
မာလာနှင့် ရုပ်ချင်းခွဲခြားမရအောင်တူသည့် ကချေသည် သီရိကလျာ
၏ ရုပ်အလောင်းဖြစ်သည်။

ပျူမင်းသမီးလေးရုပ်အလောင်း၏ဘေးတွင် ဦးယက္ကတို့
အသည်းအသန်ရာဗွေနေကြသော ရတနာပစ္စည်းတို့ကား တဝင်းဝင်း
တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။

‘ဟား... ဟား... တွေ့ပြီဟေ့။ ငါ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြိုးစားရှာဖွေလာတဲ့မိုင်းမောရတနာသိုက်ကြီးကို တွေ့ပြီဟေ့၊ ဟား
... ဟား...’

ဦးယက္ကက ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်ခနဲပေါက်နေသလို သူ
တပည့်များ၏မျက်နှာများမှာလည်း ဝင်းထိန်ပျော်ဖြူးသွားကြသည်။
ကျောက်သားဖြူဖြူခေါင်းထဲတွင်ရှိနေသော ပျူမင်းသမီးလေး၏ ရုပ်
အလောင်းကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဗလသည် တုန်တုန်ထင်ထင်ဖြစ်
လာသည်။

ထူးခြားလာသော ဗလအသွင်အပြင်ကိုကြည့်၍ ဝန်ခိုထ
သတိပေးလိုက်သည်။

‘ကိုဗလ... ဘာဖြစ်တာလဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဗလသည် ခေါင်းထဲမှ ပျူမင်းသမီးလေးရုပ်အလောင်းကို
ကြည့်ပြီး ခက်ထန်တင်းမာလာသည်။ နားသို့တစ်ကောင်လုံး အသတ်

ရှုသံများက တရှူးရှူးတရှဲရှဲဖြစ်လာသည်။ ကိုဗလ စိတ်ဖောက်ပြန်လာသည်ကို ပန်းငုံချက်ချင်း သဘောပေါက်နားလည်သွားသည်။

‘ဥစ္စာစောင့်မ’

ဗလ နှုတ်မှ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုလိုက်သလို လက်ထဲမှခါးကို မြှောက်ပြီး ပျူမင်းသမီးလေး ရုပ်အလောင်းအား တအားလွှဲပြီး ခုတ်ရန်ရွယ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများမှာလည်း တည်ငြိမ်မှုမရှိတော့ဘဲ ချာချာလည်လျက် စိတ်ဖောက်ပြန်လာသည့် အမူအရာများက သိသာထင်ရှားလာသည်။

ကိုဗလ ပါးစပ်မှလည်း ကြမ်းမောင်းဖြစ်တင် ဆဲဆိုသံများ စိတ်ဖောက်ပြန်လာလျှင် ပြောဆိုနေကျ စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘သေချင်းဆိုးဥစ္စာစောင့်မ၊ ဒင်းကဒီမှာလာပြီ အိပ်နေတာကိုး။ ဒီကောင်မကို သတ်ပြီးမှပြန်မယ် မသေသေအောင်သတ်မယ်။ ခုမှပဲ ဒီကောင်မ သိုက်နန်းကို ရှာတွေ့တော့တယ်’

‘ဗလ... ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့လေ’

ဦးယက္ခက အော်ဟစ်တားဆီးလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ ရွယ်မိုးထားသော ခါးနှင့် တအားခုတ်ပိုင်းချလိုက်သည်။ သို့သော် မိုင်းမောပျူမင်းသမီးလေး၏ ရုပ်အလောင်းသည် ဘာမှ မဖြစ်ပေ။

‘ရွှင်...’ ခနဲ မြည်သံများထွက်ပေါ်လာသလို ကျောက်သားဖြူဖြူအား ခုတ်လိုက်သောခါးသည် အားနှင့်ပြန်ကန်ထွက်လာပြီး ဗလ၏ ဓားသည် လွင့်ပျံ့ခနဲထွက်သွားသည်။ ဗလ၏လက်မှာလည်း လျှပ်စစ်ခါတ်လိုက်သလို ကျင်တက်သွားရာမှ မချိမဆုံနာကျင်သွားပုံရသည်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအခြေအနေများ ပြန်လာတော့မည်ကို မောင်နန်းဝေက ကြိုသိလိုက်၍ ပန်းငုံလတ်အား ဆွဲယူပြီး ဝါးဖောင်ထားရာဆီသို့ အမြန်ဆုံးပြေးထွက်လိုက်သည်။

‘ပန်းငုံ ဘာမှ ကြည့်မနေနဲ့တော့ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ’

လောဘရမ္မက်တက်နေသော ဦးယက္ခ၊ မုဆိုးကြီးဝေတာလှနှင့် မိုးထောင်တို့သည် တဝင်းဝင်းတလတ်လက် တောတ်ပြောင်နေသော ရွှေထည်ပစ္စည်းများ၊ ရွှေဒင်္ဂါးများ စုဝုံရာသို့ ပြေးထွားသွားကြပြီး ရတနာများကို ကောက်ယူကာ အိတ်ကြီးများထဲသို့ အလှအထက်

ထိုးကြိတ်ထည့်လိုက်ကြသည်။ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွပ်သော သားဖြစ်သူ ဗလကိုလည်း ဦးယက္ခကရမစိုက်နိုင်တော့ချေ။

ဗလကလည်း ဖိုးထောင်ဘေးနားတွင် ချထားသော ကာတိုင် သေနတ်ကို လျှင်မြန်စွာကောက်ယူလိုက်သည်။

‘ခါးနဲ့ခုတ်လို့မရတဲ့ ဥစ္စာစောင့်မ သေနတ်နဲ့ကို ပစ်သတ် မယ်။ သေစမ်းဟာ သေစမ်း’

‘ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း ...’

ဂူကြီးထဲတွင် သေနတ်သံများ ဆူညံမြည်ဟီးထွက်ပေါ်လာ သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဝါးဖောင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသော မောင်နှန်းဝေနှင့်ပန်းငုံတို့သည် ရေစီးအတိုင်း ဂူပေါက်ဝကြီးမှ ကျော် ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ရေစီးနှုန်းကိုကြည့်ပြီး ကိုနန်းဝေ အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ အလာ တုန်းက ဂူကြီးထဲသို့ စီးဝင်နေသောရေသည် ရေစုန်ခရီးဖြစ်သလို ဂူအပြင်သို့ပြန်ထွက်ရာတွင် ရေကိုဆန်တက်ရမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကာဂူကြီးထဲမှ အပြင်သို့ တရဟောထိုး၍ အရှိန်ပြင်း စွာ စီးဆင်းလျက်ရှိနေသည်။

‘ဂူထဲမှာတော့ ရတနာတွေကို လှကြရင်း အချင်းချင်း ပစ်ခတ် ကုန်ကြပြီထင်တယ်။ တော်သေးတယ်ပန်းငုံ အချိန်မီရုံကလေး အမြန် ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့ကြလို့ပဲ’

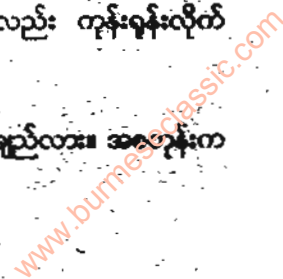
‘ဦးကြီးနဲ့ ကိုဗလတို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြမလဲမသိဘူး’
ပန်းငုံက စိုးရိမ်ပူပန်စွာပြောလိုက်သည်။

ဂူကြီးအတွင်း၌မူ ဗလသည် စိတ်မောက်ပြန်ကာ ပျူမင်းသမီး လေး ရုပ်အလောင်းအား တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ပစ်ခတ်နေသလို ရတနာများ အား အလှအယက်ကောက်ယူထည့်သို့နေကြရာမှ ဟစ်အော်နေသံများ လည်း ရှုပ်ထွေးသွားသည်။ သူကြီးဦးယက္ခသည် ရတနာများကို ကောက်ယူကျုံးနေသော မုဆိုးကြီးပေတလူထံသို့ လွှားခနဲခုန်ဝင်ပြီး တန်ထည့်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင် ပေတလူ၊ ဒါငါ့ရတနာတွေ၊ မင်းက ဘာလို့ ယူနေရတာလဲ’

လွင့်စဉ်ကျသွားသော ပေတလူကလည်း ကုန်းရုန်းလိုက် သည်။

‘သူကြီး... ခင်များလောဘကြီးလှချည်လား။ အလှတုန်းက

ပြောတော့ အညီအမျှ ဝေစုခွဲယူကြမယ်ဆို။ ခုမှ ခင်ဗျားက ဘာဖောက် ပြန်သွားတာလဲ။

ပြောပြောဆိုဆို ဦးယက္ခမုက်နာသို့ ပြင်းထန်သော လက်သီး ချက်များဖြင့် ထိုးနှက်လိုက်သည်။ ဦးယက္ခမုက်လည်း မြန်လည် ခုခံရင်း ရတနာပုံထဲတွင် နှစ်ယောက်သားလုံးထွေးသတ်ပုတ်ကုန်ကြသည်။ လောဘကား ကြောက်စရာကောင်းလှပေသည်။ လောဘ... ဒေါသ ... မောဟများ ဖုံးလွှမ်းသွားသော ဦးယက္ခနှင့် မုဆိုးကြီးပေတလူတို့မှာ ဥစ္စာရှားကြီးများအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် သက်တမ်းရာနှင့်ချီပြီး တည်ရှိခဲ့သော ကျောက် ဝူကြီးသည် ဗလပစ်ခတ်လိုက်သော သေနတ်သံများ ဆူညံစွာရိုက်ခတ် မှု အသံလှိုင်းနှင့် ပြင်ပလေဖီအားများကြောင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ကျောက်သားများ တုန်ခါရုန်းပြိုကျလာသည်။ ပဲ့ရွဲကျလာသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများသည်လည်း ပြင်းထန် သောအရှိန်နှုန်းများနှင့် လွင့်စဉ်လာကြသည်။

ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ တုန်ခါရုန်း ဆူညံပေါက်ကွဲသံကြီးများ သည် လောဘသားလေးဦးအား ရှေးဟောင်းရတနာများနှင့်အတူ ဖုံး လွှမ်းသွားလေသည်။

အန္တရာယ်ကင်းစွာ မြန်ထွက်နိုင်ခဲ့ကြသည့် ဝါးတောင်လေး ပေါ်တွင် မောင်နန်းဝေနှင့် ပန်းငုံတို့သည် အရှိန်ပြင်းသော ရေစီးနှုန်းနှင့် အတူ မျောပါလျက်ရှိသည်။ ပန်းငုံသည် ဖြိုကျပျက်စီးသွားသော မိုင်းမောရတနာသိုက်ဂူကြီးရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း တစ်ခုခု ငိုကြွေး လျက်ရှိသည်။

ဂူကြီးထဲတွင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သော ဦးလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း ဖခင်တစ်ဦးကဲ့သို့ ကျေးဇူးရှိခဲ့သည့် သူကြီး ဦးယက္ခ အစ်ကိုဝမ်းကွဲဖြစ်သည့် ကိုဗလတို့နှင့် အပြီးတိုင်လမ်းခွဲခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။

ငိုမနေပါနဲ့ ပန်းငုံရယ်။ ခုလိုဖြစ်ပျက်ခဲ့ရတာတွေကို ကျွန်တော် ယည်းစိတ်မကောင်းပါဘူး။ သူကြီးဦးယက္ခနဲ့ ကိုဗလတို့ မရှိတော့စေ မယ့် ပန်းငုံဘဝကို တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်သွားမယ့် ကျွန်တော် ရှိပါတယ်။ ဘာမှ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့တော့နော်။

မောင်နန်းဝေက ပန်းငုံအား နှစ်သိမ့်စကားပြောနေဆဲသည်။ မျက်ရည်ပဲနေသော မျက်လုံးများနှင့် သူနန်းဝေကို မျှော်ကြည့် လိုက်သည်။ တိုနန်းဝေကို ပန်းငုံချစ်ပါသည်။ ယခုဘဝထူး ဖြစ်လည်

ဆုံဆည်းရသော သမိုင်းပညာရှင် ကိုနန်းဝေကိုသာမဟုတ် ပိုးအရင်
အတိတ်ဘဝတစ်ခုက ခင်ခင်လေးအဖြစ်နှင့်လည်း ပန်းချီဆရာကိုနန်းဝေ
ကို မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ပန်းငုံသည် ကိုနန်းဝေရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်လိုက်သလို ကိုနန်းဝေ
ကလည်း ပန်းငုံအား ယုယနွေးထွေးစွာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်ပေတော့
သည်။

ခင်